

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția Penală

Decizia nr. 2849/2014

Dosar nr. 1480/105/2009

Pronunțată în ședință publică, azi, 21 octombrie 2014.

Deliberând asupra recursurilor, în baza actelor și lucrărilor dosarului, reține următoarele:

Prin sentința penală nr. 443 din 05 decembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Prahova, secția penală, s-au dispus următoarele:

În baza art. 334 C. proc. pen., s-au respins cererile de schimbare a încadrării juridice a faptelor inculpaților D.I.A., H.T.V. din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. proc. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen. în infracțiunea prev. de art. 256 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, ca neîntemeiată.

În baza art. 334 C. proc. pen. s-au admis cererile inculpaților S.F.C. și H.T.V. și s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor celor doi inculpați, din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen. în infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 334 C. proc. pen. s-a respins cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul D.I.A. din infracțiunea prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen., în trei infracțiuni prev. de art. 248 C. pen., ca neîntemeiată.

I. Inculpatul D.I.A. fără antecedente penale, a fost condamnat după cum urmează:

- în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 și aplicarea art. 74, 76 lit. c) C. pen., infracțiunea de luare de mită, faptă din cursul anului 2000, la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen., cu excepția dreptului de a alege, după executarea pedepsei principale.

- în baza art. 248 C. pen. rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen. și aplicarea art. 74, 76 lit. b) C. pen., infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată și în formă continuată, la pedeapsa de 3 ani închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen., cu excepția dreptului de a alege, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 33 lit. a) și art. 34 lit. b) C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen. cu excepția dreptului de a alege, după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 86¹ C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În conformitate cu disp. art. 86² C. pen., termenul de încercare este format din durata pedepsei aplicate la care s-a adăugat un interval de timp stabilit de instanță la 2 ani, va fi de 5 ani.

În baza art. 86³ C. pen. pe durata termenului de încercare s-a dispus ca inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședința sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art. 71 alin. (5). C. pen. s-a dispus suspendarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prev. de art.

64 lit. a), b) C. pen. cu excepția dreptului de a alege pe perioada termenului de încercare.

În conformitate cu disp. art. 359 C. proc. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C. pen. privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță.

- în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de luare de mită (faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

- în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. b) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 (întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală).

- în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

- în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

II. În baza art. 248 C. pen. rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen. și art. 74, 76 lit. b) C. pen. inculpatul B.T., fără antecedente penale, a fost condamnat pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată și în formă continuată, la pedeapsa de 3 ani închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen. cu excepția dreptului de a alege, după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 86¹ C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În conformitate art. 86² C. pen. termenul de încercare, format din durata pedepsei aplicate la care s-a adăugat un interval de timp stabilit de instanța la 2 ani, va fi de 5 ani.

În baza art. 86³ C. pen. pe durata termenului de încercare inculpatul urmează să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședința sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 71 alin. (5) C. pen. s-a dispus suspendarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a), b) C. pen. cu excepția dreptului de a alege pe perioada termenului de încercare.

În baza art. 359 C. proc. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C. pen. privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță.

III. În baza art. 11 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului H.T.V., fără antecedente penale, pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, conform schimbării încadrării juridice (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

IV. În baza art. 11 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului S.F.C., fără antecedente penale pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, conform schimbării încadrării juridice (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

V. În baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. cu aplicarea art. 74, 76 lit. c) C. pen., infracțiunea de luare de mită, inculpatul N.V., fără antecedente penale, a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare și un an interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a), b) C. pen., cu excepția dreptului de a alege, după executarea pedepsei principale.

În baza art. 86¹ C. pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 86² C. pen. termenul de încercare format din durata pedepsei aplicate la care se va adăuga un interval de timp stabilit de instanța la 2 ani, va fi de 4 ani și 6 luni.

În baza art. 86³ C. pen. pe durata termenului de încercare inculpatul urmează să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

- a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș;
- b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședința sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;
- c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;
- d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În baza art. 71 alin. (5). C. pen. s-a dispus suspendarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a), b) C. pen. cu excepția dreptului de a alege pe perioada termenului de încercare.

În baza art. 359 C. proc. pen. s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C. pen. privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a măsurilor de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță.

VI. În baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului S.M., fără antecedente penale, pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

În baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului S.M., pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

VII. În baza art. 124 rap. la art. 122 alin. (1) lit. d) C. pen. s-a constatat prescrisă răspunderea penală a inculpatului P.A., fără antecedente penale, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6, 8 din Legea nr. 78/2000; faptă din cursul anului 2000.

VIII. În baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului D.G.A., fără antecedente penale, pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de dare de mită, faptă din anii 2001-2002 (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii).

În baza art. 124 rap. la art. 122 alin. (1) lit. d). C. pen. s-a constatat prescrisă răspunderea penală a inculpatului D.G.A., pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6, 8 din Legea nr. 78/2000;

S-a luat act că Regia Națională a Pădurilor Romsilva nu se constituie parte civilă în procesul penal.

S-au menținut măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanțele din data de 17 septembrie 2007 de aplicare a sechestrului asigurător asupra bunurilor inculpatului D.I.A., B.T. și N.V.

În baza art. 348 C. proc. pen. s-a dispus ridicarea sechestrului asigurător dispus prin ordonanța din 17 septembrie 2007 asupra autoturismului marca F. aparținând inculpatului H.T.V., măsură instituită prin ordonanța din 17 septembrie 2007, procesul-verbal din 18 septembrie 2007 de către organele de urmărire penală.

În baza art. 348 C. proc. pen. s-a dispus ridicarea sechestrului asigurător dispus prin ordonanța din 17 septembrie 2007 asupra ceasului marca R. aparținând inculpatului S.F.C., măsură instituită prin ordonanța din 17 septembrie 2007, procesul-verbal din 18 septembrie 2007 de către organele de urmărire penală.

În baza art. 254 alin. (3). C. pen. s-a dispus confiscarea de la inculpatul D.I.A. a contravalorii lucrărilor efectuate constând în confecționarea în atelier și montarea la fața locului a armăturii metalice, la domiciliul său din municipiul Târgu Mureș, județul Mureș, de către firma SC T.G. SA Târgu Mureș, în cuantum de 19.604,106 RON, ca beneficiu obținut în urma săvârșirii infracțiunii de luare de mită.

În baza art. 254 alin. (3). C. pen. s-a dispus confiscarea de la inculpatul N.V. a contravalorii lucrărilor efectuate la instalația de încălzire centrală și apă canal de la domiciliul fiului său N.D. și respectiv lucrărilor de încălzire centrală de la domiciliul său, situat în municipiul Târgu Mureș, județul Mureș, de către firma SC C.A. SRL Sântana de Mureș, în cuantum de 3.677,130 RON ca beneficiu obținut în urma săvârșirii infracțiunii de luare de mită.

Inculpații D.I.A., B.T. și N.V. au fost obligați la 5.000 RON fiecare, cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a dispune în acest sens, prima instanță a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 18/P/2003 al Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

1. D.I.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen.; luare de mită, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată; luare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.; luare de mită, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată; luare de mită, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată; abuz în serviciu în formă calificată și în formă continuată, faptă prev. și ped. de art. 248 C. pen. rap. la art. 248¹ C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.; cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.;

2. B.T. - pentru săvârșirea infracțiunii de: abuz în serviciu în formă calificată și în formă continuată, prev. și ped. de art. 248 C. pen. rap. la art. 248¹ C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

3. H.T.V. pentru săvârșirea infracțiunii de: luare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

4. S.F.C. pentru săvârșirea infracțiunii de: luare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

5. N.V., pentru săvârșirea infracțiunii de: luare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.;

6. S.M. pentru săvârșirea infracțiunilor de: dare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.; dare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.; cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.;

7. P.A. pentru săvârșirea infracțiunii de: dare de mită, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6, 8 din Legea nr. 78/2000;

8. D.G.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de: dare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată; dare de mită în formă continuată, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 - modificată; cu aplicarea art. 33 lit. a) C. pen.

În faza de urmărire penală s-au administrat următoarele probe: declarațiile inculpaților D.I.A., B.T., H.T.V., S.F.C., N.V., S.M., P.A., D.G.A.; a numiților: T.A., R.A., F.L.; declarațiile martorilor: K.E., P.R., C.N., K.P., B.A., H.Z., T.M., B.L., B.G., B.I., F.S., P.A., I.U.H., C.S., O.M., F.I., H.M., B.M., K.A., I.R., M.L., S.A., M.S. depunere oferte emisă de Direcția Silvică Mureș pentru confecționat și montat balustradă din lemn, oferte și calculații de preț pentru confecționat și montat balustradă din lemn depuse de SC F. SRL Târgu Mureș; SC E.N.T. SRL Nazna și SC C.B. SRL Nazna, proces-verbal al D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 28 iunie 2007 de verificare a registrelor de intrare - ieșire corespondență la Direcția Silvică Târgu Mureș privind înregistrarea ofertelor având ca obiect confecționarea a 26 m.l. balustradă cu anexe; contract de vânzare-cumpărare din 25 februarie 2001 încheiat între Direcția Silvică Târgu Mureș și SC F. SRL Târgu Mureș având ca obiect montarea a 300 m.p. lambriuri din lemn de frasin; proces-verbal din 20 februarie 2001 încheiat cu ocazia deschiderii licitației având ca obiect montarea a 300 m.p. lambriuri; act adițional nr. 1 la contractul de execuție lucrări din 25 februarie 2001 încheiat între încheiat între Direcția Silvică Târgu Mureș și SC F. SRL Târgu Mureș; proces-verbal al D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 30 iunie 2007 de verificare a registrelor de intrare-ieșire corespondență la Direcția Silvică Târgu Mureș privind înregistrarea ofertelor având ca obiect montarea a 300 m.p. lambriu cu anexe; cerere de depunere oferte emisă de Direcția Silvică Mureș pentru lucrarea montare lambriuri lemn de frasin; oferte și calculații de preț pentru montare lambriuri din lemn de frasin depuse de SC F. SRL Târgu Mureș; SC C.B. SRL Nazna și SC R.I. SRL Târgu Mureș; oferta din 06 februarie 2001 pentru confecționat pervaz parchet din stejar uscat depusă de SC F. SRL Târgu Mureș, avizul de expediție din 07 februarie 2001 pentru 248 m.l. parchet stejar și

anexe; bonuri de vânzare a materialului lemnos de esență frasin către învinuții D.I.A., S.F.C., precum și față de martorii D.L., H.A., B.A., S.M.; contractele de prestări servicii din 20 februarie 2002 încheiate între D.I.A. și SC F. SRL și din 16 februarie 2004 și facturi și documente de plată pentru aceste contracte; registru de casă al SC F. SRL, din care rezultă plata către inculpații D.I.A., H.T.V. și S.F.C. a chereștei de frasin; adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 16 februarie 2007 către Regia Națională a Pădurilor Romsilva privind trimiterea unor documente și fișa postului pentru ing. F.L. cu răspunsurile aferente și anexe; adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 10 mai 2007 către Direcția Silvică Târgu Mureș privind punerea la dispoziție a unor înscrisuri, dovada de ridicare din 09 mai 2007 și anexe; adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 28 mai 2007 către Regia Națională a Pădurilor Romsilva privind datele de stare civilă a ing. F.L. și răspunsul aferent din 31 mai 2007 cu anexe, adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 25 ianuarie 2007 către Primăria Sângeorgiu de Mureș privind bunurile numitului N.V. și răspunsul aferent din 26 ianuarie 2007; proces-verbal al D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 24 aprilie 2006 de verificare și selectare a documentelor din Dosarul nr. 316/A/2003 al I.P.J. Mureș privind relația contractuală dintre Direcția Silvică Târgu Mureș și SC T.G. SA Târgu Mureș, cu ocazia executării lucrării de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” contractul încheiat între Direcția Silvică Târgu Mureș și SC T.G. SA Târgu Mureș, având ca obiect execuția lucrărilor de investiții instalații de încălzire centrală în cadrul lucrării de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, actul adițional nr. 2 la contract, cererea de solicitare a ofertelor, ofertele și procesul-verbal de selecție a ofertelor, proces-verbal al D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 30 iunie 2007, de verificare și xerocopiare a fișei din registrului de intrare-ieșire documente al Direcției Silvice Târgu Mureș, unde se află înregistrat contractul, cererea de ofertă și ofertele în baza cărora s-a încheiat contractul, adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș și procesul-verbal încheiat de D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 23 octombrie 2006, prin care se ridică de la către SC T.G. SA Târgu Mureș, registrului de intrare ieșire documente al societății, contractul, actele adiționale la contract cererea de ofertă și oferta depusă pentru încheierea contractului, privind lucrarea de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” și documentele ridicate „Adresa D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș din 25 octombrie 2006 prin care se solicită SC T.G. SA Târgu Mureș relații privind lucrările executate la casa inculpatului D.I.A., procesul-verbal din 25 octombrie 2006 și documentele ridicate respectiv, devizul de lucrări imobil D. construcții - iunie 2000, factura fiscală din 30 iunie 2000, chitanță de vânzări și jurnal de vânzări, adresa din 24 iunie 2002 a I.P.J. Mureș către SC T.G. SA Târgu Mureș, prin care se solicită toate documentele încheiate cu ocazia executării lucrării „Reabilitare și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” și documentele primite în baza adresei și dovezii de ridicare din 26 iunie 2002, contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și Direcția Silvică Târgu Mureș pentru lucrarea de încălzire centrală la obiectivul „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” și documentele în baza căruia s-a încheiat acest contract, contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și Direcția Silvică Târgu Mureș pentru lucrarea de apă-canal și electrice la obiectivul de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” și documentele în baza căruia s-a încheiat acest contract, contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și Direcția Silvică Târgu Mureș pentru lucrarea de circuite prize calculatoare, tablouri electrice la obiectivul de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” și documentele în baza căruia s-a încheiat acest contract, contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și inculpatul D.I.A. pentru lucrarea de încălzire centrală la casa proprietate personală, facturi și documente de plată la contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și inculpatul D.I.A. pentru lucrarea de încălzire centrală la casa proprietate personală, contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și P.R. pentru lucrarea de încălzire centrală la casa proprietate personală; facturi și documente de plată la contractul încheiat între SC C.A. SRL Sântana de Mureș și P.R. pentru lucrarea de încălzire centrală la casa proprietate personală, documente, în original, predate de Direcția Silvică Târgu Mureș cu adresa din 09 februarie 2007 privind lucrările de instalații la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș, documente privind fondurile de investiții și reparații la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, deciziile de numire a comisiei de licitație și a comisiilor C.T.E., referate și procese-verbale de recepție; corespondența cu Regia Națională a Pădurilor Romsilva București cu privire la solicitările de aprobare a fondurilor făcute de Direcția Silvică Târgu Mureș, avizele și aprobările date; Hotărârile Comitetului Director al Direcției Silvice Târgu Mureș pe perioada 1999-2002; acte de control ale Curții de Conturi - Camera de Conturi Mureș, împreună cu anexele acestora, procesele-verbale și anexele acestora întocmite de D.G.F.P. Mureș cu ocazia verificărilor făcute la Direcția Silvică Târgu Mureș și societățile care au executat lucrări la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”; raportul de expertiză tehnică pentru lucrarea „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, întocmit de expert B.G., la solicitarea I.P.J. Mureș și suplimentul de expertiză dispus de D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș, raportul de expertiză tehnică de evaluare a lucrărilor executate la casele proprietate personală de societățile care au executat lucrarea de „Reabilitare și modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, întocmit de expert H.Z., dispus de către D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș, facturi, situații de lucrări, procese-verbale de compensare și ordine de plată întocmite între Direcția Silvică Târgu Mureș și societățile care au executat lucrări la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”.

Dosarul a fost înregistrat inițial sub nr. 2847/102/2007 la Tribunalul Mureș, secția penală, iar ulterior - având în vedere încheierea nr. 542 din 17 martie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - s-a dispus strămutarea judecării cauzei de la Tribunalul Mureș la Tribunalul Prahova, dosarul a fost înregistrat la această instanța sub nr. 1480/105/2009.

În faza de cercetare judecătorească au fost luate declarații inculpaților: H.T.V., B.T., S.F.C., D.G.A., N.V., P.A., S.M., D.I.A., martorilor B.L., K.P., N.S., K.E., I.E., P.A., B.I., P.R., H.Z., O.M., C.N., B.L., T.M.I., T.I., C.A.G., Ș.A., I.R., S.A., B.G., F.S., P.P.C., P.Z., L.I., H.A., B.A., M.S., H.C.P., N.S.O., R.I., G.B., M.F., F.I.C., Z.F., N.A., H.Z.N., R.A., D.L., H.M., C.Z.B., a fost luat un supliment de declarații inculpaților H.T.V., S.F.C., B.M., s-au depus la dosar acte, adrese de la Romsilva, concluzii scrise din partea inculpaților.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că, în mare parte, starea de fapt a fost corect reținută în actul de trimitere în judecată.

În faza de cercetare judecătorească, inculpații și-au menținut declarațiile date în faza de urmărire penală, de asemenea, și martorii audiați în instanță. În fața instanței apărătorii inculpaților D.I.A. și H.T.V. au solicitat schimbarea încadrării juridice a infracțiunii prevăzute de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prev. de art. 256 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

A menționat instanța de fond, în prealabil, că întregul dosar de urmărire penală este constituit în sensul că vinovăția inculpaților constă în îndeplinirea defectuoasă ori neîndeplinirea unui act în exercitiul atribuțiilor de serviciu. Așadar, organele de urmărire penală au considerat ca prin modalitatea în care și-au exercitat atribuțiile de serviciu, atât în funcțiile deținute, cât și în calitatea pe care o aveau de membri ai comisiei de licitație constituită cu ocazia lucrărilor de la Direcția Silvică Mureș, și ulterior prin primirea sub diferite forme a unor foloase materiale, inculpații sunt vinovați de luare de mită.

Infracțiunea de primire de foloase necuvenite așa cum este menționat în art. 256 alin. (1) C. pen. se săvârșește de către un funcționar care a primit direct sau indirect bani ori alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia. Așadar, situația premisă a acestei infracțiuni este îndeplinirea actului de către un funcționar în virtutea funcției deținute, fapt care presupune ca actul respectiv să fie legal.

Așa cum s-a menționat, tocmai faptul că inculpații nu au îndeplinit atribuțiile de serviciu, și nu au efectuat actele pe care funcția pe care o aveau le impunea, reprezintă în opinia organelor de urmărire penală tocmai motivul pentru care ulterior au primit diverse foloase din partea celor pe care se menționează ca i-au favorizat în câștigarea licitațiilor efectuate pentru reabilitarea Direcției Silvice Mureș.

În raport de aceste considerente, instanța de fond a apreciat că încadrarea juridică a faptelor inculpaților în aceea de luare de mită este corectă; or, primirea de foloase necuvenite în forma prevăzută de art. 256 C. pen., având la baza existența unui act legal întocmit de funcționarul public, nu se justifică admiterea cererilor celor doi inculpați de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prev. de art. 256 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

Înainte de începerea dezbaterilor, apărătorii inculpaților S.F.C. și H.T.V. au solicitat schimbarea încadrării juridice a faptelor celor doi inculpați din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și 2 rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

Or, din actele de urmărire penală, se poate observa că ambii inculpați au fost învinuiți ca au cumpărat o cantitate de lemn pe care ulterior, după prelucrare, au vândut-o la SC F. SRL, iar diferența dintre prețul cumpărării lemnului și cel al vânzării cherestelei (lemnului prelucrat), reprezintă folosul necuvenit însușit de inculpați. Acest act însă a avut loc printr-un contract care s-a încheiat imediat după semnarea acestuia, lemnul prelucrat intrând în posesia SC F. SRL la aceeași dată.

Din actele de urmărire penală nu rezultă existența în timp a rezoluției infracționale pentru ca încadrarea juridică să rețină dispozițiile art. 41 alin. (2) C. pen., și nici ce atribuții de control au fost încălcate de cei doi inculpați membri ai comisiei de licitație, pentru ca încadrarea juridică să conțină și fapta de la alin. (2) art. 254 C. pen.

De altfel, nici organele de urmărire penală nu au menționat în ce constă atribuțiile de control ale celor doi în condițiile în care ei înșiși erau membri ai comisiei de licitație.

În raport de aceste considerente, instanța de fond a admis cererea celor doi inculpați de schimbare a încadrării juridice a

faptelor din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

Apărătorul inculpatului D.I.A. a formulat o altă cerere de schimbare a încadrării juridice a faptei, din infracțiunea prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen., în trei infracțiuni prev. de art. 248 C. pen.

În actul de sesizare s-a reținut că recepția lucrărilor la Direcția Silvică Mureș s-a efectuat prin trei procese-verbale cu firmele care au lucrat și au încheiat lucrările la această unitate.

Cu ocazia controlului efectuat de Direcția Finanțelor s-a constatat că prețul manoperei pentru lucrările efectuate este mult mai mare la toate firmele care au lucrat la Direcția Silvică Mureș, lucrările neregăsindu-se în operă.

În mod corect, a menționat instanța de fond, organele de urmărire penală au reținut că rezoluția infracțională a avut loc pe parcursul efectuării lucrărilor, în condițiile în care inculpatul D.I.A. nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu cu ocazia efectuării acestor lucrări pe toată durata desfășurării lor.

În acest sens, instanța de fond a considerat că este neîntemeiată cererea de schimbare a încadrării juridice în trei infracțiuni prev. de art. 248 C. pen., rezoluția infracțională existând încă de la momentul începerii lucrărilor de reabilitare, motiv pentru care a respins cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen., în trei infracțiuni prev. de art. 248 C. pen.

În ceea ce privește săvârșirea de către inculpatul D.I.A. a infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, au fost făcute următoarele precizări:

Din actele de urmărire penală a rezultat că la data de 30 iunie 2000 s-a încheiat un contract între Direcția Silvică Mureș reprezentată de inculpatul D.I.A. în calitate de director general și SC T.G. SA Târgu Mureș, obiectul acestuia fiind de preluare în antrepriză a lucrărilor de modernizare la obiectivul „Sediul administrativ al Direcției Silvice Târgu Mureș”.

Anterior, la data de 30 mai 2000 între inculpatul D.I.A. și SC T.G. s-a încheiat un contract constând în confecționarea în atelier și montarea la fața locului a armăturii metalice pentru imobilul proprietate personală situat în municipiul Târgu Mureș, pentru care societatea a încasat suma de 20.065.780 RON constatându-se în urma expertizei dispuse de organele de urmărire penală că a rămas nefacturată și neîncasată suma de 124.153.600 RON.

Este evident, în opinia instanței de fond, ca prin modalitatea în care au fost întocmite atât cererile de ofertă, cât și selecția SC T.G. SRL ca antreprenor pentru efectuarea lucrărilor de modernizare la sediul Direcției Silvice Mureș, societatea respectivă a fost în mod evident avantajată, în condițiile în care aceasta fusese deja aleasă și se semnase un contract între inculpatul D.I.A. și societate, pentru lucrările la casa proprietate personală.

În același sens trebuie menționat și faptul că o cantitate importantă de fier beton, de 4,5 tone livrate către SC B. SRL au ajuns de fapt tot la construcția casei proprietate persoana a inculpatului D.I.A.

În acest fel, instanța de fond a înlăturat apărările inculpatului referitoare la faptul că aceasta cantitate de fier beton i-a fost donată de B.M., administrator la SC B. SRL, ca urmare a relațiilor de prietenie.

Aceste declarații sunt infirmate chiar de declarația martorului B.M., care menționează că nu a donat niciodată vreo cantitate de fier beton din partea societății, pentru a fi folosită la construcția casei inculpatului.

De asemenea, chiar șoferii SC T.G. arată că nu au plecat niciodată cu fierul beton spre SC B. SRL și că de mai multe ori pe parcursul anului 2000, au transportat mai multe materiale și fier beton la casa inculpatului D.I.A. S-a remarcat că SC T.G. SRL a lucrat în paralel pe o sumă modică stipulată în contract la casa inculpatului D.I.A., fiind selecționata așa cum am menționat pe baza unor cereri de oferta formale și ca antreprenor general pentru Direcția Silvică Mureș.

În ceea ce îl privește pe inculpatul P.A. în calitate de director general al SC T.G. SRL, s-a menționat că modalitatea de săvârșire a faptelor a fost corect reținută de organele de urmărire penală, dar având în vedere data săvârșirii infracțiunii, respectiv 30 mai 2000, în baza art. 124 rap. la art. 122 alin. (1) lit. d) C. pen. s-a constatat prescristă răspunderea penală a inculpatului P.A. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 255 alin. (12). C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, faptă din cursul anului 2000.

În raport de aceste considerente, instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 fapta din cursul anului 2000 la pedeapsa închisorii.

În ceea ce privește infracțiunea reținută în sarcina inculpatului D.I.A. de abuz în serviciu în formă calificată, instanța de fond a apreciat în raport de starea de fapt sus-menționată, reținută în actul de trimitere în judecată, că acesta în mod repetat nu a respectat atribuțiile de serviciu în calitate pe care o avea de director general al Direcției Silvice Mureș, în sensul că prin modalitatea în care a acționat în special cu privire la urmărirea respectării prevederilor legale cu privire la proiectarea încredințarea, executarea și decontarea lucrărilor de reparații și investiții la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Targu Mureș”, în condițiile în care așa cum au menționat mai mulți martori și reprezentanți ai societăților care au participat la licitații, aceste selecții ale firmelor câștigătoare s-au bazat pe oferte formale, ulterioare de multe ori începerii efective a lucrărilor de către aceleași firme, prin modalitatea în care nu s-a urmărit întocmirea unui studiu de fezabilitate și supunerea acestuia spre aprobare, așa cum cer dispozițiile legale C.T.E.-ului Regiei Naționale a Pădurilor și includerea obiectivului în programul aprobat de Regia Națională a Pădurilor, pentru investiții mai mari de 500.000.000 ROL.

Prejudiciul cauzat de peste 2.000.000.000 ROL reprezentând diferența dintre manopera percepută de firmele care au lucrat la Direcția Silvică Mureș și cantitatea de lucrări efectiv efectuată, se datorează ca urmare a modalității de lucru deficitare a inculpatului D.I.A. în condițiile în care nu a urmărit lucrările pe parcursul efectuării acestora și a fost principalul factor de decizie în selectarea firmelor care au câștigat licitațiile de lucrări la sediul Direcției Silvice Mureș.

În raport de aceste considerente instanța de fond l-a condamnat în baza art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen. pentru infracțiunea de abuz în serviciu, pe inculpatul D.I.A. la pedeapsa închisorii.

Având în vedere gradul de pericol social al faptelor, persoana inculpatului care nu are antecedente penale, rezonanță redusă ca urmare a trecerii unei perioade mari de timp de la producerea faptelor, de atitudinea inculpatului după săvârșirea infracțiunilor, acesta ocupând și în prezent funcții similare în cadrul Direcției Silvice Targu Mureș, instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor prev. de art. 74 și 76 C. pen., reținând și aplicând pedepse în conformitate cu limitele de pedeapsă reduse conform reținerii circumstanțelor atenuante în favoarea inculpatului, la ambele infracțiuni.

Față de împrejurarea că faptele au fost săvârșite în concurs real, prima instanță a făcut aplicarea art. 33 lit. a) și art. 34 lit. b) C. pen., urmând ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea.

În raport de gradul de pericol social al faptelor, de persoana inculpatului care nu are antecedente penale, de perioada lungă de timp care a trecut de la săvârșirea faptelor ca urmare a estompării rezonanței sociale a acestora, instanța de fond a apreciat că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim de detenție, motiv pentru care în baza art. 86¹ C. pen. a suspendat executarea pedepsei sub supraveghere.

După cum s-a menționat anterior, în mare parte situația de fapt a fost corect reținută de organele de urmărire penală, dar în ceea ce privește săvârșirea de către inculpat a mai multor infracțiuni de luare de mită, instanța de fond a considerat că aprecierile și supozițiile organelor de urmărire penală nu constituie probe pe baza cărora se poate determina vinovăția unei persoane trimise în judecată, acestea urmând a se baza pe întregul material probator efectuat în faza de urmărire penală, motiv pentru care s-au făcut următoarele precizări:

Prin același rechizitoriu inculpatul D.I.A. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea mai multor infracțiuni de luare de mită, una dintre acestea reprezentând-o faptul că a încredințat către SC C.A. SRL în mod direct lucrarea „Executarea lucrărilor de instalații pentru obiectivul circuite, prize calculatoare” la Direcția Silvică Targu Mureș în valoare de 253.455.418 ROL, fără respectarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993 și respectiv prin atribuirea altor două contracte către aceeași societate prin organizarea unor selecții de oferte formale, iar în schimbul acestei favorizări a obținut diferite foloase în valoare de 53.262.788 ROL, prin lucrările efectuate de societatea respectivă la locuința proprie, unde s-a efectuat lucrarea „Instalație de încălzire centrală și apă canal”, lucrări evaluate prin expertiza efectuată în faza de urmărire penală la suma de 148.424.200 ROL, din care s-a achitat suma de 95.161.212 ROL.

Din actele de urmărire penală a rezultat că s-au încheiat mai multe contracte, primul dintre acesta între Direcția Silvică Mureș și SC C.A. SRL Sântana de Mureș, la data de 22 iunie 2000 și ulterior în anul 2001, alte contracte cu aceeași societate, pe baza unor oferte de licitație formale.

La casa proprietate personală contractul a fost încheiat de către inculpatul D.I.A. cu SC C.A. SRL pentru efectuarea lucrărilor sus-menționate, la data de 01 aprilie 2002, așadar după încheierea lucrărilor la sediul Direcției Silvice Mureș. Prin modalitatea prin care și-a exercitat atribuțiile de serviciu inculpatul se face vinovat de infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată.

În ceea ce privește însă săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prin intermediul lucrărilor efectuate de SC C.A. SRL la

casa proprietate personala, instanța de fond a arătat că organele de urmărire penală nu au putut dovedi că a existat o înțelegere prealabilă între inculpatul D.I.A. și D.G.A. pentru a putea reține existența infracțiunii de luare de mită.

Prin esența sa, luarea de mită se săvârșește în mai multe modalități, respectiv prin pretindere, acceptarea promisiunii de foloase sau nerespingerea acesteia în scopul de a îndeplini sau neîndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndeatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

După cum se poate observa, organul de urmărire penală menționează că luarea de mită a avut loc la data subevaluării de către SC C.A. SRL la casa proprietate personală a inculpatului D.I.A., prin diminuarea sumelor convenite acestei societăți cu suma de 53.262.788 ROL, beneficiu obținut de inculpat în urma favorizării societății respective. Acest fapt s-ar fi putut produce doar dacă exista anterior o dovadă că inculpatul la momentul selectării acestei societăți pentru executarea anumitor lucrări la sediul Direcției Silvice Mureș, a acceptat posibilitatea de a fi favorizat ulterior, respectiv la data de 01 aprilie 2002 prin încheierea contractului cu aceeași societate în vederea executării lucrărilor la casa proprietate personala.

A apreciat prima instanță că din toate actele desfășurate în cursul urmăririi penale, nu se poate trage concluzia că a existat o înțelegere anterioară, respectiv în anul 2000, data încheierii primului contract între SC C.A. SRL și Direcția Silvică Mureș, reprezentată de D.I.A. În cazul efectuării legale a actelor la care era îndrituit potrivit atribuțiilor sale de serviciu, inculpatul ar fi putut fi subiect al infracțiunii de primire de foloase necuvenite, fapt exclusiv însă de modalitatea deficitară a îndeplinirii acestor atribuții și de trimiterea sa în judecată pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată.

Față de cele de mai sus, instanța de fond a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, infracțiunea de luare de mită, în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. (faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), respectiv nu s-a putut dovedi intenția, ca element subiectiv al infracțiunii. În același sens, având în vedere cele sus-menționate, în mod corelativ în baza art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. s-a dispus achitarea inculpatului D.G.A. pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 678/2000, infracțiune de dare de mită, faptă din anii 2000-2001, (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), nefiind dovedită intenția acestuia în sensul de a da mită inculpatului D.I.A.

În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită reținută de organele de urmărire penală în sarcina inculpatului D.I.A., care la data de 31 ianuarie 2000 în calitate de director general al Direcției Silvice Mureș a favorizat prin încredințarea în mod direct către SC F. SRL Târgu Mureș a lucrării „Confectionat uși” pentru sediul Direcției Silvice Mureș, fără respectarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993 și respectiv fără a organiza o selecție de ofertă din partea mai multor societăți, iar ulterior alte trei contracte atribuindu-le aceluiași agent economic prin organizarea unor selecții de oferte formale, beneficiind în schimb de diverse foloase materiale în sumă de 193.461.405 ROL de la aceeași societate, instanța de fond a menționat următoarele:

Ca și în cazul anterior contractul pentru anumite lucrări la locuința personală a fost încheiat de inculpatul D.I.A. și SC F. SRL la data de 20 februarie 2002, ulterior încheierii lucrărilor la sediul Direcției Silvice Mureș.

În actul de sesizare s-a reținut că lucrările efectuate de către SC F. SRL au fost subevaluate, inculpatul obținând suma de 149.818.000 ROL, pe care nu a achitat-o societății, în schimbul favorizării acesteia ca urmare a selectării societății în modalitatea descrisă mai sus pentru efectuarea de lucrări la sediul Direcției Silvice Mureș.

Instanța de fond a apreciat că nici în acest caz nu s-a făcut dovada existenței unei înțelegeri, a unei acceptări sau promisiuni făcute de vreunul dintre inculpați în sensul favorizării ulterioare a inculpatului D.I.A. prin prestarea unor lucrări la locuința proprietate personala a acestuia. Lucrările și respectiv primul contract încheiat între Direcția Silvică și SC F. SRL a fost încheiat la data de 31 ianuarie 2000, iar contractul pentru casa proprietate personală a fost semnat între aceeași societate și inculpatul D.I.A. la 20 februarie 2002.

Așadar, în opinia instanței de fond nu se poate trage concluzia din actele de urmărire penală efectuate că a existat o intenție la momentul încheierii contractului între Direcția Silvică Mureș și SC F. SRL, din partea inculpatului D.I.A. în sensul de a lua mită ulterior cu ocazia desfășurării lucrărilor cu această societate la casa proprietate personală.

În actul de sesizare s-a menționat că inculpatul D.I.A. a beneficiat și de suma de 43.643.504 ROL ca urmare a simulării unei tranzacții de vânzare-cumpărare de material lemnos de esența frasin, către aceeași societate. Conform actelor de urmărire penală inculpatul D.I.A., ca de altfel toți membrii conducerii Direcției Silvice Mureș, inculpații în prezenta cauză au cumpărat la data de 23 martie 2000 mai multe cantități de cherestea de la Ocolul Silvic Lechința, lemnul fiind ulterior

transportat și debitat de către SC F. SRL, fără a se achita contravaloarea acestor operațiuni. În același sens, ulterior, după transformarea lemnului în cherestea, cantitatea de cherestea a fost vândută de inculpatul D.I.A. și respectiv de către ceilalți inculpați care îl achiziționaseră, către aceeași societate, respectiv SC F. SRL. După cum se poate observa această vânzare a avut loc la diferite date în ianuarie 2001.

S-a reținut în rechizitoriu că diferența dintre suma de bani achitată pentru achiziționarea lemnului și respectiv suma prin care s-a vândut cherestea către SC F. SRL, reprezintă foloase obținute în mod necuvenit de către inculpați.

A menționat instanța de fond că de esența infracțiunii de luare de mită este modalitatea secretă prin care se obțin diferite foloase materiale de către alte persoane. În cazul de față însă, toți inculpații au vândut cherestea respectivă pe baza de contract de vânzare-cumpărare, cu acte existente și în contabilitatea firmei SC F. SRL, care a achiziționat după prelucrare cherestea respectivă. Este în acest sens greu de crezut, că în condițiile în care s-ar fi urmărit săvârșirea unei fapte ilicite, s-ar fi încheiat acte de natură să ducă la descoperirea întregii activități infracționale, cu atât mai mult având în vedere gradul de pregătire profesională și capacitățile intelectuale ale inculpaților. În mod evident, este de înțeles existența unei diferențe de preț sensibile, în condițiile în care s-a achiziționat lemn brut și s-a vândut lemn prelucrat sub formă de cherestea. Chiar și din examinarea datelor la care s-au încheiat contractele între SC F. SRL și Direcția Silvică Mureș cu privire la anumite lucrări de lambriuri din lemn de frasin s-a constatat că acestea au fost cu mult ulterioare achiziționării cantităților de material lemnos de către inculpați, primul contract fiind încheiat la 01 septembrie 2000 între Direcția Silvică Mureș și SC F. SRL. Nu există nicio dovadă că la momentul încheierii acestui contract inculpații au înțeles să săvârșească vreo faptă ilicită și s-a apreciat că extinderea noțiunii de luare de mită în condițiile existenței unor contracte de vânzare-cumpărare reale este nejustificată, în acest caz nefiind dovedită intenția săvârșirii acestei infracțiuni. Atât inculpații, cât și martorii audiați în cauză au menționat că diferența între prețul perceput pentru un m.c. de material lemnos neprelucrat și cel prelucrat, poate fi și de 20 de ori mai mare.

Atât inculpatul D.I.A., cât și ceilalți inculpați au menționat că transportul și debitarea lemnului nu s-a achitat întrucât SC F. SRL a reținut, resturile lemnoase din lemnul prelucrat, care reprezintă „ulumul”, fiind un obicei consacrat în zonă. De altfel, inculpatul S.M., dar și ceilalți inculpați au menționat că prețul vânzării cherestelei către SC F. SRL, mult mai mic decât cel de pe piață, a fost negociat, prin scăderea din prețul acesteia a operațiunilor efectuate de SC F. SRL.

În raport de aceste considerente instanța de fond în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elemente constitutive ale infracțiunii), nefiind dovedită intenția în acest caz. În mod corelativ, pe baza situației reținute, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. instanța de fond a dispus achitarea inculpatului S.M. pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), nefiind dovedită intenția dării de mită a inculpatului S.M.

O altă faptă de luare de mită a fost reținută de organele de urmărire penală ca urmare a faptului că inculpatul D.I.A. în calitate sa de funcționar public cu atribuții de conducere și de control și de director general al Direcției Silvice Mureș a favorizat SC T. SRL Târgu Mureș în sensul că la data de 05 decembrie 2000 a încredințat în mod direct lucrările „urmărirea execuției și asistența tehnică arhitectura” pentru lucrarea modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș, fără respectarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993, respectiv fără a organiza o selecție de ofertă, iar în schimbul acestei favorizări a beneficiat de la societatea comerciala sus arătată de foloase materiale în valoare de 450.000.000 ROL, foloase constând în lucrări de întocmirea de documentații pentru obținerea certificatului de urbanism și consultație cu privire la amenajarea fațadei pentru casa proprietate personală.

Din actele de urmărire penală desfășurate a rezultat că contractul pentru lucrările sus-menționate, a fost încheiat într-adevăr între Direcția Silvică Mureș și SC T. SRL Târgu Mureș, în condițiile menționate în actul de sesizare al instanței la data de 5.12.2000.

Din declarațiile martorei R.A., administrator la SC T. SRL a rezultat că după terminarea lucrărilor de modernizare în anul 2003 inculpatul D.I.A. s-a prezentat la firma acesteia pentru a-l ajuta la obținerea certificatului de urbanism și la stabilirea poziției împrejmuirii gardului casei sale personale, întrucât aflase că R.A. era persoana care întocmise planul urbanismului zonal pe str. Răsăritului din Târgu Mureș, unde se afla amplasată casa sa proprietate personala în cursul anului 2000.

După cum menționează martora, nu a existat nici un contract între inculpat și SC T. SRL, tocmai pentru că respectivul memoriu justificativ și sfaturile acordate nu reprezentau o valoare economică de natură a fi achitată.

Din actele existente, nici inculpatul D.I.A. și nici martora nu au avut reprezentarea față de așa-zisele lucrări care au fost efectuate că este necesar a se percepe un preț.

De altfel, această așa-zisă consultanță pentru fațada casei inculpatului și respectivul memoriu justificativ întocmit de martoră, a avut loc în anul 2003 și ca și în cazul celorlalte contracte, nu există nicio dovadă ca aceasta a fost favorizată cu 3 ani înainte când a semnat contractul de urmărire a execuției lucrărilor la Direcția Silvică Mureș.

În acest sens, instanța de fond în baza art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. b) C. proc. pen. a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 (întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală), consultațiile fiind acordate de martora R.A. atât ca urmare a faptului că efectuase planul urbanistic în zonă, cât și a relațiilor de colaborare avute anterior.

Prin același act de sesizare a fost trimis în judecată inculpatul pentru săvârșirea unei infracțiuni de luare de mită întrucât în calitate de funcționar public cu atribuții de conducere și control, respectiv director general la Direcția Silvică Târgu Mureș, a favorizat SC N.C. SRL Cluj Napoca în sensul că la data de 13 septembrie 1999, i-a încredințat în mod incorect executarea lucrărilor de proiectare la obiectivul „Modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, fără respectarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993, fără a organiza o selecție de oferte, iar în schimbul acestei favorizări administratorul societății comerciale sus-menționate i-a efectuat un proiect pentru o casă unifamilială, în valoare de 1.100 dolari S.U.A., din care a fost facturată și achitată suma de 1.062,24 dolari S.U.A., rămânând nefacturată și neachitată de către inculpatul D.I.A., suma de 37,76 dolari S.U.A. ce reprezintă luare de mită prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen.

Din actele de urmărire penală rezultă că la data de 13 februarie 1999 a fost încheiat un contract între Direcția Silvică Târgu Mureș reprezentată de inculpații D.I.A., B.T. și SC N.C. SRL Cluj-Napoca, reprezentată de T.A. având ca obiect „Modernizări și reconfigurări funcționale și mobilier la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș” în valoare de 50.000.000 ROL plus TVA. Ulterior, la data de 08 septembrie 2000 printr-un act adițional suma din contract a fost suplimentată cu valoarea de 10.000.000 ROL plus TVA ca urmare a unor lucrări de proiectare efectuate suplimentar față de proiectul inițial. Modalitatea în care a fost făcută selecția și înregistrările în actele societății, respectiv Direcției Silvice a fost menționată anterior.

La aceeași dată s-a încheiat un contract și între inculpatul D.I.A. ca persoană fizică și SC N.C. SRL Cluj-Napoca reprezentat de același administrator având ca obiect proiectarea unei case unifamiliale pentru inculpatul D.I.A. la prețul de 800 dolari S.U.A., iar ulterior la 19 februarie 2000 s-a încheiat un act adițional la acest contract, majorându-se prețul proiectării cu 300 dolari S.U.A. inclusiv TVA. S-a constatat că a existat o diferență de 37,76 dolari S.U.A. între prețul achitat de inculpatul D.I.A. și suma care trebuia achitată efectiv. Atât inculpatul D.I.A., cât și administratorul T.A., această diferență de preț este posibil să se datoreze calculului diferențiate în raport de rata de schimb a casei de schimb la care s-a efectuat transformarea din valută în moneda națională, cu care inculpatul D. a achitat proiectul, conform sumei stabilite în contract.

A apreciat prima instanță că nici de această dată nu se poate face vreo legătură, conform actelor de urmărire penală între atribuirea în modalitatea arătată a contractului pentru Direcția Silvică Mureș și proiectarea casei proprii de către aceeași societate. Faptul că există o diferență de preț neachitată, nu a condus la concluzia că aceasta reprezintă o luare de mită, dincolo de diferența infimă neachitată, în raport de pregătirea profesională și capacitățile intelectuale ale inculpatului D.I.A., fiind de domeniul evidenței că în cazul în care ar fi existat intenția de luare de mită, nu s-ar fi încheiat nici un contract între acesta și societatea care câștigase licitațiile la Direcția Silvică Mureș, de esența luării de mită fiind secretul acestei operațiuni ilicite și nu încheierea de contracte care să demonstreze această intenție.

În raport de aceste considerente, instanța de fond, în baza art. 11 pct. 2. lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen., a dispus achitarea inculpatului D.I.A. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. (întrucât faptele îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), nefăcându-se dovada existenței intenției în acest caz.

În ceea ce îl privește pe inculpatul B.T., prima instanță a reținut că acesta avea calitatea de director economic la Direcția Silvică Târgu Mureș în perioada 1999-2002 și acesta și-a îndeplinit în mod defectuos atribuțiile de serviciu, în sensul că prin modalitatea de atribuire a contractelor către societățile care au câștigat licitațiile de executare a lucrărilor la Direcția Silvică Mureș, nu a urmărit respectarea regulamentului referitor la promovarea investițiilor la direcțiile silvice aflate în subordinea Regia Națională a Pădurilor Romsilva, în sensul că nu a parcurs etapele prevăzute în regulamentul de organizare al acestei instituții și, de asemenea, nu a urmărit respectarea prevederilor legale cu privire la încredințarea, executarea și decontarea lucrărilor de reparații și investiții la obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”. Prin modalitatea de selectare a societăților respective a fost înlăturată practic concurența reală între potențialii agenți economici care ar fi dorit să execute aceste lucrări, fapt care a dus la majorarea nejustificată a manoperei înscrise în situațiile de lucrări, fapt care a cauzat un prejudiciu Direcției Silvice Târgu Mureș de peste 2.000.000.000 ROL.

În raport de aceste considerente instanța de fond l-a condamnat pe inculpatul B.T. pentru infracțiunea de abuz în serviciu în formă calificată prev. de art. 248 C. pen., rap. la art. 248¹ C. pen., la pedeapsa închisorii.

Având în vedere că fapta a fost săvârșită în baza unei singure rezoluții infracționale, s-a făcut aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen. și ținând seama de modalitatea de săvârșire a faptei, de persoana inculpatului care nu are antecedente penale, a recunoscut în mare parte modalitatea de săvârșire a acesteia, de rezonanța socială redusă ca urmare a scurgerii timpului și respectiv de comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, instanța de fond a făcut aplicarea art. 74 și 76 lit. b) C. pen. aplicând o pedeapsă orientată sub minimul special prevăzut de dispozițiile legale pentru acest gen de infracțiuni.

În raport de gradul de pericol social al faptei, de persoana inculpatului, de vârsta acestuia, de împrejurarea că pe parcursul întregii activitate anterioare și ulterioare nu a intrat în conflict cu legea penală, prima instanță a apreciat că scopul preventiv-educativ al pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim de detenție, motiv pentru care în baza art. 86¹ C. pen. a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Inculpații H.T.V. și S.F.C., asemeni inculpatului D.I.A., au fost trimiși în judecată întrucât în calitate de funcționari publici, cu atribuții de conducere și control, respectiv directori tehnici și directori comerciali ai Direcției Silvice Târgu Mureș și de președinte și respectiv membru al comisiei de licitație, au favorizat SC F. SRL Târgu Mureș pentru obținerea unui număr de 2 contracte de execuție, fără respectarea prevederilor O.G. nr. 12/1993, prin organizarea unor selecții de oferte formale, obținând în schimb atât personal, cât și prin intermediul unor membri ai familiei, diferite sume de bani în cuantum de 39.282.320 ROL și respectiv 38.265.000 ROL, prin simularea unor tranzacții de vânzare-cumpărare material lemnos de esență frasin (cherestea), care în realitate nu a avut loc.

Așa cum s-a menționat atunci când s-a analizat fapta similară a inculpatului D.I.A., cei doi inculpați și unii membri ai familiei acestora au cumpărat o cantitate de lemn de la Ocolul Silvic Lechința la data de 23 martie 2000. Ulterior, această societate SC F. SRL, reprezentată de S.M. a obținut unele lucrări de executare lambriuri și de stâlpișori de lambriuri de lemn frasin la Direcția Silvică Mureș la datele de 01 septembrie 2000 și 12 decembrie 2000. După cum se poate observa, ulterior ambii inculpați au vândut întreaga cantitate de cherestea prelucrată și transportată de către SC F. SRL către aceeași societate în cursul lunii ianuarie a anului 2001.

Ambii inculpați, dar și administratorul SC F. SRL au declarat modalitatea în care a fost achiziționat lemnul și ulterior preluat și prelucrat de către SC F. SRL, pentru toți inculpații de la direcția silvică care au achiziționat acesta cantitate de material lemnos. În schimbul „uiumului”, respectiv a resturilor lemnoase obținut ca urmare a prelucrării, la momentul vânzării lemnului prelucrat (cherestea), s-a scăzut din prețul vânzării acestei cantități de cherestea către SC F. SRL, transportul și depozitarea lemnului la aceasta societate, până la momentul vânzării către SC F. SRL. Organele de urmărire penală, susțin că vânzarea a fost fictivă, fapt care însă nu a fost dovedit în condițiile în care exista un contract de vânzare cumpărare și o sumă facturată de către SC F. SRL pe care a achitat-o inculpaților, sumă care nu a fost dovedită ca nereală sau ca un preț nereserios plătit de SC F. SRL, ambii inculpați precizând că au vândut practic această cherestea sub prețul pieței, în urma negocierilor cu administratorul SC F. SRL, motiv pentru care instanța de fond a apreciat că nu s-a dovedit existența unor tranzacții simulate, în condițiile plății prețului de către această societate.

Din actele de urmărire penală, în opinia instanței de fond, nu se face dovada existenței unei înțelegeri frauduloase anterioare între cei doi inculpați ca reprezentanți ai Direcției Silvice Mureș și S.M., că ulterior după ce vor cumpăra lemnul, să-l revândă aceleiași societăți în schimbul favorizării efectuate de aceștia în calitate de membri ai comisiei de licitații ai Direcției Silvice Mureș, la momentul încheierii contractelor cu SC F. SRL, în septembrie și decembrie 2000.

În raport de aceste considerente, instanța de fond în baza art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. i-a achitat pe inculpații H.T.V. și S.F.C., pentru infracțiunii prev. de art. 254 alin. (1) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 conform schimbării încadrării juridice (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), respectiv nu s-a făcut dovada intenției celor doi inculpați de a lua mita în modalitatea descrisă de actul de sesizare.

În mod corelativ, prima instanță a dispus achitarea inculpatului S.M., în baza art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. d) C. proc. pen. pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (2). C. pen. (întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), respectiv nu s-a dovedit intenția inculpatului de dare de mită față de inculpații H.T.V. și S.F.C., în această cauză.

Inculpatul N.V. a fost trimis în judecată pentru că în calitate de funcționar public la Direcția Silvică Târgu Mureș, diriginte de șantier și membru al comisiei de licitații numită pentru selecțiile de ofertă, în vederea lucrărilor de consolidare și modernizare la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș a favorizat SC C.A. SRL pentru obținerea unui număr de 2 contracte

de execuție fără respectarea prev. O.G. nr. 12/1993, prin organizarea unor selecții de oferte formale, obținând în schimb diferite foloase materiale în cuantum de 36.771.300 ROL, suma reprezentând contravaloarea lucrărilor „instalație de încălzire centrală și apă canal „la casa fiului sau N.D. și respectiv lucrarea de încălzire centrală la apartamentul proprietate personală, fără ca aceste lucrări să fie facturate de agentul economic și achitate de către beneficiar, fapt care reprezintă infracțiunea de luare de mită în formă continuată. Așa cum se poate observa, lucrările efectuate de SC C.A. SRL Sântana de Mureș reprezentată de inculpatul D.G.A. au început în cursul anului 2000 la Direcția Silvică Târgu Mureș.

Din actele de urmărire penală, respectiv obiecțiunile la raportul de expertiză întocmit în cauză, lucrările la încălzirea centrală la apartamentul propriu au fost executate în cursul anului 2000 și ulterior lucrările de instalație de încălzire centrală și apă canal la domiciliul fiului său au fost executate în cursul anilor 2002-2004.

După cum se poate constata, a menționat instanța de fond, între inculpat și SC C.A. SRL nu a existat niciun contract de prestări servicii, iar din declarațiile martorilor, angajați ai SC C.A. SRL în acea perioadă, aceștia au fost plătiți exclusiv de către SC C.A. SRL, cu salariul, neexistând decât uneori plăți făcute de inculpatul N.V., în special pentru procurarea alimentelor în momentul executării lucrărilor la obiectivele sus-menționate. De altfel, martorii au menționat că pe perioada executării lucrărilor, au fost verificați de către inculpatul D.G.A., care verifica stadiul efectuării acestora.

Prima instanță a apreciat că inculpatul, prin modalitatea în care a acționat, în calitatea de membru al comisiei de licitație și diriginte de șantier în cadrul Direcției Silvici Mureș, având în vedere că în aceeași perioadă de derulare a lucrărilor la Direcția Silvică Mureș, aceeași societate a executat lucrări fără a percepe costuri la domiciliul său și ulterior la domiciliul fiului său, N.D., a săvârșit infracțiunea pentru care a fost trimis în judecată și în raport de aceste considerente, în baza art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 inculpatul N.V. a fost condamnat la pedeapsa închisorii.

Ținând seama de modalitatea de săvârșire a faptei, de persoana inculpatului care nu are antecedente penale, a recunoscut în mare parte modalitatea de săvârșire a acestora, de rezonanța socială redusă ca urmare a scurgerii timpului și respectiv de comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, instanța a făcut aplicarea art. 74 și 76 lit. c) C. pen. aplicându-i o pedeapsă orientată sub minimul special prevăzut de dispozițiile legale pentru acest gen de infracțiuni.

În raport de gradul de pericol social al faptei, de persoana inculpatului, de vârsta acestuia, de împrejurarea că pe parcursul întregii activități anterioare și ulterioare nu a intrat în conflict cu legea penală, prima instanță a apreciat că scopul preventiv-educativ al pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim de detenție, motiv pentru care în baza art. 86¹ C. pen. a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În mod corelativ, faptele au fost săvârșite de inculpatul D.G.A., așa cum au fost reținute de organele de urmărire penală, dar în raport de data săvârșirii infracțiunii, respectiv în cursul anului 2000, cu ocazia executării lucrărilor atât la Direcția Silvică Mureș, dar și la apartamentul proprietate personală a inculpatului N.V., în baza art. 124 rap. la art. 122 alin. (1) lit. d) C. pen., prima instanță a constatat prescrisă răspunderea penală a inculpatului D.G.A. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, au declarat apel Ministerul Public - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești și inculpații D.I.A., B.T., N.V., P.A. și D.G.A.

Ministerul Public - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești a criticat sentința pronunțată de instanța de fond pentru nelegalitate și netemeinicie, pentru următoarele considerente:

În mod greșit instanța de fond a admis cererea inculpaților S.F.C. și H.T.V. de schimbare a încadrării juridice a faptelor din infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen. în infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, Tribunalul Prahova a reținut că din actele de urmărire penală nu rezultă existența în timp a rezoluției infracționale pentru ca încadrarea juridică să rețină dispozițiile art. 41 alin. (2) C. pen. și nici ce atribuții de control au fost încălcate de cei doi inculpați membrii ai comisiei de licitații, pentru ca încadrarea juridică să conțină și fapta de la alin. (2) art. 254 C. pen. Aceste susțineri sunt nefondate.

Astfel, potrivit art. 41 alin. (2) C. pen., infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care reprezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Din materialul probator administrat în cauză rezultă că la datele de 28 ianuarie 2001, respectiv 10 ianuarie 2001, S.F.C. și mama acestuia au vândut către SC F. SRL Târgu Mureș material lemnos cu suma de 23.740.300 ROL și respectiv 18.821.100 ROL fără a suporta transportul, depozitarea și debitarea acestuia pentru transformarea în cherestea, obținând astfel în plus față de sumele plătite pentru cumpărarea lui 38.265.000 ROL, de la SC F. SRL Târgu Mureș (bonuri de achiziție din 08 ianuarie 2001 și din 10 ianuarie 2001).

De asemenea, folosind aceeași modalitate descrisă mai sus, H.T.V., prin intermediul soției sale - H.A. și al soacrei sale, B.A., a obținut de la aceeași societate comercială suma de 39.282.320 ROL (bonuri de achiziție din 04 ianuarie 2001 și din 05 ianuarie 2001).

În consecință, întrucât S.F.C. și H.T.V. au primit sumele de bani fiecare, prin câte două acțiuni diferite, la momente diferite de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în mod greșit instanța de fond a dispus schimbarea încadrării juridice, înlăturând dispozițiile art. 41 alin. (2) C. pen.

Atribuțiile de conducere și control ale inculpaților S.F.C. și H.T.V. rezultă din calitatea lor de directori, conform fișei postului, dar și din atribuțiile membrilor comisiei de licitație.

Astfel, din fișa postului directorului tehnic H.T.V. rezultă că acesta organizează și urmărește efectuarea recepțiilor tehnice la obiectivele de investiții din fonduri proprii, cu valoare totală de până la 500 milioane ROL/obiectiv și face propuneri conducerii regiei pentru constituirea comisiei de recepție a obiectivelor cu valoare de peste 500 milioane ROL, urmărește realizarea, în termenele stabilite, a programelor de investiții, aprobate de regie, finanțate din surse proprii, precum și a celor finanțate din bugetul administrației centrale de stat.

Pe de altă parte, în conformitate cu dispozițiile art. 12 alin. (2) din O.G. nr. 12/1993 privind achizițiile publice, comisia de licitație răspunde de activitatea de deschidere, examinare, clarificare, evaluare și adjudecare a ofertelor pentru licitația publică pentru care a fost înființată.

Al doilea motiv de apel se referă la faptul că în mod greșit instanța de fond a dispus achitarea inculpaților D.I.A. pentru infracțiunile prevăzute de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 (două fapte), art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. (două fapte), H.T.V. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, S.F.C. pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, S.M. pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen., art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen. și D.G.A. pentru infracțiunea prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000. Pentru a pronunța aceste soluții, Tribunalul Prahova a reținut că fapta inculpatului D.I.A. de a primi foloase materiale în valoare de 450.000 ROL de la R.A. nu este prevăzută de legea penală, iar celelalte fapte pentru care s-a dispus achitarea nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor.

În acest sens, instanța de fond a constatat că deși în mare parte situația de fapt a fost corect reținută de organele de urmărire penală, în ceea ce privește săvârșirea mai multor infracțiuni de luare de mită, aprecierile și supozițiile organelor de urmărire penală nu constituie probe pe baza cărora se poate determina vinovăția unei persoane trimise în judecată, acestea urmând a se baza pe întregul material probator efectuat în faza de urmărire penală.

În esență, Tribunalul Prahova a considerat că în cauză nu s-a putut dovedi intenția inculpaților de a da, respectiv de a primi mită, la momentul încheierii contractelor dintre Direcția Silvică Mureș și societățile prestatoare.

Această motivare a instanței de fond este greșită pentru următoarele considerente: Așa cum a constatat și Tribunalul Prahova, probatoriul administrat pe parcursul procesului penal conduce la concluzia certă că în perioada anilor 1999-2002, cu prilejul proiectării, contractării, executării și recepționării lucrărilor de modernizare și realizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș, cei trei directori D.I.A., H.T.V. și S.F.C., având atribuții de conducere și control, au înlesnit obținerea de contracte de către mai multe societăți comerciale, prin organizarea de selecții formale, cu nerespectarea prevederilor privind achizițiile publice.

Totodată, este de necontestat că inculpații D.I.A., H.T.V. și S.F.C. au primit diferite foloase materiale de la S.M., D.G., R.A. și T.A., împrejurări de fapt reținute și de Tribunalul Prahova. Pe parcursul procesului penal s-a demonstrat că această realitate faptică are și o conotație penală, în sensul săvârșirii infracțiunilor de luare și dare de mită astfel cum au fost reținute în rechizitoriu.

Din această perspectivă, din probatoriul administrat în cauză, rezultă folosul patrimonial obținut de D.I.A. (reprezentant de proiectarea, obținerea documentației de construcție, consultantă tehnică, diverse lucrări de construcție și instalații la locuința sa), H.T.V. și S.F.C. (constând în diferite sume de bani prin simularea unei tranzacții de vânzare-cumpărare de

chereștea).

Trecerea în sfera ilicitului penal este dovedită de faptul că, în schimbul acestor foloase patrimoniale, inculpații S.M., D.G.A. și martorii R.A. și Ț.A. au obținut, în mod direct, contracte de execuție lucrări la obiectivul „Modernizarea sediului Direcției Silvice Mureș”, în urma unor selecții formale, cu nerespectarea prevederilor O.G. nr. 12/1993.

Înțelegerea anterioară existentă între directorii Direcției Silvice Târgu Mureș și reprezentanții societăților comerciale care au executat lucrările de modernizare a sediului instituției menționate, referitoare la faptele de dare/luare de mită este demonstrată de împrejurările în care inculpații au acționat, directorii direcției având reprezentarea recompensării lor viitoare, aceasta reprezentând un element viitor și sigur, dedus din activitățile ilicite ale inculpaților D.I.A., H.T.V. și S.F.C.

În acest context, semnificativ este faptul că însăși instanța de fond a reținut că, de esența infracțiunii de luare de mită, este modalitatea secretă prin care se obțin diferite foloase materiale. În consecință, cu atât mai dificil este de dovedit momentul la care a intervenit înțelegerea între mituitor și mituit.

Pe de altă parte, convența inculpaților este demonstrată și de împrejurarea că SC F. SRL, SC T.G. SA Târgu Mureș și SC C.A. SRL Sântana de Mureș au realizat foloase necuvenite prin modalități identice, respectiv înregistrând în contabilitate valori ale manoperei mai mici decât cele înscrise în situațiile de lucrări și decontate de Direcția Silvică Târgu Mureș.

În concret, instanța de fond a reținut că subevaluarea lucrărilor „Instalații de încălzire centrală și apă canal” efectuate de către SC C.A. SRL la casa proprietate personală a inculpatului D.I.A., prin diminuarea sumelor cuvenite acestei societăți cu 53.262.788 ROL, beneficiul obținut de inculpat în urma favorizării societății respective, nu poate întruni elementele constitutive ale infracțiunilor de luare de mită, respectiv dare de mită deoarece nu s-a putut dovedi că a existat o înțelegere prealabilă între inculpatul D.I.A. și D.G.A. în acest sens, respectiv în anul 2000 (data încheierii primului contract între SC C.A. SRL și Direcția Silvică Mureș).

În același timp, Tribunalul Prahova a stabilit că inculpatul D.I.A. nu poate fi nici subiect al infracțiunii de primire de foloase necuvenite datorită modalității deficitare a îndeplinirii de către acesta a atribuțiilor de serviciu.

Motivarea instanței de fond nu poate fi acceptată fiind contrazisă de probatoriul administrat în cauză. Astfel, în cauză a fost identificată factura emisă de furnizorul SC C.A. SRL către cumpărătorul D.I.A. la data de 10 octombrie 2001, având ca obiect lucrări de instalații (material și manoperă) în valoare de 7.447.996 ROL. Această factură a fost plătită de inculpatul D.I.A. cu chitanța din data de 10 octombrie 2001.

În raport de aceste înscrisuri, se constată că SC C.A. SRL a demarat lucrările de instalații pentru imobilul proprietate personală a inculpatului D.I.A. încă din anul 2001, anterior încheierii contractului din 01 aprilie 2002, dar și anterior executării contractelor anterioare, astfel cum au fost modificate prin actele adiționale, încheiate între SC C.A. SRL și Direcția Silvică Târgu Mureș. În același sens sunt și declarațiile martorilor H.C.P., P.Z., P.P.C. și F.I.C. care au declarat că în perioada cât au lucrat la Direcția Silvică Târgu Mureș, din dispoziția inculpatului D.G.A. au executat lucrări și la casa directorului D.I.A. (instalații de încălzire centrală și apă canal, demolarea unor stâlpi de beton).

Semnificativ în acest context este și faptul că factura din 29 aprilie 2002 în valoare de 26.019.350 ROL a fost emisă de SC C.A. SRL Sântana de Mureș pentru persoana fizică D.I.A. în baza contractului care nu a putut fi prezentat nici inculpatul D.I.A. și nici de societatea prestatoare. Alte împrejurări care dovedesc existența înțelegerii anterioare dintre inculpații D.I.A. și D.G.A. sunt și acelea că, pe de o parte, din valoarea totală de 113.358.842 ROL facturată de SC C.A. SRL inculpatului D.I.A., acesta din urmă a achitat 95.161.212 ROL, rămânând neachitată suma de 18.197.630 ROL, iar pe de altă parte, din expertiza tehnico-judiciară în construcții efectuată în cauză, s-a stabilit că valoarea lucrărilor de încălzire centrală și apă-canal realizate se ridică la suma de 148.424.200 ROL, din care a fost achitată pe bază de chitanțe, suma de 95.161.212 ROL, rămânând nefacturată și neachitată suma de 53.262.788 ROL.

Ca și în cazul anterior, instanța de fond a considerat că din actele de urmărire penală efectuate nu se poate trage concluzia că a existat o intenție, la momentul încheierii contractului (31 ianuarie 2000) între Direcția Silvică Târgu Mureș și SC F. SRL din partea inculpatului D.I.A., în sensul de a lua mită ulterior, cu ocazia desfășurării lucrărilor cu această societate la casa proprietate personală, de la inculpatul S.M.

Și în această situație, din materialul probator administrat în cauză rezultă înțelegerea existentă între inculpații D.I.A. și S.M., fiind demonstrată legătura de cauzalitate directă între favorizarea SC F. SRL Târgu Mureș în raporturile sale cu Direcția Silvică Târgu Mureș și foloasele materiale primite de către directorul acestei direcții, D.I.A.

Acest din urmă inculpat a încheiat cu SC F. SRL Târgu Mureș două contracte, înregistrate la societate din 20 februarie 2002 și din 16 februarie 2004.

Primul contract a avut ca obiect „Executarea și montarea a 61,52 m.p. uși și ferestre din lemn de esență stejar”, în valoare totală de 307.600.000 ROL.

Relevant în sensul celor anterior menționate este faptul că din valoarea acestui contract, inculpatul a achitat suma de 57.362.000 ROL abia după declanșarea cercetărilor și începerea urmăririi penale de către organele de poliție din cadrul Inspectoratului Județean de Poliție Mureș, în Dosarul nr. 316/A/2003.

Și în cazul celui de-al doilea contract din 16 februarie 2004, având ca obiect prelucrarea la mașină a 44 trepte de stejar și balustradă în valoare de 20.000.000 ROL fără TVA, inculpatul nu a achitat SC F. SRL suma de 13.600.000 ROL.

Expertiza tehnico-judiciară în construcții efectuată în cauză a stabilit că SC F. SRL Târgu Mureș a executat lucrări la casa inculpatului D.I.A. în valoare de 511.431.200 ROL, din care a fost facturată de prestator și achitată de către beneficiar suma de 361.613.200 ROL, rămânând nefacturată și neachitată suma de 149.818.000 ROL care reprezintă folosul necuvenit dat de către S.M. directorului Direcției Silvice Târgu Mureș - inculpatul D.I.A.

Așa cum a reținut și instanța de fond, probele administrate în cauză au demonstrat că toate cele patru contracte având ca părți Direcția Silvică Târgu Mureș și SC F. SRL Târgu Mureș, precum și actele adiționale la aceste contracte au fost încheiate fără respectarea dispozițiilor legale, primul contract fiind atribuit în mod direct societății executante, iar celelalte trei în baza unor licitații formale, care practic nici nu au avut loc, ci s-au întocmit doar unele documente pentru a acoperi ilegalitățile comise cu prilejul încheierii acestor contracte, astfel că SC F. SRL a fost favorizată în raporturile sale cu Direcția Silvică Târgu Mureș.

În mod greșit instanța de fond a apreciat că în cauză nu s-a făcut dovada că inculpații D.I.A., H.T.V., S.F.C. și S.M. au avut intenția de a lua mită, respectiv de a da mită, diferența dintre prețul cu care inculpații au achiziționat materialul lemnos neprelucrat și cel cu care au vândut cheresteaua explicându-se prin aceea că transportul și debitarea lemnului nu s-a achitat SC F. SRL Târgu Mureș întrucât această societate a reținut resturile lemnoase din lemnul prelucrat, care reprezintă „uiumul”, obicei consacrat în zonă.

Astfel, inculpații D.I.A., H.T.V. și S.F.C. au recunoscut că materialul lemnos pe care l-au achiziționat de la Ocolul Silvic Lechința a fost transportat la SC F. SRL Târgu Mureș de către această societate comercială, societate care l-a și debitat și depozitat.

Susținerea inculpaților că prețul cu care au vândut cheresteaua către SC F. SRL Târgu Mureș era reprezentat de prețul pieței minus contravaloarea cheltuielilor determinate de transportul, debitarea și depozitarea cherestelei, reținându-se în același timp și „uium”-ul (plata în natură a prestației) ce reprezenta 10-15% din volumul de bușean nu poate fi acceptată din mai multe considerente.

În primul rând, faptul că inculpații au transportat și prelucrat materialul lemnos prin intermediul SC F. SRL Târgu Mureș în cursul lunii martie 2000, iar până în ianuarie 2001, când au vândut cheresteaua aceleiași societăți, nu au plătit aceste lucrări, demonstrează intenția acestora de a nu achita contravaloarea acestor prestații, prestații care au fost obținute pentru favorizarea societății cu ocazia încheierii contractelor cu Direcția Silvică Târgu Mureș.

Dacă ar fi reală, susținerea inculpaților că intenționau ca acea cherestea obținută în condițiile anterior menționate să o folosească în interes personal, nu se explică de ce până la momentul la care au luat hotărârea să o vândă SC F. SRL Târgu Mureș - ianuarie 2001 - nu au achitat contravaloarea serviciilor prestate de această societate (transport și debitat material lemnos) încă din luna martie 2000.

Deosebit de importantă în acest context este și împrejurarea că inculpatul S.F.C. a și ridicat cheresteaua de la sediul SC F. SRL Târgu Mureș și a transportat-o la domiciliul socriilor săi unde a ținut-o o vreme, fără a achita serviciile prestate de societate.

În al doilea rând, intenția inculpaților de a nu plăti transportul, debitarea și depozitarea materialului lemnos este demonstrată și de faptul că inculpatul H.T.V. nu a declarat inițial organelor de urmărire penală că a cumpărat material lemnos de esență frasin și pe numele soacrei sale B.A., deși cunoștea acest lucru această tranzacție fiind identificată de organele de urmărire penală. De altfel, inculpatul H.T.V. a fost cel care a și semnat în locul soției sale, H.A. și soacrei sale, B.A., bonurile de vânzare a acestui material lemnos.

În consecință, fără a suporta cheltuielile efectuate cu transportul, depozitarea și debitarea materialului lemnos

achiziționat de la Ocolul Silvic Lechința - Cantonul Livezeni Târgu Mureș, D.I.A. și soția acestuia, D.L., S.F.C. și mama acestuia, S.M., H.T.V., prin intermediul soției sale - H.A. și soacrei sale - B.A. în realitate au vândut către SC F. SRL Târgu Mureș - reprezentată de S.M., materialul lemnos în stare brută cumpărat în condițiile anterior arătate obținând în plus față de sumele plătite pentru achiziționarea lui, 43.643.504 ROL (familia D.), 38.265.000 ROL (familia S.), respectiv 39.282.320 ROL (familia H.).

Altfel spus, inculpatul S.M. a plătit inculpaților materialul lemnos achiziționat de aceștia din urmă, dar și serviciile de transport debitare și depozitare a acestuia, servicii pe care societatea sa - SC F. SRL Târgu Mureș le-a executat pentru inculpați în mod gratuit.

Tribunalul Prahova a reținut și faptul că în sarcina inculpatului D.I.A. nu poate fi reținută nici săvârșirea infracțiunii prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, deoarece R.A. a acordat consultații inculpatului D.I.A. atât ca urmare a faptului că efectuase planul urbanistic în zonă, cât și a relațiilor de colaborare avute anterior. În plus, inculpatul și martora R.A. nu au avut reprezentarea față de așa-zisele lucrări care au fost efectuate (memoriul justificativ și sfaturile acordate) că este necesar a se percepe un preț.

Această motivare nu are suport real, în condițiile în care martora R.A. a declarat că memoriul justificativ pentru obținerea certificatului de urbanism împreună cu cele două planuri (de situații și de încadrare în teritoriu) valorau, la acea dată, 150.000 ROL, iar consultanța privind decorarea fațadei și amenajarea casei 300.000 ROL.

Faptul că martora R.A. nu a contestat sancțiunea administrativă ce i-a fost aplicată pentru această faptă (situație de fapt pe care a menționat-o în declarația dată în fața instanței de fond) demonstrează înțelegerea pe care a avut-o cu D.I.A. în comiterea infracțiunilor de dare/luare de mită.

Instanța de fond a dispus achitarea inculpatului D.I.A. și pentru infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., apreciind că faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii, nefăcându-se dovada intenției inculpatului de a lua mită de la T.A. Diferența de 37,76 dolari S.U.A. între prețul plătit de D.I.A. și suma pe care trebuia să o achite efectiv SC N.C. SRL Cluj-Napoca este posibil în opinia Tribunalului Prahova să se datoreze calculelor diferențiate în raport de rata de schimb a casei de schimb la care s-a efectuat transformarea din valută în moneda națională. Totodată, s-a considerat că nici nu se poate face vreo legătură între atribuirea în modalitatea arătată a contractului pentru Direcția Silvică Mureș și proiectarea casei proprii de către aceeași societate.

Instanța de fond a susținut că diferența de preț nu poate conduce la concluzia că aceasta reprezintă o luare de mită, fiind de domeniul evidenței că în cazul în care ar fi existat intenția de luare de mită, nu s-ar fi încheiat niciun contract între inculpat și societatea care câștigase licitațiile la Direcția Silvică Mureș.

Se constată astfel ca Tribunalul Prahova și-a întemeiat această concluzie pe o probabilitate și nu în urma unei certitudini care a fost dovedită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să se reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecății).

Or, tocmai pregătirea profesională și capacitățile intelectuale ale inculpatului D.I.A. au determinat încheierea contractului respectiv, pentru a crea o aparență de legalitate activității ilicite desfășurate.

În mod greșit instanța de fond nu a dispus obligarea inculpaților D.I.A. și B.T. la plata despăgubirilor civile în sumă de 2.195.362.717 ROL către Regia Națională a Pădurilor Romsilva.

Prin sentința pronunțată, Tribunalul Prahova a luat act că Regia Națională a Pădurilor Romsilva nu s-a constituit parte civilă în procesul penal, apreciind totodată că, în ceea ce privește suma de 2.195.362.717 ROL reprezentând manopera nejustificată achitată de Direcția Silvică Târgu Mureș către societățile care au efectuat lucrările la această instituție, chiar dacă a dispus condamnarea inculpaților D.I.A. și B.T. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen., această sumă nu poate fi confiscată de la inculpați, în condițiile în care aceasta a fost plătită de Direcția Silvică Mureș, regăsindu-se în contabilitatea societăților prestatoare de lucrări la sediul Direcției Silvice Mureș.

Astfel cum a stabilit și instanța de fond, probele administrate în cauză au demonstrat că, urmare încălcării prevederilor O.G. nr. 12/1993 republicată, dar și încheierii unor contracte de execuție cu societăți comerciale ai căror administratori erau în relații apropiate cu inculpații D.I.A. și B.T., fără organizarea unor selecții de oferte riguroase (în câteva cazuri), chiar fără existența unor astfel de selecții de ofertă, doar în baza unor selecții de oferte formale, s-a cauzat Direcției Silvice Târgu Mureș un prejudiciu în valoare de 2.195.362.717 ROL. Prin această activitate a fost înlăturată concurența reală între potențialii agenți economici care ar fi dorit să execute aceste lucrări și li s-a permis societăților cărora le-au fost încredințate lucrările să majoreze nejustificat manopera înscrisă în situațiile de lucrări.

Cu toate acestea, cu adresa din 25 octombrie 2007, Regia Națională a Pădurilor Romsilva a precizat că își rezervă dreptul de a se constitui parte civilă într-un proces de recuperare a prejudiciilor stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă, întrucât, în cauză „derularea contractelor s-a efectuat pe baza unor situații de lucrări care sunt acoperite de cantitățile puse în operă, iar diferențe între manopera reală executată și cea încasată, constatată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Mureș la antreprenorii de specialitate, constituie o probă în justiție, urmând ca instanța să stabilească faptele penale respectiv răspunderea civilă a fiecărui învinuit”.

Această adresă a fost emisă avându-se în vedere adresa din 27 septembrie 2007 a Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva - Direcția Silvică Târgu Mureș conform căreia comitetul director a hotărât că Direcția Silvică Târgu Mureș să nu se constituie parte civilă în proces, în acest sens fiind emisă hotărârea nr. 9B a Comitetului Director al Direcției Silvice Târgu Mureș, întrunit la data de 27 septembrie 2007, comitet din care a făcut parte și inculpatul D.I.A., în calitatea sa de director comercial - membru.

Poziția procesuală a Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva apare ca vădit nelegală în raport de prevederile art. 221 alin. (4) C. proc. pen., conform cărora atunci când prin săvârșirea unei infracțiuni s-a produs o pagubă uneia dintre unitățile la care se referă art. 145 C. pen., unitatea păgubită este obligată să sesizeze de îndată organul de urmărire penală, să prezinte situații explicative cu privire la întinderea pagubei, date cu privire la faptele prin care paguba a fost pricinuită și să se constituie parte civilă.

Așadar, această dispoziție C. proc. pen. este una derogatorie de la principiul disponibilității părților, în cazul de față partea vătămată neputând opta între a solicita sau nu repararea pagubei, fiind obligată însă se constituie parte civilă (în acest sens, decizia penală nr. 210/R/2010 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în Dosarul nr. 6718/182/2007).

Împrejurarea că faptele producătoare de prejudicii nu au fost constatate printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu este de natură a justifica neparticiparea în cadrul procesului penal ca parte civilă, în condițiile în care urmărirea penală, dar și instanța de fond, au reținut că din materialul probator administrat în cauză s-a constatat existența unui prejudiciu în sumă totală de 2.195.2362.717 ROL, reprezentând manopera nejustificată achitată de către Direcția Silvică Mureș către societățile care au efectuat lucrările la această instituție.

Sentința pronunțată de instanța de fond este netemeinică întrucât inculpaților D.I.A., B.T. și N.V. li s-au aplicat pedepse greșit individualizate în raport cu prevederile art. 72 C. pen.

Tribunalul Prahova a reținut în sarcina inculpatului D.I.A. circumstanțele atenuante prev. de art. 74 C. pen., având în vedere gradul de pericol social al faptelor și persoana inculpatului care nu are antecedente penale, rezonanța redusă ca urmare a trecerii unei perioade mari de timp de la producerea faptelor, atitudinea inculpatului după săvârșirea infracțiunii, acesta ocupând și în prezent funcții similare în cadrul Direcției Silvice Târgu Mureș. Pentru aceleași considerente, instanța de fond a apreciat că scopul preventiv educativ al pedepsei poate fi atins și fără executarea în regim de detenție, motiv pentru care a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

De asemenea, instanța de fond, reținând că inculpații B.T. și N.V. nu au antecedente penale, au recunoscut în mare parte modalitatea de săvârșire a faptelor comise de ei, ținând cont și de rezonanța socială redusă a faptelor ca urmare a scurgerii timpului și de comportamentul inculpaților după comiterea infracțiunilor, a aplicat circumstanțe atenuante și față de aceștia, respectiv cele prevăzute de art. 74 C. pen. Pentru toate aceste considerente și având în vedere și vârsta acestor doi inculpați și faptul că până în prezent nu au comis alte fapte penale, Tribunalul Prahova a dispus suspendarea executării pedepselor sub supraveghere.

Pedepsele aplicate celor trei inculpați nu sunt în măsură să corespundă scopului educativ și preventiv al pedepselor, impunându-se înlăturarea circumstanțelor atenuante, majorarea pedepselor și executarea lor în regim de detenție.

Astfel, individualizarea pedepsei trebuie să aibă ca scop determinarea aplicării unei pedepse juste, corecte, atât sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate, cât și din punct de vedere al nevoii de reeducare a inculpaților. Cu atât mai mult, în cazul infracțiunilor de corupție, de serviciu sau în legătură cu serviciul trebuie avute în vedere, în egală măsură, persoana infractorului și respectiv reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și diminuarea fenomenului infracțional și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între cele două aspecte.

Aceasta înseamnă aplicarea unor pedepse juste, echitabile, atât pentru infractor, cât și pentru societate.

Analiza criteriilor generale de individualizare prev. de art. 72 C. pen. este obligatorie și trebuie făcută cumulativ. Întrucât primele două criterii - dispozițiile Părții generale a C. pen. și limitele de pedeapsă fixate în Partea specială a acestuia

vizează legalitatea operațiunilor de individualizare judiciară. Tribunalul Prahova trebuia să insiste în analiza celorlalte trei criterii (gravitatea faptelor săvârșite, persoana inculpaților și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală), analiză care trebuia, de asemenea, efectuată cumulativ întrucât aceste criterii se intercondiționează reciproc, fără a se da o pondere mai mare aspectelor care conturează personalitatea infractorilor.

Instanța de fond nu a apreciat în mod exact gravitatea concretă a faptelor, nerealizându-se o justă individualizare a pedepselor, deoarece faptele deduse judecătii nu au fost raportate la sistemul general de valori, acceptat de societate.

Totodată, Tribunalul Prahova nu a cercetat conținutul concret al faptelor-acțiunea concretă, mijloacele folosite, urmarea imediată și în egală măsură, caracterul și importanța obiectului infracțiunilor, caracterul și gravitatea urmărilor acestora, mobilul și scopul urmărit, prejudiciul efectiv produs, aspecte care ar fi trebuit să se reflecte și în conținutul hotărârii judecătorești.

Persoana inculpaților este un alt criteriu de individualizare judiciară a pedepselor care trebuie să fie adecvate și proporționale față de fiecare infractor, raportat la pericolozitatea socială a acestuia și trăsăturile sale specifice care îi definesc personalitatea. Instanța de fond a acordat o atenție deosebită lipsei antecedentelor penale ale inculpaților, faptului că anterior și ulterior comiterii infracțiunilor au avut o comportare corespunzătoare în familie și societate, aspecte care, în principiu, nu au neapărat valoare unor circumstanțe atenuante, mai ales că inculpații au profitat de aceste realități pentru a-și asigura realizarea scopului ilicit propus.

Evaluarea gravității faptelor a fost realizată de instanța de fond în absența unei analize serioase a atitudinii psihice a inculpaților față de faptele comise și urmările acestora, neavându-se în vedere că aceștia nu au dat dovadă de stăruință în repararea pagubei pricinuită și nici împrejurarea că nu au recunoscut faptele astfel cum au fost comise, astfel că în mod greșit au fost reținute circumstanțele atenuante prev. de art. 74 C. pen.

Pentru toate aceste considerente și operațiunea de individualizare a executării pedepselor aplicate este greșită, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere putând fi dispusă doar în situația faptelor caracterizate de un grad foarte redus de pericol social concret, comise de persoane a căror atitudine față de faptă și urmările produse denotă o pericolozitate socială scăzută și de posibilitatea reducerii lor chiar și fără privarea de libertate, aspecte care nu se regăsesc în prezenta cauză.

Prin prisma celor evidențiate, pentru ca pedepsele aplicate să reflecte în concret gradul de pericol social al faptelor, dar și pentru realizarea scopului pedepsei în conformitate cu dispozițiile art. 52 C. pen., se impune înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute în sarcina celor trei inculpați și condamnarea acestora la pedepse cu închisoarea, orientate spre maximumul prevăzut de lege, cu executare în regim de detenție.

În mod nelegal instanța de fond a dispus, în baza art. 71 alin. (5) C. pen., suspendarea pedepselor complementare a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a), b) C. pen., cu excepția dreptului de a alege pe perioada termenului de încercare, aplicate inculpaților D.I.A., B.T. și N.V.

Astfel, art. 71 alin. (5) C. pen. invocat de către instanța de fond se referă la suspendarea executării pedepselor accesorii, nu la suspendarea pedepselor complementare.

Pe de altă parte, conform art. 66 C. pen., executarea pedepselor interzicerii unor drepturi începe după executarea pedepselor închisorii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescripția executării pedepsei.

Instanța de fond nu a aplicat inculpaților D.I.A., B.T. și N.V. pedepsele accesorii, deși acestea erau necesare.

Condamnarea celor trei inculpați la pedeapsa cu închisoarea atrage, de drept, în conformitate cu prevederile art. 71 alin. (2) C. pen., interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a) teza I - c) C. pen., având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite, împrejurările cauzei și persoana inculpaților, astfel cum s-a arătat anterior.

Instanța de fond nu a dispus aplicarea pedepsei complementare prev. de art. 64 alin. (1) lit. c) C. pen. inculpaților D.I.A., B.T. și N.V. (dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate de natura aceleia de care s-au folosit pentru săvârșirea infracțiunilor), deși aceste pedepse nu erau necesare.

Tribunalul Prahova, condamnându-i pe cei trei inculpați pentru infracțiuni prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, art. 248 C. pen. rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., la pedepse cu închisoarea, trebuia să interzică și dreptul prev. de art. 64 lit. c) C. pen., întrucât inculpații s-au folosit de funcțiile lor în săvârșirea faptelor, astfel încât sunt nedemni să mai exercite aceste profesii, în continuare, pe o perioadă limitată de timp.

Pe de altă parte, deși a constatat prescrisă răspunderea penală a inculpaților P.A. și D.G.A. pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6, 8 din Legea nr. 78/2000, instanța de fond nu a dispus încetarea procesului penal față de acești inculpați pentru faptele menționate.

Astfel, potrivit art. 345 alin. (1) și (3) C. proc. pen., instanța hotărăște prin sentință asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal, aceste ultime două situații pronunțându-se potrivit art. 11 pct. 2 C. proc. pen. În consecință, constatând existența cazului prevăzut de art. 10 lit. g) C. proc. pen. (prescripția răspunderii penale), Tribunalul Prahova era obligat ca, în temeiul dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. b) C. proc. pen. să dispună încetarea procesului penal față de inculpații P.A. și D.G.A. pentru infracțiunile de dare de mită reținute în sarcina acestora.

În final, reprezentantul Ministerului Public a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței și pe fond pronunțarea unei soluții legale și temeinice, în sensul criticilor expuse în cererea de apel.

Apelantul-inculpat D.G.I., prin apărătorul său ales, atât în motivele scrise de apel, dar și în susținerile orale a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii apelate și schimbarea încadrării juridice a infracțiunii prevăzute de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prev. de art. 256 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 și achitarea sa pentru comiterea acestei infracțiuni, în temeiul disp. art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. a) C. proc. pen. S-a mai solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu din infracțiunea prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. cu aplicarea art. 411 alin. (2) C. pen., în trei infracțiuni prev. de art. 248⁸ C. pen. și achitarea sa pentru comiterea acestor infracțiuni, în baza disp. art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. a) C. proc. pen.

Cu privire la primul motiv de apel, s-a susținut că în cazul lucrărilor care au făcut obiectul contractelor încheiate de către Direcția Silvică Mureș cu SC N.C. SRL, SC T. SRL, SC F. SRL, SC C.A. SRL, SC T.G.A SA nu au fost incidente dispozițiile O.G. nr. 12/1993 privitoare la licitațiile publice și nici prevederile legale succesive referitoare la valoarea pragului care nu permitea achiziționarea de bunuri, lucrări, servicii pe baza solicitării a cel puțin 3 oferte de preț.

Sub acest aspect trebuie reținut că la momentul încheierii contractelor și a actelor adiționale la respectivele contracte știau și erau convinși că nu se aplicau prevederile O.G. nr. 12/1993. Argumentele pe care se bazează această convingere sunt:

- despre demararea lucrărilor de reabilitare/modernizare a sediului Direcției Silvice Mureș s-a discutat în prealabil cu persoane din conducerea Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva care, practic, au avut inițiativa acestor lucrări și au încurajat în efectuarea lor.
- toate contractele și actele adiționale au fost aduse la cunoștința conducerii Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva înainte de finalizarea lor și au fost acceptate fără nicio observație referitoare la legalitatea încheierii lor, deci nici în ce privește necesitatea respectării dispozițiilor O.G. nr. 12/1993. Aceeași poziție au avut-o și consilierii juridici ai Direcției Silvice Mureș și Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva.
- toate sumele necesare plății lucrărilor de investiții, reparații și serviciile de proiectare și consultanță au fost incluse atât în bugetele de venituri și cheltuieli ale Direcției Silvice Mureș, cât și în programele de investiții, aprobate, respectiv emise de Regia Națională a Pădurilor Romsilva.
- anual cheltuielile aferente acestor lucrări și, implicit, contractele de actele adiționale sus-menționate, au fost verificate de organele Curții de Conturi Mureș și nu au fost semnalate încălcări ale O.G. nr. 12/1993.
- nici în urma controalelor efectuate de Ministerul Finanțelor Publice nu li s-a imputat încălcarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993.

Mai mult, Ministerul Finanțelor Publice, prin adresa din 01 februarie 2002 a comunicat Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva că nu sunt aplicabile prevederile referitoare la achizițiile publice, cu excepția cazurilor în care fondurile alocate pentru plata contractelor provin din fonduri publice, ori niciunul dintre contracte nu a fost plătit din fonduri publice ci din fonduri proprii.

Prin sentința penală nr. 1414 din 27 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6355/II/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, într-un alt caz asemănător următoarele: „referitor celor de mai sus, Ministerul Finanțelor, cu adresa din 01 februarie 2002 - Direcția de reglementare a achizițiilor publice și monitorizarea investițiilor publice, având în vedere dispozițiile legale în vigoare la datele achizițiilor de genul celor din cauză, a considerat că Regia Națională a Pădurilor nu

este autoritate contractantă conform O.U.G. nr. 60/2001, aceeași poziție fiind exprimată și de către Direcția generală de reglementare în domeniul activelor statului (adresa din 13 iunie 2006) și aceasta funcționând în cadrul Ministerului Finanțelor.

Sintetizând prevederile legale menționate, precum și având în vedere H.G. nr. 12/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, coroborate cu cele ale H.G. nr. 173/2001 se conchide că Regia Națională a Pădurilor Romsilva, nu este autoritate contractantă conform O.U.G. nr. 60/2001.

De altfel, în cauza care a format obiectul Dosarului nr. 3578/1/2006 privind pe șapte din inculpați, prin sentința nr. 331 din 19 februarie 2009 s-a reținut că, având în vedere prevederile actelor normative indicate și în cauza de față, Regia Națională a Pădurilor nu este autoritate contractantă conform O.U.G. nr. 60/2001 privind achizițiile publice și, în consecință, nu se supune prevederilor acesteia.

Sentința amintită a rămas definitivă prin respingerea de către completul de 9 judecători al instanței supreme, a recursului formulat de D.N.A. - decizia nr. 686 din 28 septembrie 2009.

Chiar dacă hotărârile judecătorești sus-menționate s-au grefat pe interpretarea O.U.G. nr. 60/2001, această interpretare se poate extrapola și în cazul de față, din următoarele considerente: achizițiile publice au cunoscut de-a lungul timpului o serie de reglementări, iar pentru perioada încheierii contractelor litigioase acestea sunt: O.G. nr. 12/1993, O.G. nr. 118/1999, O.G. nr. 60/2001 - O.U.G. nr. 34/2006. Fiecare din aceste acte normative au suferit modificări/completări/suspendări/abrogări, astfel încât s-a creat un adevărat „haos legislativ” în materia achizițiilor publice, haos care a atins apogeul în anul 2000. Astfel, O.G. nr. 12/1993 a suferit 2 modificări până în anul 1995, O.G. nr. 118/1999, prin care s-a abrogat O.G. nr. 12/1993, a avut cea mai spectaculoasă evoluție deoarece ea trebuia să intre în vigoare la 01 ianuarie 2000, nu a intrat în vigoare la acel moment deoarece prin O.U.G. nr. 202 din 30 decembrie 1990 intrarea sa în vigoare a fost amânată până la data de 01 martie 2000 și în opinia sa, a intrat în vigoare începând cu data de 02 martie 2000 deoarece legiuitorul a uitat că intrarea în vigoare fusese suspendată doar până la data de 01 martie 2000. A intrat și a rămas în vigoare până la data de 20 martie 2012, întrucât prin O.U.G. nr. 18 din 17 martie 2000 s-a dispus suspendarea din nou a aplicării ei, până la data de 01 iulie 2000.

Începând cu data de 02 iulie 2000 până la data de 01 octombrie 2000 ea a fost din nou în vigoare pentru că, deși la data de 05 iulie 2000 a fost modificată/completată prin O.U.G. nr. 122, s-a uitat să se dispună cu privire la suspendarea pe o nouă perioadă de timp a momentului intrării ei în vigoare. La data de 27 septembrie 2000, prin O.U.G. nr. 141 s-a prorogată din nou intrarea ei în vigoare până la data de 01 noiembrie 2000. Întrucât doar prin O.U.G. nr. 186 din 08 noiembrie 2000 se dispune din nou suspendarea intrării ei în vigoare până la data de 01 decembrie 2000, înseamnă că în intervalul 02 - 12 noiembrie 2000 ea a fost în vigoare.

În fine, prin O.U.G. nr. 295 din 30 decembrie 2000, O.U.G. nr. 118/1999 este suspendată până la apariția legii de aprobare sau de respingere. În pofida acestei dispoziții de suspendare, respectiv a momentului până la care se suspendă, legiuitorul o mai suspendă încă o dată prin O.U.G. nr. 48 din 30 martie 2001, pe intervalul de timp scurs între 01 aprilie 2001 - 31 decembrie 2001 după ce a fost abrogată expres prin O.U.G. nr. 60 din 11 mai 2001, ea a fost respinsă prin Legea nr. 473 din 26 septembrie 2001. Chiar dacă s-ar aprecia că o lege abrogată poate fi repusă în vigoare, totuși, O.U.G. nr. 12/1993 nu a fost în vigoare o bună parte a anului 2000.

Așa stau lucrurile și în privința normelor legale care au guvernat înființarea și funcționare anterioară a Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva, fapt ce rezultă din anexa nr. 7 la motivele de apel.

Nu numai din probele dosarului, ci și din cuprinsul rechizitoriului rezultă cu certitudine că prețul contractelor litigioase a fost plătit din fondurile proprii ale Direcției Silvice Mureș, adică dintr-o altă sursă decât cea indicată mai sus. Aceasta înseamnă că, raportat la criteriul sursei de proveniență a fondurilor, achizițiile de servicii și investiții ce fac obiectul acestui dosar nu intră sub incidența O.G. nr. 112/1993.

Al doilea motiv de apel se referă la faptul că nu au fost încălcate dispozițiile legale și cele interne care reglementează activitatea Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva, respectiv cele aferente funcției de director general al Direcției Silvice Mureș, cu ocazia încheierii și derulării contractelor încheiate de către Direcția Silvică Mureș cu SC N.C. SRL, SC T. SRL, SC F. SRL, SC C.A. SRL, SC T.G. SA.

Susține inculpatul că a respectat toate dispozițiile interne indicate de procuror. Chiar dacă ar fi încălcat anumite dispoziții interne, această încălcare ar fi de natură să atragă răspunderea sa penală doar în situația în care ar fi generat prejudicii pentru Regia Națională a Pădurilor Romsilva.

Nu s-a subrogat în atribuțiile de serviciu ale directorului tehnic și nu a încălcat dispozițiile din fișa postului, detaliate de procuror în rechizitoriul și, pe de altă parte, respectivele dispoziții nu se referă explicit la încheierea contractelor litigioase.

Conținutul adresei din 06 noiembrie 2006 a Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva, prezentată în rechizitoriul, trebuie analizat prin prisma următoarelor fapte, demonstrate de probele dosarului: toate lucrările au fost cuprinse în raportările periodice pe care le făcea către conducerea regiei. În luna iunie 2006 nu se mai putea vorbi de estimări ori recomandări specifice unei expertize tehnice. De vreme ce, la acel moment, majoritatea lucrărilor erau finalizate, adresa fiind emisă la finele anului 2006, se naște firesc întrebarea: de ce cu ocazia controalelor făcute cel puțin o dată pe an organele de control din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva nu au identificat acele lipsuri în activitate? Deși procurorul a făcut presiuni asupra conducerii Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva pentru a se constitui parte civilă în cauză, poziția acesteia a fost constantă în sensul inexistenței vreunui prejudiciu aferent contractelor litigioase.

Ceea ce dovedește, însă, reaua-credință a procurorului este omisiunea sa de a prezenta în rechizitoriul, adresa din 29 august 2006 trimisă de Regia Națională a Pădurilor Romsilva către D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș, din care rezultă cu certitudine dovada comunicării tuturor hotărârilor comitetului director din cadrul Direcției Silvice Mureș referitoare la achizițiile litigioase către conducerea centrală a regiei și aprobarea sumelor necesare plății acestor achiziții de către respectiva conducere prin C.T.E. (anexa nr. 10 de la concluziile depuse la instanța de fond).

Dispozițiile pct. 11.23, citate de procuror, nu se referă la încheierea contractelor, ci la documentații de investiții, care sunt prealabile contractelor. Mai mult, aceste dispoziții nu stabilesc interdicții în privința încheierii contractelor în lipsa documentațiilor, în condițiile în care aceste investiții sunt prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli al Direcției Silvice Mureș și în programele de investiții ce au fost transmise în anii 1999-2001 acestei direcții de către persoanele cu atribuții specifice din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva (anexa nr. 1 la concluziile depuse la instanța de fond).

Invocarea de către procuror a Regulamentului de organizare și funcționare al Romsilva din 29 martie 1994 este cel puțin eronată, deoarece în primul motiv de apel s-au indicat regulamentele care au fost valabile în perioada litigioasă, astfel că și concluziile trase de acesta din analiza prevederilor respective referitoare la Comisia tehnico-economică, sunt la fel de eronate.

Procurorul nu a indicat nicio prevedere din Regulamentul privind promovarea investițiilor la Direcțiile silvice aflate în subordinea Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva pe care ar fi încălcat-o, motiv pentru care singura apărare care poate să o facă este aceea că nu a încălcat acest regulament. A dovedit cu copia agendei personale a inculpatului N.V. (pe care a depus-o la dosar) împrejurarea că întreaga investiție de reabilitare/modernizare a sediului Direcției Silvice Mureș a fost supusă aprobării CTE-ului Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva. Totodată, cu înscrisuri și cu martori s-a făcut dovada faptului că întreaga înregistrare a corespondenței a fost interpretată eronat de procuror și instanța de fond, ceea ce a făcut posibilă acuzația privind efectuarea unor lucrări litigioase anterior ținerii licitațiilor.

La rândul lor, membrii comisiei de licitație au confirmat ținerea licitațiilor anterior semnării contractelor și, evident, începerii lucrărilor. Ori, este deficitar raționamentul instanței de fond atâta timp cât acest abuz se reține doar în sarcina sa și al membrilor comisiei de licitație.

De asemenea, în măsura în care ar fi reală acuzația privind caracterul formal al licitațiilor atunci de acest formalism s-ar face vinovați și membrii comisiei de licitație, cel puțin pentru faptul că nu au acceptat un asemenea formalism la solicitarea sa expresă sau tacită (cum lasă să se înțeleagă instanța de fond) cum nu a fost vorba despre formalism, evident că nici ei și nici el nu pot fi acuzați în acest sens.

La dosarul cauzei au fost depuse listele cu investiții aprobate de conducerea Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva pe anii 1999-2001 printre care se află și cele de la sediul Direcției Silvice Mureș, ceea ce demonstrează că aceste investiții au fost aprobate de forul ierarhic superior altfel nu s-ar fi putut cheltui banii aferenți acestor investiții.

Mai mult, la sfârșitul fiecărui an financiar, întreaga activitate financiară a Direcției Silvice Mureș, inclusiv cheltuielile aferente investițiilor, era verificată de revizori din cadrul Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva, astfel că era imposibil să se efectueze cheltuieli cu investiții neaprobate ori nelegale.

Nu intra în atribuțiile sale de serviciu verificarea executării lucrărilor, ci această sarcină revenea dirigintei de șantier - N.V. și directorului tehnic - H.T.V. Din probele dosarului rezultă însă că amândoi colegii au verificat permanent derularea lucrărilor, astfel că nu poate fi acuzat nici el de vreo omisiune în acest sens. În fine, nu s-a demonstrat că din omisiunea unor asemenea verificări s-ar fi generat vreun prejudiciu Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva.

Cât privește calitatea sa de factor de decizie în selectarea firmelor care au executat lucrările litigioase, este de reținut că

nu există nicio probă în acest sens. Dimpotrivă, din declarațiile coînculpaților și ale martorilor audiați cu privire la acest aspect, precum și din procesele-verbale de licitație, inclusiv ofertele depuse de licitanți, rezultă că membrii comisiei de licitație au desemnat drept câștigătoare firmele care au avut ofertele cele mai bune din punct de vedere financiar și tehnic. În legătură cu această chestiune se impune a se avea în vedere împrejurarea că, și în ipoteza alegeri abuzive a vreuneia din firmele indicate de acuzare și descalficarea ilegală a altora, procurorul și instanța de fond ar fi trebuit să demonstreze cu probe că prin astfel de nereguli s-a produs un prejudiciu Romsilva sau firmelor descalficate (în această ultimă ipoteză ar fi fost vorba despre o altă încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina sa).

O altă critică se referă la greșita reținere în sarcina sa a unui prejudiciu de peste 2.000.000 ROL. În opinia sa, nu numai că nu a produs vreun prejudiciu prin activitatea sa legată de contractele litigioase, ci, dimpotrivă, prin modul în care, împreună cu colegii din cadrul Direcției Silvice Mureș, printre care se află și o parte dintre coînculpați, s-a redus considerabil valoarea finală totală a lucrărilor.

Nici organele de control fiscal, nici cele ale Curții de Conturi și nici de control intern nu au evidențiat prejudicii legate de contractele litigioase.

În urma analizării detaliate a lucrărilor de „reabilitare și modernizarea clădirii sediului Direcției Silvice Mureș” și a lucrărilor de „reparații la clădirea sediului Direcției Silvice Mureș”, expertul B.G. a concluzionat în raportul de expertiză din 11 noiembrie 2002 întocmit la solicitarea organelor de urmărire penală, în sensul că valorile investiției realizate se încadrează în cotele de piață, fiind mai mici decât acestea și toate materialele decontate au fost puse în operă”.

Potrivit completării la raportul de expertiză, dl. B.G. a demonstrat în mod științific că, prin modul și condițiile în care s-au încheiat contractele litigioase s-a realizat o economie de 2.586.568.000 ROL (de reținut că procurorul nu a pomenit nimic în rechizitoriu referitor la această concluzie a expertului) (anexa nr. 11 de la concluziile scrise depuse la instanța de fond).

În luna martie 2007, D.N.A. - Serviciul Teritorial Târgu Mureș, fiind nemulțumit de rezultatul expertizei, a completării la raportul de expertiză, solicită expertului un supliment la acest raport. În acest supliment la raportul de expertiză se arată faptul că „nu s-a găsit suprafață lipsă la măsurători față de cea plătită la toate pozițiile.”

La rândul ei, dna. expert R.N., în raportul de expertiză extrajudiciară pe care l-a întocmit la solicitarea mea, a demonstrat inexistența prejudiciului și erorile comise de inspectorii fiscali. Fără a intra în detalierea acestui raport vom reține concluziile sale care sunt esențiale pentru stabilirea adevărului judiciar obiectiv în prezenta cauză: „Constatările organelor de inspecție fiscală nu au avut efect fiscal la determinarea de obligații fiscale suplimentare, ele reprezintă constatări tehnico-științifice de evaluarea manoperei prin estimare, atribuții care sunt ale altor profesii libere, respectiv experți contabili și experți evaluatori.

„Concluzia este că organele fiscale nu au efectuat o inspecție fiscală pentru determinarea conformității cu prevederile legale în materie fiscală ci au efectuat o evaluare a costurilor cu manopera, prin metode proprii de estimare.

Constatările efectuate de organele de inspecție fiscală nu sunt efectuate în baza atribuțiilor de control, excedează ariilor lor de competență, substituindu-se altor profesii libere care puteau face astfel de constatări economico-financiare, respectiv de experți contabili pentru aprecieri de natura contabilă, sau experți evaluatori pentru aprecieri de natura manoperei încorporate în lucrări.

Drept urmare, constatările organelor de inspecție fiscală nu sunt obiective și nici efectuate în baza unor norme profesionale, care s-ar fi impus în cazurile în speță, respectiv de expertiză contabilă sau evaluare tehnică, astfel că aceste constatări sunt doar aprecieri personale despre valoarea unor manopere presupuse a fi fost realizate sau nerealizate.”

„Toate aceste tehnici sunt personale, organele de inspecție fiscală efectuând o descriere a raționamentului, dar neindicând temeiul legal de aplicare a acestui raționament, o astfel de abordare neexistând în nicio prevedere legală în materie fiscală, având în vedere că ne referim la organe fiscale care trebuie să aplice reglementările fiscale prin care se determină obligații fiscale.”

În contractele încheiate cu SC T. SA și SC C.A. SRL valoarea lucrărilor este estimată „conform devizului ofertă acceptat de ambele părți ceea ce confirmă faptul că la data contractării lucrărilor valoarea ofertată era estimată în funcție de cantitățile solicitate de beneficiar și înmulțită cu tarife orare estimate. În ceea ce privesc contractele semnate cu SC F. SRL acestea au prevăzut faptul că „Valoarea contractului s-a încheiat la preț ferm și nu poate fi mărită sau micșorată numai cu acordul părților contractuale”.

În derularea oricărui contract, prestatorul este obligat să aplice tarifele oferite pentru facturarea lucrărilor, iar tarifele orare efectiv plătite salariaților, colaboratorilor sau subcontractorilor sunt cele evidențiate în contabilitate pe seama cheltuielilor, care, de regulă, sunt diferite de cele estimate, prestatorul plătiind mai mult sau mai puțin în funcție de politica sa de management sau de modificările legislative de garantare a drepturilor salariale.

Drept urmare, pentru analizarea unor contracte de lucrări executate manopera contractată nu poate fi comparată cu cea evidențiată în contabilitate deoarece aceasta poate fi diferită. Compararea se poate face doar asupra cantităților oferite și efectiv prestate, iar tarifele orare trebuie să fie cele contractate.

Mai mult, beneficiarul nu are niciun drept legal de verificare a modului de decontare a manoperei oferite, respectiv a modului de retribuire a angajaților sau colaboratorilor săi, și nici evidența contabilă a prestatorului, acestea sunt drepturi cu caracter privat ale furnizorului.

Valoarea manoperei efectiv plătită de către SC T.G. SA pentru realizarea lucrărilor către D.S Târgu Mureș este în valoare totală de 1.580.191.659 ROL, iar manopera inclusă în situațiile de lucrări este în sumă de 1.555.323.662 ROL, rezultând astfel că există o cheltuială cu manopera nerecuperată prin venituri, sau altfel spus o pierdere realizată de către SC T.G. SA în suma de 24.867.997 ROL.

Ca și concluzie generală, valoarea diferenței de manoperă constatată de către organele de inspecție fiscală ca fiind facturată în plus de către SC T.G. SA, calculată prin estimare utilizând tehnica ponderării, în sumă de 422.120.796 ROL, este nereală. Conform constatărilor efectuate prin prezentul raport de expertiză rezultă că SC T.G. SA și-a depășit costurile cu valoarea manoperei facturate, realizând o pierdere contabilă pe această categorie de cheltuieli în sumă de 24.867.997 ROL.

Referitor la costul manoperei înglobată în valoarea lucrărilor executate către Direcția Silvică Târgu Mureș, conform evidenței contabile a rezultat că toate drepturile salariale și drepturile convenite producătorilor sunt în sumă totală de 390.424.213 ROL, și având în vedere faptul că nu se cunosc date despre contabilitatea de gestiune a costurilor aferente serviciilor prestate, valoarea cheltuielilor cu salariile și colaboratorii trebuie luată în calcul la valoarea lor integrală, respectiv suma de 390.424.213 ROL.

Ca și concluzie generală, valoarea diferenței de manoperă constatată de către organele de inspecție fiscală ca fiind facturată în plus de către SC C.A. SRL, calculată prin estimare utilizând tehnica ponderării, în sumă de 412.942.654 ROL, este nereală. Conform constatărilor efectuate prin prezentul raport de expertiză rezultă că SC C.A. SRL prin cheltuielile efectuate a realizat o economie de costuri față de valoarea manoperei facturate.

„Diferența totală între așa-zisă „manopera facturată” și manopera determinată cu ocazia controlului inspectorilor din cadrul D.G.F.P., pe baza documentelor justificative, aferente celor 4 contracte încheiate cu SC F. SRL în sumă de 1.360.299.267 ROL este eronată. Conform constatărilor efectuate prin prezentul raport de expertiză rezultă că SC F. SRL a depășit prin costuri valoarea manoperei facturate, realizând o pierdere contabilă pe această categorie de cheltuieli în sumă totală de 147.269.182 ROL.”

„Prin constatările efectuate prin raportul de expertiză extrajudiciară rezultă că societățile prestatoare au facturat corect contravaloarea lucrărilor executate, inclusiv manopera aferentă sau așa-zisa „manoperă facturată”, neexistând diferențe de manoperă plătită de către Direcția Silvică Târgu Mureș ca necuvenite.”

Procurorul nu afirmă și, pe cale de consecință, nici nu demonstrează existența vreunei înțelegeri frauduloase, anterioare adjudecării contractelor, între mine și colegii mei coinculpați, pe de o parte, și reprezentanții SC F. SRL, SC T.G. SA, SC C.A. SRL, SC N.C. SRL și SC T. SRL, în sensul ofertării, pentru execuția lucrărilor, a unei manopere mult superioară valoric față de cea reală, înregistrată în contabilitatea lor.

Așa cum a arătat și expert N.R., nicio lege nu le dădea posibilitatea să verifice valoarea manoperei practicate de aceste firme în raport cu angajații săi și nici valoarea manoperei evidențiată în contabilitate. În acest sens, a invocat decizia C-324/I a Curții Europene de Justiție (anexa nr. 12 la aceleași concluzii) prin care, asemănător, s-a decis în sensul lipsei unei obligații din partea unui contractant de a cunoaște situația contabilă a celuilalt contractant și a inovăției ambilor doar în situația în care s-a dovedit existența unei înțelegeri frauduloase între cei doi contractanți.

Despre existența diferențelor menționate mai sus a aflat în cursul urmăririi penale de la respectivul procuror. Atât expertul B.G., cât și reprezentanții firmelor sus-menționate au argumentat în mod corect, obiectiv respectivele diferențe.

Dacă procurorul a invocat incidența în cazul tuturor contractelor litigioase a prevederilor O.G. nr. 12/1993, atunci trebuia să observe că normele metodologice/regulamentele emise în aplicarea acestui act normativ indică limitele prețurilor pe

care le puteau practica ofertanții în cadrul oricăreia dintre procedurile de achiziție la care ar fi participat. Verificând prețurile practicate în cazul contractelor litigioase prin prisma respectivelor norme observăm că ele se situează sub acestea din urmă, fapt certificat și de expertul B.G.

Din probele dosarului rezultă că, pe lângă contractele litigioase, obiectivul „Reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Mureș” a presupus încheierea și a încă 7 contracte de achiziții de bunuri/servicii cu următoarele firme: SC W. SRL, SC R. SRL, SC P. SRL, SC I. SA, SC Q.I. SRL, SC M. SRL și SC D.F. SRL. În legătură cu aceste contracte, a căror valoare rezultă din anexa nr. 8 la aceleași concluzii - 1.075.059.101 ROL, procurorul nu a susținut că s-ar fi practicat o manoperă frauduloasă deși între ele și celelalte contracte nu există nici o deosebire substanțială sub acest aspect.

Potrivit declarațiilor inculpaților P.A., S.M. și D.G., calcularea și înregistrarea valorii manoperei în contabilitatea societăților lor s-a făcut cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în materie. De asemenea, valoarea manoperei ofertată pentru lucrările licitate și contractate cu Direcția Silvică Mureș a fost corect calculată, la nivelul pieței din acel moment.

O precizare suplimentară importantă se impune în raport cu inculpatul S.M., care a explicat modul în care a măsurat golurile ușilor de la Direcția Silvică Mureș, conform obiceiului preluat de la tatăl și bunicul său, și, implicit efectele unei asemenea măsurători: diferențe de manoperă și materiale nefacturate către Direcția Silvică Mureș.

Apelantul-inculpat D.G.A. a solicitat admiterea apelului cu consecința respingerii apelului declarat de D.N.A. Pentru prima infracțiune de dare de mită, lucrări efectuate la casa D., prima instanță a dispus achitarea sa pe considerentul neîndeplinirii cerințelor prevăzute de art. 10 lit. d) C. proc. pen., în sensul că intenția infracțională nu s-a putut stabili cu certitudine, iar în ceea ce privește cea de-a doua faptă, lucrări la casa inculpatului N.V., prima instanță a constatat existența faptei și prescrierea răspunderii penale. Infracțiunea de dare de mită se realizează din punct de vedere al laturii subiective numai sub forma intenției directe: făptuitorul prevede rezultatul faptei sale pe care îl urmărește prin comiterea faptei, dându-și seama că rezultatul (urmarea socialmente periculoasă) pune în pericol buna desfășurare a activității de serviciu a persoanei căreia îi dă mita și dorindu-și producerea unui astfel de rezultat (urmare). În ceea ce privește latura obiectivă, condițiile cerute pentru realizarea acestui element al infracțiunii de dare de mită, sunt:

Promisiunea, oferirea sau darea să se comită anterior sau concomitent îndeplinirii sau neîndeplinirii de către funcționar a actului în vederea căruia a acționat mituitorul.

Actul pentru realizarea căruia mituitorul dă bani (sau alte foloase) să se refere la un act privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului sau la un act contrar acestor îndatoriri. Nici cu privire la inculpatul D. și nici cu privire la inculpatul Nistor nu s-au stabilit concret îndatoririle de serviciu vis-a-vis de încredințarea lucrărilor către subsemnatul.

În ceea ce privește anterioritatea demersului său - ca act generat al infracțiunii de dare de mită - rezultă chiar din rechizitoriul că N.V. s-a pensionat la data de 01 ianuarie 2001, iar lucrările la Direcția Silvică s-au finalizat în luna noiembrie 2001. De nicăieri din dosar nu rezultă cu certitudine, mai presus de orice îndoială, când anume - precis determinat în timp - muncitorii care lucrau la firma sa ar fi executat lucrări la casa inculpatului N. și a fiului acestuia.

Cert este că dacă aceste lucrări s-au executat în primăvara-vara-toamna anului 2001 (timp propice pentru construcții), N.V. era deja pensionat din ianuarie 2001 deci nu mai putea fi subiect al infracțiunii de dare de mită.

Pe de altă parte, nu s-a probat nicio înțelegere prealabilă sau concomitentă între el și inculpatul N. Audiata în fața instanței de apel acesta a declarat expres că nu a luat legătura cu mine, ci direct cu șeful meu de echipă (P.Z.) pe care îl cunoștea de mult și pe care l-a rugat să îl ajute la lucrări după-masa, contra unei remunerații constând în bani și alimente.

Deși instanța de fond a reținut că mergea după-masa la locuința familiei N. și de aici rezultă că mergea pentru a verifica lucrările și astfel avea cunoștința de executarea lor, a susținut atât în fața primei instanțe, cât și în fața instanței de apel că, într-adevăr, mergea după-masa la echipa sa dar pentru a le trasa sarcinile pentru ziua următoare. A știut că lucrează în timpul lor liber la inculpatul N., dar este un fapt obișnuit în construcții ca după program muncitorii să își suplimenteze veniturile lucrând în particular. Atât inculpatul N., cât și muncitorii audiați, în majoritate au confirmat susținerile sale.

Dubiul existent în legătură cu data, perioada, durata, lucrările executate și cuantumul exact al plății prin alimente și bani, îmi profită mie, iar modul aleatoriu de stabilire a prejudiciului (după estimarea Parchetului) nu poate constitui un element pertinent, suficient și concludent pentru a se pronunța o soluție de condamnare.

De altfel, este și greu de crezut că el, atunci când a participat cu oferta sa de execuție lucrări la Direcția Silvică Mureș, putea să prevadă că fiul inculpatului N. își va face casă sau că inculpatul N. își va monta încălzirea centrală la

apartament.

Nu a fost în nici un fel de relații cu familia N., nu s-au vizitat și nu își „programau” activitățile unul după celălalt. Pur și simplu, inculpatul N.V., în perioada în care a fost diriginte de șantier, a văzut că echipa mea lucrează bine, astfel încât, cunoscându-l pe P.Z. de multă vreme, l-a rugat să lucreze după-masa la el. De aici și până la „teoria conspirației” e cale lungă, iar a fi considerat vinovat pentru o faptă pe care niciodată nu a plănuțit-o și nici nu a săvârșit-o, este foarte grav. Începerea procesului împotriva sa a avut un puternic efect negativ asupra partenerilor săi comerciali, a pierdut foarte multe comenzi și a fost ostracizat ca executant de lucrări de instalații, deși am și pregătirea profesională necesară și am și demonstrat în timp că firma mea executa lucrări de calitate. Perioada lungă de proces, deplasările Târgu Mureș-Ploiești, stresul procesului și insatisfacțiile profesionale datorate acestui proces, l-au îmbolnăvit, astfel încât în anul 2012 a suferit o intervenție complexă pe inimă. Soluția integrală de achitare este o reparație morală pentru faptul că a fost inculpat pentru fapte pe care nu le-a săvârșit.

În concluzie a solicitat achitarea sa ca o soluție de reparație morală, tardivă, ce-i drept pentru că este foarte bolnav.

Apărătorul ales al apelantului-inculpat P.A. a susținut că din necesitatea administrării unui probatoriu vast, la instanța de fond judecata a durat 4 ani, iar la momentul când s-au pus concluzii de fond (undeva în jurul orelor 17.20), după circa 1 oră, judecătorul fondului a limitat avocații, spunând că va amâna pronunțarea.

Soluția pronunțată este total greșită, formală, nu corespunde exigențelor C. proc. pen., care impun judecătorului să analizeze fiecare probă din dosar și fiecare argument prezentat de părți, în sprijinul unei poziții sau alta. Astfel, judecătorul fondului cu privire la fierul beton, precizează că o dovadă certă că fierul beton reprezintă mită dată de P., primită de D., este materializată în următoarele probe: Se arată că există o factură de la SC T.G. SRL către firma din Târgu Jiu, că există declarațiile șoferilor de la firma T.G. care spun să au dus fierul beton la casa D., există declarația lui B.M. care nu recunoaște că ar fi dat acest fier beton cu titlu de cadou, domnului D. În esență, acestea sunt argumentele judecătorului fondului deși, tocmai aceste elemente confirmă contrariul: respectiv nu s-a dat și nu s-a primit mită.

Iată cum ar trebui ele interpretate: inculpatul D. este și a fost prieten cu B., B. în prezența lui P.A. și a doi martori (audiați de instanța de fond), a afirmat la momentul când se săpau șanțurile că „pentru prietenul meu D., eu asigur fier beton”. Acest B. are firme de construcții în zona sudică a țării, în special la București și în momentul când s-a ajuns la această fază a lucrărilor la casa D., a luat legătura cu P.A., i-a spus să emită o factură pe o anumită firmă. De unde să cunoască P. de la Târgu Mureș, că există o firmă la Târgu Jiu în care are interese domnul B.? (Firma a fost înființată la Târgu Jiu pentru că, în realitate, era o zonă defavorizată, și-a pus un nepot - martorul L., și doar treceau actele prin acea firmă. În realitate acolo nu a avut loc nici un fel de activitate, ci la București). Se emite factură de SC T.G. SRL către acea firmă care plătește 4.462 kg fier beton, cantitate care a mers la casa D., iar martorii confirmă că nu au dus nicio bucată de fier beton la vreuna din firmele sau punctele de lucru ale firmelor domnului B.

În altă ordine de idei, nu este logic ca o firmă din București, care consumă zilnic cantități mari de fier beton să cumpere material de la o firmă din Târgu Mureș. Nici înainte și nici după nu a mai făcut operațiuni cu firme din Ardeal să achiziționeze fier beton. În măsura în care P. spune că a primit banii, fără a-l interesa modalitatea în care s-a plătit, că cele 4.462 kg de fier beton au fost date pentru a fi duse la casa D., (iată cadoul dat de B.), dintr-o dată, din cele 11.000 kg de fier beton, evidențiate de martora Z., sunt rezolvate deja 4.462 kg.

Mergând mai departe cu analiza declarației lui B., trebuie lămurit motivul pentru care în 2007 B. a spus că nu i-a dat cadou domnului D. Așa cum a spus și se poate verifica, în acel moment a fost amenințat de către procurorul D.N.A. cu evaziune fiscală (pentru că luând fierul beton și neplătindu-l este vorba despre evaziune fiscală. Chiar L. a spus că nu există aviz nici de expediție și nici proces-verbal de recepție a fierului beton). În condițiile în care B. se bucură în București de o poziție de excepție, fiind și patronul Casei C., evident că nu-și permitea luxul unui dosar penal, astfel că era foarte ușor să dea o declarație în aceste condiții. S-au solicitat probe cu care să dovedească afirmațiile făcute de B. în prezența unor martori, în sensul că nu a putut să dea o altă declarație pentru că a fost amenințat.

Dar nu această declarație este esențială ci restul probelor care confirmă că acea cantitate de fier beton a venit la casa D. fără să aibă altă legătură cu T.G.-ul decât că acea societate a vândut către firma din Târgu Jiu, în mod fictiv, cantitatea de fier beton.

În legătură cu afirmația procurorului privitoare la aplicabilitatea în acest dosar a dispozițiilor O.G. nr. 12/1993, altă problemă esențială care necesită un răspuns clar: se aplica sau nu în cazul inculpatului această ordonanță, pentru că de asta depinde tot angrenajul ulterior legat deținerea licitațiilor, corectitudinea acestora.

Făcând o analiză a actelor a depus la instanța fondului concluzii scrise, de care însă judecătorul fondului nu a ținut

seama. Consideră că acest material depus, chiar dacă este mai vast, demonstrează că această O.G. nr. 12/1993 nu se aplica la nivelul anului 1999-2000 la Romsilva - Direcția Silvică Mureș. În subsidiar, a solicitat să fie acceptat posibilitatea unui dubiu cu privire la aplicabilitatea acestui text, iarăși argumentat de evoluția acestui act normativ. Ori, sub acest aspect, citează din materialul întocmit: O.G. nr. 12/1993 a suferit până în 1995 două modificări, în 1999 legiuitorul emite O.U.G. nr. 118/1999 prin care abrogă O.G. nr. 12/1993, această abrogare trebuia să intre în vigoare începând cu 01 ianuarie 2000, dar o altă ordonanță a suspendat-o, astfel că în anul 2000 sunt vreo 7 intrări în vigoare și suspendări, dar se uită în trei rânduri, să emită O.G. nr. 9, înainte de a se finaliza efectele precedente și sunt intervale de timp în care, O.G. nr. 12 este abrogată. Primul interval este cel cuprins între 01 martie 2000 - 20 martie 2000, abia în data de 20 martie 2000 se vine și se suspendă din nou intrarea în vigoare a acestui act normativ. Ori, odată abrogat un act normativ, cum mai poate fi el suspendat? Dar, actul a fost și abrogat și suspendat, apoi s-a dat o lege nouă care a abrogat și actul și celelalte acte prin care a fost abrogat acest act. Aceasta s-a întâmplat în cursul anului 2000-2001, ori, în aceste condiții, evident că se poate vorbi de un dubiu, întrucât nu se mai știa unde și când se aplică.

Ca și la prima instanță punctează și alte argumente esențiale: Ministerul Finanțelor Publice, la solicitarea D.N.A.-ului a răspuns că nu se aplică ordonanța achizițiilor publice la Direcția Silvică Mureș (actul există la dosar) însă procurorul îl omite și judecătorul instanței de fond procedează la fel.

Această investiție și contracte au fost controlate de Ministerul Finanțelor Publice, Curtea de Conturi și Controlul Financiar Preventiv din cadrul Romsilva București și s-a demonstrat cu actele din dosar că niciunul nu a precizat că erau aplicabile dispozițiile O.G. nr. 12/1993 sau după abrogarea ei celelalte acte normative.

În aceeași ordine de idei, programele de investiții au fost aprobate, an de an, toate sumele folosite pentru această investiție au fost aprobate de către Regia Națională a Pădurilor. La dosar se află lista investițiilor și trebuia ca organelor de control trebuiau să specifice dacă era necesară să se aplice O.G. nr. 12/1993. Mai mult, la dosar a depus ca practică judiciară, o decizie pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul I.D., fost director al Romsilva, în care se arată foarte clar de către instanța supremă că nu se aplică legea achizițiilor publice la Romsilva și a fost achitat (și în acel dosar s-a pus aceeași problemă, în sensul că nu s-a respectat legea achizițiilor publice). Judecătorul fondului nu a făcut nicio trimitere la această chestiune.

Apoi, dacă se aplica O.G. nr. 12/1993, atunci niciunul dintre inculpați nu trebuia să fie trimis în judecată pentru simplul motiv că procedura achizițiilor în condițiile O.G. nr. 12/1993, nu se făcea de către Direcția Silvică Mureș pentru că nu are personalitate juridică. Ori, a punctat persoanele cărora li se aplică această dispoziție, respectiv numai persoanelor juridice. Cu alte cuvinte Direcția Silvică nu putea să contracte lucrări, ci doar Romsilva, care le-a aprobat. Ultima dovadă o reprezintă agenta domnului N.V. care nu poate fi pusă sub semnul îndoielii, sub aspectul momentului în care s-au scris acele notițe. Acest inculpat a fost la Romsilva în cadrul acelei comisii unde s-au discutat probleme tehnice și mai mult, există o urmă că lucrurile au stat așa, pentru că acel comitet nu a aprobat o sumă de circa 400 milioane ROL la instalații și s-au refăcut calculele la Direcția Silvică Mureș (deci, o probă zdrobitoare că această investiție a fost cenzurată, punct cu punct, an cu an, și la finalizare de către forul ierarhic tutelar). Atunci cum poate inculpatul să fie condamnat dintr-o singură trăsătură de condei, în condițiile în care, judecătorul fondului menționează în hotărâre că „așa cum s-a demonstrat și în cursul urmăririi penale, că în speță se aplica O.G. nr. 12/1993”?

Trebuia ca judecătorul fondului să acorde o mai mare atenție și să țină seama că acești oameni din 2002 sunt cercetați, și, de fapt pedeapsa și-au primit-o cu vârf și îndesat pentru că timp de 12 ani au sta sub imperiul acestui proces, în fiecare lună au mers la proces, ceea ce nu este ușor. Trecând peste acest aspect, solicită verificarea concluziilor sale, pentru că efectiv acești oameni sunt nevinovați.

Se mai afirmă de procuror, frază preluată de judecătorul fondului, că D. nu a respectat nici regulamentul de organizare și funcționare, nici regulamentul intern și nici legile care se aplică în domeniul silvic, s-a substituit în atribuțiile directorului tehnic H. și prin această încălcare a făcut posibil acest prejudiciu.

Însă s-a demonstrat că niciunul din textele invocate de procuror nu se aplică în cazul inculpatului, unele dintre acestea fiind cu totul și cu totul deplasate. Se indică un regulament din 1992, dar a demonstrat că acela nu mai era în vigoare, fusese abrogat, în anul 1999 era un altul în vigoare. Se mai susține că s-a substituit în atribuțiile directorului tehnic, fără a se preciza care sunt aceste atribuții și pe care dintre ele inculpatul le-a încălcat, fără a se arăta cum. Fișa postului există (atât a domnului D., cât și a domnului H.), regulamentul a fost depus de inculpați la dosar, cu sublinierile de rigoare pe fiecare din punctele invocate de procuror.

Sub acest aspect, a mai arătat și alte chestiuni extrem de importante în această privință: s-a numit o comisie de licitație, tocmai pentru a nu exista bănuiele cu privire la corectitudinea cu privire la prețurile care urmau să fie practicate; mai mult,

toți coînculpații, colegi de serviciu ai domnului D. au afirmat la unison că nu a existat o substituire și nici măcar o influențare a deciziilor lor în această privință a licitațiilor și a adjudecării acestor licitații de către ofertanți, în al treilea rând a demonstrat că 2 dintre probele acestui dosar și pe care procurorul le-a invocat ca fiind esențiale în demonstrarea acestei părți a abuzului, nu subzistă unei analize riguroase. Ba, mai mult, în cazul martorei F., aceasta a revenit în fața instanței de fond și a spus că îi pare rău pentru declarația dată la procuror, numai că sub amenințările că va fi și ea sub învinuire a cedat și a scris în declarație că nu a semnat (această revenire nu a fost întâmplătoare, pentru că stând pe hol cu această martoră, i-a demonstrat că este vorba despre pixuri diferite cu care s-au semnat procesele-verbale de licitație). Deci, o probă s-a dus, ori ar trebui să existe demonstrația contrară că în fața instanței de fond a mințit.

Martorul P., la rândul lui, a declarat că nu știe nimic, nu are legătură cu licitațiile, că nu a fost (a nu se uita că acest martor, în aceeași perioadă și-a construit și el casa, tot cu o parte din firmele ale căror patroni sunt implicați în acest dosar). Cât de credibilă poate să fie depozitia acestui martor și o acuzație fondată pe o asemenea declarație, în condițiile în care acest domn are semnături (deși susține că nu știe când le-a semnat), în condițiile în care toți ceilalți membri ai comisiei de licitație confirmă prezența sa la lucrările comisiei. Deci, coroborând probele se poate analiza și constata care dintre ele este susceptibilă de subiectivism și care nu.

Mai departe, se speculează problema înregistrărilor. Dar, fiecare dintre inculpați a explicat așa cum au crezut ei de cuviință că este o eroare a procurorului, s-au depus la dosar situații similare. Era o confuzie legată de o adresă (dacă venea un act și era înregistrat sub nr. 1, toată corespondența care se purta cu privire la acesta purta nr. 1, chiar dacă era făcută cronologic, la momente diferite). Procurorul interpretează această împrejurare în sensul că nu este posibil ca oferta să vină după licitație, în condițiile în care sunt înregistrări la Direcția Silvică făcute retroactiv. Aspect nereal și chiar dacă ar fi fost neconcordanțe privitoare la înregistrarea ofertelor, solicitărilor de oferte, nu aveau nicio relevanță, cât timp există procesele-verbale ale comisiei de licitație (cu privire la care nimeni nu a spus că ar fi false) prin care membrii comisiei au stabilit firma adjudecată, există anexa la acele procese-verbale, ofertele adjudecatarilor, precum și cele făcute de celelalte firme. Se pune problema și în alți termeni, adică dacă s-a greșit, dar are un efect, pentru că problema este alta, dacă în realitate s-au ținut licitațiile, dacă au fost corecte, au fost sau nu anunțate firmele.

Se spune că au fost favorizate firmele care au participat la licitație și care au executat lucrările, omițându-se că nu numai cele 4 firme au lucrat la Direcția Silvică la aceste lucrări ci peste 10 firme, numai că procurorul s-a oprit asupra acestora, deși încă 7 firme au executat lucrări și se impunea să fie verificate, să se constate în ce condiții au fost angajate să execute lucrări. Ori, sub acest aspect, evident că raționamentul procurorului este nu numai greșit, ci și abuziv pentru că de aici ca să caute, în mod diabolic, mai departe un prejudiciu s-au făcut eforturi disperate în această direcție.

Există poziția expertului B.G. care a întocmit raport completare la raport și supliment la completare la raport și în ultimul a scris că dacă se dorește să fie acuzat cineva nu are decât să fie angajat un alt expert. S-au făcut presiuni asupra expertului ca să calculeze un prejudiciu la Direcția Silvică, însă acesta în ultimul material, a calculat o economie de peste 2 miliarde ROL, datorită faptului că nu s-a apelat la antreprenor general, (procurorul și judecătorul fondului au afirmat că T.G. a fost antreprenor general și că tocmai datorită acestui aspect a fost favorizată, prin manopera practică). Nici procurorul și nici instanța fondului nu a înțeles ce înseamnă un antreprenor general deși la dosar existau înscrisuri. Expertiza lui B. scoate în evidență faptul că Direcția Silvică nu a încheiat contract cu un antreprenor general, dacă s-ar fi încheiat ar fi existat lucrări/costuri suplimentare pentru că antreprenorul general are o structură administrativă mai amplă, adică crește volumul cheltuielilor indirecte (contabil, director general, etc.), la care se adaugă profitul acestuia. În aceste condiții, evident, o apărare fundamentală, neverificată, era legată de faptul că, așa cum au gândit atunci, s-a stabilit o anumită ordine, atunci când s-au confruntat cu structura acelei clădiri (mai exact cu defecțiunile și acele lucrări ascunse pe care nu le-au cunoscut la început).

Revenind la idee, văzând că nu poate fi determinat B. să calculeze un prejudiciu, organele de urmărire penală au făcut un artificioz destul de interesant și chiar abuziv, adică inspectorii fiscali au fost puși să calculeze aceste diferențe de manoperă, fără a se face vorbire de vreun prejudiciu, ci doar că există diferențe. Inspectorii fiscali au mers în control, au constatat aceste diferențe (care, în opinia sa nu sunt destul de corecte). Evident că această diferență nu stă în picioare în ceea ce privește prejudiciul.

Inculpații au susținut că nu pot fi judecați și condamnați, și aceasta o spun și experții. S-a depus la dosar expertiza extrajudiciară, unde expertul N. scoate în evidență opt concluzii, între care amintește: inspectorii fiscali nu erau pregătiți, nu aveau pregătirea și nici competența stabilirii valorii acestei manopere, care era de competența unui expert în evaluare sau a unui expert contabil (strict pe chestiunea contabilă); manoperele nu au fost calculate corect, pentru că nu au fost avute în vedere subcontractările (manopera plătită de T.G. și C.A. subcontractorilor) și condițiile de negociere a contractelor cu acești subcontractori, pe de o parte, iar pe de altă parte, condițiile de negociere de către T.G. cu

Penitenciarul Târgu Mureș (nu întâmplător a mers P. acolo, el a explicat faptul că avea foarte multe lucrări care necesitau muncitori necalificați, adică ridicare moloz, etc. Pentru asta nu-și permitea să folosească muncitorii calificați, și nici să angajeze muncitori necalificați, pentru că diferența la salariu este enormă. În mod curent unul este salariul unui muncitor calificat în construcții și altul este salariul unui necalificat. Un alt aspect relevat de P., este că pe timp de iarnă, în construcții nu se mai poate lucra și aceste societăți trebuie să își plătească muncitorii (e drept că există posibilitatea ca unii, nu în număr mare să fie trimiși în șomaj tehnic, alți merg la cursuri, pentru a obține o calificare și sunt plătiți de stat) de aceea, trebuie acumulați bani din timpul anului pentru a fi păstrată o echipă de bază, un număr de persoane calificate.

Un alt aspect a fost cel legat de SC F. SRL. În condițiile în care și expertul și inculpații au explicat extrem de clar că inspectorii fiscali au avut în vedere un singur salariat, ori lucrările de la Direcția Silvică au fost realizate de o echipă permanentă de la 7-10 muncitori, nimeni nu a verificat și în zadar s-au ridicat de către D.N.A. toate documentele de la aceste firme. Experta N. a sesizat, era posibil să se verifice o asemenea afirmație și chiar în acest stadiu procesual, dacă ar fi pusă sub semnul întrebării expertiza N., atunci trebuie verificat cu multă atenție raportul inspectorilor fiscali și se va constata că cele afirmate sunt reale.

Își permitea oare noua conducere Romsilva ca în 3 rânduri (la solicitările procurorului și aici se impune a fi remarcat tonul impus de procuror în prima adresă, prin care s-a solicitat să se constituie parte civilă și să se indice cât) să spună că nu există prejudiciu?

În esență, acestea ar fi problemele importante privitoare la apelul lui D., cu trimitere la concluziile puse de colega sa în cazul domnului D. și cu precizările făcute și anume că a depus la dosar documente originale de achiziție a multora din materialele pe care inițial D.N.A.-ul le-a reținut ca fiind primite în mod fraudulos de la D., la fiecare din acest material s-a calculat o manoperă, ori acea manoperă trebuie scăzută (de exemplu la un robinet trebuie avut în vedere prețul lui, plus manopera de montare, ori dacă s-a demonstrat că a fost cumpărat de inculpat, trebuie avută în vedere această situație). Cu facturile predate la dosar se coboară cu mult valoarea de 18 milioane ROL stabilită de procuror. S-au audiat 7 martori, s-au depus fotografiile cu care s-a demonstrat că domnul D. nu a făcut o afirmație gratuită atunci când a spus că a lucrat cu familia cu prietenii. Ori aceste lucrări sunt dovedite cu martori și deci ele nu pot fi avute în vedere și la lecturarea raportului Z. cele precizate acolo să fie trecute prin acest filtru, al restului probelor și să fie avută în vedere declarația doamnei Z., care a fost omisă cu desăvârșire. În esență, aceasta a declarat că a făcut ceea ce i-a spus procurorul, că a mers la casa D. și a trecut tot ce a văzut pe hârtie, pentru că nu i s-a spus să țină seama de lucrările făcute de D. cu familia și prietenii, și nici să țină seama de documentele pe care le deține familia acestuia cu privire la parte din materialele încorporate în casă.

Rezultă din obiecțiunile făcute de D., încă din faza de urmărire penală, că experta a refuzat să ia o serie de facturi și piese, a făcut o listă de obiecțiuni, pe care procurorul a respins-o ca neconcludentă pentru dosar. Se demonstrează și se depune dovada că a cumpărat centrala, iar în expertiză se reține și se contabilizează că a fost cumpărată de la SC C.A. SRL, se face dovada că a cumpărat oțel beton și din altă parte, demonstrează și că STAS-urile practicate au fost greșite, că prețurile luate de la Odorheul Secuiesc nu sunt cele practicate la momentul respectiv și erau aferente momentului la care doamna Z. a făcut lucrarea, nu la momentul la care domnul D. a ridicat casa, cu o diferență de circa 6 ani, timp în care prețurile au evoluat.

Acuzațiile sunt extrem de generale și nu este dovedită vinovăția inculpaților.

În subsidiar, oral, înțelege să suplimenteze motivele de apel față de cele precizate în scris și să susțină necompetența procurorului D.N.A., susținere făcută și în fața Tribunalului Prahova, instanță care a respins această necompetență, și de aceea apelul este formulat și împotriva încheierilor pronunțate de această instanță. Trebuie verificate infracțiunile reținute în sarcina inculpaților și momentul comiterii lor, pe de o parte și, pe de altă parte data intrării în vigoare a Legii nr. 78/2002, luna mai, ori, parte dintre infracțiuni s-a reținut că au fost comise în 1999, (referitor la inculpatul P. înainte de mai 2000 și SC F. SRL în februarie 2000) așa încât nu era competentă D.N.A. să instrumenteze acest dosar.

În privința inculpatului P., s-a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare, fiind demonstrat că nu a dat cu titlu de mită fier beton și nici manoperă, restul de fier betonul nu a fost dat de el.

A solicitat instanței să-i fie verificate intrările și ieșirile din 1999, pentru a dovedi faptul că cantitatea de fier beton fiind plătită, a fost trimisă la casa D. și nu mai sunt alte cantități în discuție care să provină de la SC T.G. SRL. Trebuie reținută depoziția martorului H. și a cea a lui P. că, dacă era o înțelegere frauduloasă între D. și P., ce explicație logică ar fi avut acesta din urmă la desfacerea contractului de muncă a martorului H., motivat de faptul că acesta își luase concediu medical pentru a lucra privat la casa D.

Apelantul-inculpat B.T., prin apărătorul desemnat din oficiu, a solicitat admiterea apelului, desființarea hotărârii și pe fond, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., achitarea sa, cu consecința respingerii apelului declarat de către D.N.A.

A fost trimis în judecată și condamnat de Tribunalul Prahova pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată și calificată, reținându-se în sarcina acestuia că în perioada 1999-2002, cu știință și în mod repetat, și-a îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu din fișa postului referitor la obiectivul „reabilitarea și modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, iar prin comiterea acestei presupuse fapte, ar fi creta un prejudiciu în cuantum de 2.195.362.717 ROL.

Consideră că hotărârea pronunțată de instanța de fond este nelegală și netemeinică, iar sentința penală nu este motivată în ceea ce-l privește. Judecătorul fondului s-a limitat a prelua elemente din rechizitoriu, fără a-și motiva propria convingere, motiv pentru care preluarea elementelor din rechizitoriu echivalează cu o nemotivare a hotărârii.

În al doilea rând, existența și cuantumul prejudiciului s-a constatat de către organele fiscale prin intermediul unor procese-verbale încheiate ca urmare a efectuării unor inspecții fiscale, ori atât Romsilva, organele de Control ale Curții de Conturi a României nu au constatat producerea în patrimoniul Direcției Silvice Târgu Mureș a unui prejudiciu.

Potrivit art. 92 C. proc. fisc., organele fiscale nu au competență de a determina existența unui prejudiciu în patrimoniul unei instituții de stat. Actele întocmite de către organele fiscale prin care se constată existența unui prejudiciu sunt efectuate cu depășirea competențelor acestora, fiind întocmite, în mod nelegal. Mai mult, aceste acte sunt întocmite în mod nelegal și din perspectiva faptului că nu a avut posibilitatea legală de a le contesta conținutul.

Conform art. 64 alin. (2) C. proc. pen. mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu pot fi folosite în procesul penal. Legalitatea probațiunii reprezintă un principiu fundamental al procesului penal. Actele încheiate cu nesocotirea normelor de competență sunt lovite de nulitate absolută și nu pot fi luate în considerare în procesul penal.

Prin urmare, în virtutea art. 64 alin. (2) C. proc. pen., actele întocmite de către organele fiscale prin care se constată prejudiciul imputat trebuie înlăturate.

Pe de altă parte, era necesar să existe mai multe mijloace de probă, iar prin thema probandum a acestora, coroborate, să ajungă la concluzia întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice.

Nu există alt mijloc de probă în afara înscrisurilor care să confirme teza creării unui prejudiciu Direcției Silvice Târgu Mureș.

Singurul mijloc de probă care poate confirma existența unui prejudiciu este raportul de expertiză de specialitate. În cursul urmăririi penale s-a efectuat doar o expertiză de specialitate tehnică, prin care, însă nu s-a conchis că ar exista un prejudiciu. Mai mult, nu s-a efectuat vreun raport de expertiză contabilă care să stabilească existența și cuantumul unui eventual prejudiciu.

Or, toate aceste împrejurări nu pot decât să îi profite inculpatului, fiind necesar să se facă aplicarea principiului in dubio pro reo.

Consideră că nu este întrunit nici elementul material al laturii obiective a infracțiunii, deoarece pe de o parte Direcția Silvică Târg Mureș nu era supusă prevederilor O.G. nr. 12/1993 (acest act normativ fiind incident doar contractelor finanțate din fonduri bugetare, nu și celor din venituri proprii) acest aspect fiind conformat de adresa Ministerului finanțelor Publice, iar pe de altă parte, nu se poate reține ideea unei îndepliniri defectuoase a atribuțiilor de serviciu. Întreaga investiție la obiectivul „reabilitare și modernizare sediul Direcția Silvică Târgu Mureș” a fost aprobată de către comitetul tehnico-economic al Romsilva, această investiție fiind cuprinsă în programul de investiții al Regiei Naționale a Pădurilor pentru anii 2000-2001.

În plus, nu se poate reține existența unei diferențe între manopera înscrisă în situațiile de lucrări și suma salariilor plătite propriilor angajați de către societățile executante.

În final, a solicitat admiterea apelului său, desființarea sentinței și pe fond achitarea în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 alin. (1) lit. d) C. proc. pen., cu consecința respingerii apelului declarat de D.N.A.

Apelantul-inculpat N.V., a susținut că din materialul probator administrat în cauză nu rezultă că în mod direct sau indirect că ar fi primit bani sau alte foloase și nici că a acceptat promisiunea unor astfel de foloase. De fapt, toată starea de fapt ce a fost descrisă în rechizitoriu, este una pur speculativă, făcând o legătură, din punctul său de vedere, artificială între

calitatea de diriginte de șantier și membru al comisiei de licitație și unul dintre ofertanții înscrși, și anume SC C.A. SRL, prin administrator D.A.G.

Nici alți ofertanți, angajați ai Direcției Silvice, nu au dat nici un fel de declarații că ar exista o latură obiectivă a infracțiunii și anume această pretenție formulată de către funcționarul public, respectiv vreo faptă a inculpatului D.A.G. prin care acesta a solicitat vreo sumă de bani sau folos necuvenit, concretizate în opinia celui care a întocmit rechizitoriul în aceste lucrări de încălzire centrală și lucrări apă canal care să fi profitat inculpatului sau altor persoane.

Singura probă de care se prevalează acuza este expertiza tehnico-judiciară și din care rezultă că în perioada anului 2000-2002 la imobilul acestuia și a fiului său s-au efectuat aceste lucrări de încălzire centrală și apă canal. În urma expertizelor nu rezultă că acesta în calitate de diriginte de șantier ar fi favorizat decontarea de lucrări neexecutate sau de calitate necorespunzătoare și că nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii.

Expertiza de evaluare menționează obiectivele expertizei, acestea constând în stabilirea cantităților de lucrări și a manoperei de execuție. Însă sunt indicate cheltuielile efectuate la locuința inculpatului din Târgu Mureș, cât și la locuința fiului acestuia, unde este trecută atât valoarea manoperei cât și valoarea totală a celor două lucrări. Făcând un calcul, cele două valori însumate, se situează undeva la jumătatea celei trecute în motivarea sentinței penale.

Mai mult, referitor la situația facturilor și a bonurilor fiscale în baza cărora inculpatul a cumpărat materialele încorporate materialele folosite la cele două lucrări de instalații, acesta a prezentat toate documentele justificative încă din faza de urmărire penală. Totodată, trebuie să se țină seama de declarațiile martorilor, persoanele care executau lucrările, care au arătat că au primit de la inculpat sume între 10 și 20 RON, care, însumate acoperă valoarea manoperei din raportul de expertiză. Tot martorii au indicat că materialele au fost asigurate de către beneficiari.

În timpul audierii la Tribunalul Prahova, martorul H.V. a arătat că beneficiarul i-a asigurat fără cost materialele (ciment și agregate) necesare pentru amenajarea tatălui său decedat). Referitor la lucrările de instalații efectuate la locuința personală a inculpatului, acestea au fost executate în anul 2000, iar la fiul său în anul 2002-2003, deci după efectuarea recepției a lucrărilor la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș, această recepție având loc în anul 2001, în luna decembrie.

Inculpatul, a fost pensionat la 01 ianuarie 2001, pentru limită de vârstă și a continuat să lucreze pe bază de contract pe durată determinată până la finele anului 2002.

Este de acord cu susținerile antevorbitorilor săi, în sensul că reprezentantul Ministerului s-a contrazis în afirmații în ceea ce privește săvârșirea infracțiunii în formă continuată, având în vedere că nu sunt îndeplinite condițiile legale.

Cu privire la aplicarea procedurii de licitație, aceasta a fost stabilită de comisia tehnică a direcției silvice, motivat de faptul că finanțarea lucrărilor era asigurată din fonduri proprii și nu din fonduri bugetare, valoarea prejudiciului fiind situat undeva la nivelul sumei de 237 milioane ROL, sumă care situează sub pragul sumei de 500 milioane ROL, așa cum se prevede în O.G. nr. 12/1993, ceea ce dădea dreptul la aplicarea procedurilor cererilor de ofertă și nu a licitației publice.

Prin decizia penală nr. 251 din 23 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești, secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, s-au dispus următoarele:

Au fost admise apelurile declarate de către Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești și de inculpații B.T. și N.V. împotriva sentinței penale nr. 443 din 05 decembrie 2012 pronunțată de către Tribunalul Prahova, care a fost desființată, în parte, și rejudecând:

1. a aplicat față de inculpatul D.I.A. și pedeapsa complementară prev. de art. 64 lit. c) C. pen.
2. a înlăturat aplicarea disp. art. 71 alin. (5) C. pen. cu privire la pedepsele complementare aplicate inculpaților D.I.A. și B.T.
3. a aplicat față de inculpații D.I.A., B.T. și N.V., disp. art. 71 și art. 64 lit. a) și b) C. pen., cu excepția dreptului de a alege, și menține aplicarea față de aceste pedepse a disp. art. 71 alin. (5) C. pen.
4. a dispus încetarea procesului penal pentru infracțiunile prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu privire la inculpații P.A. și D.G.A.
5. a înlăturat aplicarea disp. art. 86¹ și urm. C. pen. față de inculpatul B.T. și a aplicat disp. art. 81 C. pen. pe durata termenului de încercare de 3 ani stabilit conform art. 82 C. pen., atrăgând atenția inculpatului asupra disp. art. 83 C. pen.
6. a redus pedeapsa aplicată inculpatului N.V. de la 2 ani și 6 luni închisoare la 1 an închisoare și înlătură aplicarea

pedepselor complementare față de acest inculpat.

A înlăturat aplicarea disp. art. 86¹ și urm. C. pen. față de inculpatul N.V. și a aplicat disp. art. 81 C. pen. pe durata termenului de încercare de 2 ani stabilit conform art. 82 C. pen., atrăgând atenția inculpatului asupra disp. art. 83 C. pen.

A menținut restul dispozițiilor sentinței.

A respins ca nefondate apelurile declarate de inculpații D.I.A., P.A. și D.G.A..

A admis cererea de scutire de amendă formulată de către avocat J.C.A. și a dispus scutirea acesteia de plata amenzii judiciare în sumă de 2.000 RON stabilită prin încheierea din data de 27 noiembrie 2013.

Pentru a dispune în acest sens, instanța de apel a reținut următoarele:

Apelul declarat de D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești:

În ce privește primul motiv de apel prin care se susține că în mod greșit s-a schimbat încadrarea juridică în privința faptelor reținute în sarcina inculpaților S.F.C. și H.T.V. din infracțiunea de luare de mită în formă calificată și continuată, prevăzută de art. 254 alin. (1) și (2) rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen., în infracțiunea prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, Curtea de Apel l-a apreciat ca neîntemeiat deoarece:

În primul rând, ca să se rețină în sarcina acestor inculpați forma calificată a infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 alin. (2) C. pen. „fapta prevăzută în alin. (1) dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi” ar fi trebuit nu numai ca inculpații să aibă, potrivit fișei postului, atribuții generale de control, ci și ca mita să fi fost pretinsă ori primită de către funcționarul public în exercitarea unor asemenea atribuții de control, or în speța de față, ceea ce li se impută celor doi inculpați - S.F.C. și H.T.V., nu este primirea unor sume de bani pentru îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle lor de directori ai Direcției Silvice Târgu Mureș (unul fiind director comercial, celălalt director tehnic), ci în calitate de membri într-o sau în mai multe comisii de licitație publică ce au avut în examinare și oferta presupusei societăți mituitoare.

Împrejurarea că cei doi inculpați aveau, potrivit fișelor de post, atribuții de control în principal în raport cu persoanele ce le erau în subordine și în nici un caz în raport cu societatea reținută ca fiind cea de la care ar fi primit mită, cel puțin nu la momentul ținerii licitației, nu poate atrage incidența în cauză a dispozițiilor circumstanței de agravare prevăzută la alin. (2) al art. 254 C. pen.

De asemenea, s-a apreciat ca fiind corectă și opinia instanței de fond în sensul că cei doi inculpați nu aveau și nici nu au exercitat vreo atribuție de control cu privire la comisia sau comisiile de licitație din care au făcut parte, aceștia fiind doar simpli membri ai acestor comisii. O astfel de atribuție de control și cu privire la modul în care se desfășurau și s-au desfășurat activitățile comisiilor de licitație o avea numai directorul general - inculpatul D.I. care nu a făcut parte din aceste comisii și în privința cărui, în mod corect, prima instanță nu a efectuat o astfel de schimbare de încadrare juridică.

În ce privește înlăturarea dispozițiilor art. 41 alin. (2) C. pen. cu privire la aceiași doi inculpați, curtea de apel a apreciat că prima instanță a procedat corect, nefiind întrunite în speță condițiile de existență care să impună reținerea acestei cauze de agravare, adică existența a două sau mai multe acte materiale care să fie săvârșite la diferite intervale de timp în realizarea aceleiași rezoluții infracționale.

În sarcina acestor doi inculpați, dar și a inculpatului D.I.A. s-a reținut infracțiunea continuată de luare de mită, susținându-se că societatea mituitoare - SC F. SRL ar fi fost favorizată în procedura de licitație la care inculpații participaseră și că remiterea banilor de către această societate s-a făcut prin două activități materiale de plată a contravalorii a diferitelor cantități de cherestea achiziționate de la ei de către această societate.

Curtea de Apel a apreciat că împrejurarea potrivit căreia SC F. SRL a plătit în două tranșe sumele de bani pentru cei trei inculpați este explicabilă și prin faptul că persoanele ce achiziționaseră inițial materialul lemnos sub formă de buștean și implicit l-au vândut ulterior, erau în realitate mai multe decât cei trei inculpați incriminați, adică: în cazul inculpatului D., era el și soția sa, D.L., în cazul inculpatului S., el și mama acestuia, S.M., iar în cazul inculpatului H., soția sa, H.A. și soacra sa, B.A.

Oricum, în acord cu prima instanță, Curtea de Apel a opinat că nu pot fi reținute mai multe acte materiale de luare de mită în sarcina acestor inculpați în raport de SC F. SRL, atâta timp cât acestora li se reproșează, chiar prin actul de

acuzare, presupusa favorizare a acestei societăți participante la o singură procedură de selecție de oferte în legătură cu vânzarea-cumpărarea a 300 m.p. de lambriu din lemn de frasin.

În ce privește cel de-al doilea motiv de apel, prin care se susține că este greșită soluția de achitare a inculpaților D.I.A. pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită în formă calificată, prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, H.T.V. și S.F.C., fiecare pentru infracțiunea de luare de mită în formă simplă, prev. de art. 254 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 și S.M. pentru infracțiunea corelativă de dare de mită, prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 41 alin. (2) C. pen., curtea de apel a menționat că nu îl apreciază ca întemeiat deoarece:

În primul rând trebuie precizat faptul că inculpații H.T.V. și S.F.C. au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea unei singure infracțiuni de luare de mită, în formă continuată, prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 modificată cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., constând în aceea că în calitate de funcționari publici cu atribuții de conducere și control la Direcția Silvică Târgu Mureș, participând la comisia de licitații pentru selecții de ofertă, ar fi favorizat pe SC F. SRL Târgu Mureș pentru obținerea a două, respectiv trei contracte de execuție de către această societate, fără respectarea prevederilor O.G. nr. 12/2003 republicată, obținând în schimb personal sau prin intermediul unor rude sau afini, diferite sume de bani de 39.282.320 ROL și respectiv 38.265.000 ROL, prin simularea unor tranzacții de vânzare-cumpărare material lemnos de esență frasin - cherestea, care în realitate nu ar fi avut loc.

În raport cu această societate - SC F. SRL Târgu Mureș, inculpatului D.I.A. i s-a reținut că, în calitate de director general a favorizat-o încredințându-i direct lucrarea „confectionat uși pentru sediul Direcției Silvice Mureș”, iar alte trei contracte i-ar fi fost atribuite prin organizarea unei selecții de ofertă formale și în schimbul acestei favorizări ar fi beneficiat de suma de 43.643.504 ROL, prin simularea unei tranzacții de vânzare-cumpărare de material lemnos de esență frasin - cherestea, care în realitate nu ar fi avut loc, precum și de suma de 149.818 ROL, reprezentând executarea unor lucrări de confectionat uși și ferestre și scară la locuința proprietate personală a acestuia.

Pe întreg parcursul procesului penal toți cei patru inculpați au susținut că nu a existat nicio legătură între achiziționarea de către aceștia de material lemnos sub formă de bușteni de frasin, la începutul anului 2000, respectiv 23 martie 2000, apoi câștigarea de către SC F. SRL a selecției de ofertă pentru efectuarea mai multor lucrări la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș (uși de stejar, lambriu de lemn de frasin, montarea acestui lambriu, executarea și montarea unei balustrade și scări de stejar) și nici între obținerea acestor lucrări și achiziționarea, la începutul anului 2001, de la ei și de la apropiații lor a unor cantități de cherestea de frasin folosită ca lambriu. Cu toții au explicat că SC F. SRL nu a efectuat operațiunile de transport, debitare a materialului lemnos sub formă de buștean în cherestea și apoi de depozitare a acestuia, în mod gratuit, ci plata s-a făcut sub formă de „uium”, adică în natură, societatea ce a prelucrat materialul lemnos oprindu-și nu numai resturile rezultate din procesul de debitare (cum a reținut prima instanță), dar și o parte din cherestea obținută.

Astfel, inculpații au demonstrat cu acte, respectiv cu bonurile de achiziție și cu situația înscrisă în documentele contabile ale societății F. că operațiunea de debitare a avut loc pe 24 martie 2000, deci a doua zi după achiziționarea de către toate persoanele indicate a buștenilor de frasin (a se vedea registrul de intrări material debitare, pe sortiment frasin, ținut de SC F. SRL). În plus, din declarațiile tuturor inculpaților, coroborate cu bonurile de achiziție nu li s-a remis sau plătit întreaga cantitate de cherestea obținută din cantitatea de bușteni prelucrată, ci o cantitate mai mică, societatea prelucrătoare reținând cherestea în procent de aproximativ 25% din întreaga cantitate de cherestea, așa fiind, nu se poate considera, așa cum susține parchetul că atunci când SC F. SRL a achiziționat de la inculpați sau de la persoanele apropiate acestora restul de cherestea ce le revenea, ar fi avut loc o vânzare-cumpărare simulată și că, în realitate, suma plătită pe cherestea ar fi fost o mită mascată. În dovedirea susținerii lor că o astfel de modalitate de plată în natură - uium, era consacrată de mult timp și folosită în zona lor și cu privire la prelucrarea lemnului, inculpații au depus la dosar și actele normative - Decretul nr. 306 și nr. 257 datând din 1971 și din 1982, în care este permisă o astfel de plată în natură a serviciilor prestate de prelucrătorii de material lemnos.

Curtea de Apel a apreciat că situația inculpatului S.F.C. care și-a și transportat la domiciliul său cantitatea de cherestea după prelucrarea acesteia, iar SC F. SRL a achiziționat-o de la domiciliul acestuia câteva luni mai târziu, nu poate fi reținută ca o împrejurare în defavoarea acestuia, ci dimpotrivă, dovedește că tranzacția a existat în realitate și plata prin „uium” se efectuase deja, astfel încât achiziționarea ulterioară a restului de cherestea și plata prețului acesteia nu poate fi considerată un folos necuvenit.

Ca atare, instanța de apel a apreciat că, în această privință - a relației SC F. SRL în legătură cu achiziționarea unor cantități diferite de cherestea de frasin - nu poate fi reținută infracțiunea de luare, respectiv dare de mită, în sarcina niciunui dintre cei patru inculpați, așa cum în mod judicios a apreciat și prima instanță, nefiind dovedită împrejurarea că

sumele de bani primite cu titlul de preț ar fi fost încasate în mod necuvenit și în legătură cu încălcarea vreunei atribuții de serviciu de către inculpații funcționari publici în cadrul Direcției Silvice Târgu Mureș.

De altfel, pentru existența infracțiunii de luare de mită, așa cum este prevăzută de art. 254 alin. ultim C. pen., trebuie ca pretinderea ori primirea de bani ori foloase necuvenite, trebuie să aibă loc înainte sau în timpul îndeplinirii actului privitor la îndatoririle de serviciu sau a actului contrar acestor îndatoriri.

Or, în speța de față, materialul lemnos sub formă de bușteni de frasin a fost cumpărat în luna martie 2000, debitarea și transformarea în cherestea a avut loc tot în luna martie 2000, numirea de către inculpatul D. a inculpaților H. și S. în comisia de licitații a Direcției Silvice Târgu Mureș a avut loc în luna iunie 2000, selecția de oferte cu privire la încheierea contractului de cumpărare a cantității de 300 m.p. de lambru de lemn de frasin a avut loc la data de 28 august 2000, fiind desemnată câștigătoare SC F. SRL, iar achiziționarea de către această societate de la inculpații D., S. și H. a unor cantități de cherestea de frasin a avut loc la câteva luni după selecția de ofertă, respectiv la începutul lunii ianuarie 2001, când inculpatul Ș.M. a constatat că nu îi ajunge cantitatea de cherestea pe care o avea în proprietatea societății pentru îndeplinirea prevederilor contractuale. Nici posibilitatea existenței unei alte ipoteze a textului legal incriminator, respectiv „acceptarea promisiunii unor foloase necuvenite” nu este incidentă în cauză, atâta timp cât nu s-a făcut dovada că la momentul selecției de ofertă, inculpatul Ș.M. ar fi făcut astfel de promisiuni inculpaților D., H. și S.

Curtea de Apel a apreciat că este pertinentă și observația primei instanțe că dacă s-ar fi dorit recompensarea în vreun fel a inculpaților, SC F. SRL avea alte modalități de rezolvare a unei asemenea situații care să nu poată ajunge la cunoștința nimănu, nu prin efectuarea unor operațiuni comerciale evidențiate în actele contabile ale societății.

În opinia Curții de Apel, faptele inculpaților în privința societății F. au elemente care ar putea întruni conținutul constitutiv al infracțiunii de conflict de interese, însă la momentul comiterii acestora, ele nu aveau încriminarea penală dată de art. 253¹ C. pen., introdus în C. pen. prin Legea nr. 278/2006.

Instanța de apel a apreciat, de asemenea, că nu sunt fondate criticile procurorului vizând soluțiile de achitare dispuse de prima instanță, în privința inculpatului D.I.A. în baza disp. art. 10 lit. d) C. proc. pen., pentru cele 4 infracțiuni de luare de mită prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen., în relațiile cu reprezentanții SC T. SRL Târgu Mureș, SC N.C. SRL Cluj-Napoca, SC C.A. SRL Sântana de Mureș și SC F. SRL Târgu Mureș. Astfel, din actul de acuzare rezultă că, în sarcina inculpatului D.I.A. s-a reținut că, în calitate de funcționar public, cu atribuții de conducere și control - director general la Direcția Silvică Târgu Mureș, ar fi favorizat pe SC N.C. SRL Cluj-Napoca, în sensul că la data de 13 septembrie 1999 i-a încredințat în mod direct executarea lucrărilor de proiectare la obiectivul „modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș”, fără respectarea dispozițiilor O.G. nr. 12/1993, republicată, fără a organiza o selecție de oferte pentru a o alege pe cea mai avantajoasă din punct de vedere financiar, iar în schimbul acestei favorizări societatea comercială, prin administratorul ei T.A., i-a efectuat un proiect pentru o casă unifamilială, în valoare de 800 dolari S.U.A., inclusiv TVA, valoare care a fost suplimentată cu încă 300 dolari S.U.A., iar din valoarea de 1.100 dolari S.U.A. a fost achitată și facturată de inculpat doar suma de 1.062,24 dolari S.U.A., rămânând neachitată și nefacturată suma de 37,76 dolari S.U.A. ce s-a considerat că este mită. S-a mai considerat că inculpatul ar fi favorizat și SC T. SRL Târgu Mureș căreia i s-a încredințat în mod direct „urmărirea execuției și asistența tehnică arhitectură pentru modernizarea sediului Direcției Silvice Târgu Mureș” tot fără a organiza o selecție de oferte, iar în schimbul acestei favorizări a beneficiat de foloase materiale în valoare de 450.000 ROL, constând în lucrări de întocmire a documentației pentru obținerea certificatului de urbanism și de consultație cu privire la amenajarea fațadei, pentru casa în construcție, proprietate personală a acestuia.

De asemenea, în afara tranzacției cu lemn de frasin, analizată mai sus, prin actul de acuzare s-a mai reținut în sarcina inculpatului D.I.A. că ar fi primit foloase necuvenite în sumă de 149.118.000 ROL, reprezentând executarea unor lucrări de confecționat uși și ferestre și scară, la locuința proprietatea personală de către SC F. SRL Târgu Mureș.

În relația cu SC C.A. SRL Sântana de Mureș, s-a considerat că tot prin încălcarea legii i s-a încredințat în mod direct lucrarea „executarea lucrărilor de instalații pentru obiectivul - circuite prize calculatoare-tablouri electrice la Direcția Silvică Târgu Mureș” sens în care, a obținut diferite foloase necuvenite în sumă de 53.262.788 ROL, prin executarea unor lucrări de instalații încălzire centrală și apă canal la casa proprietate personală, lucrări evaluate la suma de 148.424.200 ROL, din care a achitat numai de 95.161.212 ROL, rămânând neachitată diferența precizată mai sus, care s-a considerat că este mită.

În primul rând, Curtea de Apel a considerat că nerespectarea de către Direcția Silvică Târgu Mureș a dispozițiilor legale în ce privește atribuirea contractului de proiectare către SC N.C. SRL Cluj-Napoca a activității de asistență tehnică arhitectură către SC T. SRL Târgu Mureș, a contractelor încheiate cu SC F. SRL și SC C.A. Sântana de Mureș, este un aspect probat de actele și lucrările dosarului, dar care va face obiectul analizei la momentul examinării apelurilor

inculpaților, care au contestat existența infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, pentru care atât inculpatul D.I.A. - director general, cât și inculpatul B.T. - director economic, au fost condamnați de către prima instanță, soluție pe care curtea de apel a arătat că o va menține.

Însă, a subliniat instanța de apel, așa cum a observat și prima instanță, deși au existat numeroase nereguli cu privire la derularea de-a lungul timpului (anii 1999-2001) a lucrării de modernizare și reabilitare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș și la obținerea de către cele 4 societăți menționate a contractelor pe care le-au derulat, în speță nu s-a putut proba că inculpatul D.I.A. ar fi beneficiat de foloasele necuvenite, trecute în actul de acuzare.

Constatând numeroasele încălcări ale legii la atribuirea diferitelor contracte ce au vizat lucrarea de modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș, D.N.A. a procedat și la verificări a existenței unor raporturi comerciale personale între societățile desemnate în diverse moduri să efectueze lucrările și inculpați, descoperindu-se astfel de elemente, în privința inculpaților D.I.A. și N.V., care s-au folosit de serviciile acestor societăți și la efectuarea unor lucrări la, sau în legătură cu imobilele proprietate personală ale acestora.

Cu toate acestea, nu toate aceste raporturi au îmbrăcat forma obținerii de către inculpați a unor foloase necuvenite sau beneficii nejustificate, ci numai cele privitoare la primirea fără plata aferentă a unei cantități de fier beton de la T.G. de către inculpatul D.I.A. și efectuarea unor lucrări de instalații la apartamentul propriu și la casa fiului său, de către SC C.A. SRL în folosul inculpatului N.V.

Astfel, așa cum a arătat și prima instanță, ajutorul pe care reprezentanta SC T. SRL Târgu Mureș i-a acordat inculpatului D.I.A. pentru obținerea unui certificat de urbanism privind împrejmuirea casei sale, a avut loc în anul 2003, deci la 2 ani de la finalizarea integrală a lucrării de modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș și deși, după încetarea raporturilor contractuale dintre Direcția Silvică și societatea respectivă.

Acest ajutor a fost considerat de către R.A. - reprezentantul legal al SC T. SRL, drept insignifiant, a fost estimat de către aceasta la suma de 450.000 ROL, adică 45 RON, iar în privința sa Parchetul a dispus soluția de scoatere de sub urmărire penală și aplicarea unei amenzi administrative în baza art. 18¹ C. pen. Faptul că reprezentanta societății nu a atacat în justiție soluția Parchetului, nu poate fi considerată ca o recunoaștere a existenței infracțiunilor de dare și respectiv luare de mită, având în vedere atât intervalul de timp dintre obținerea și executarea contractului și efectuarea „serviciului de care a beneficiat inculpatul”, cât și valoarea extrem de mică a acestui serviciu, care a făcut, pe drept cuvânt, ca fapta să nu fie considerată infracțiune.

În opinia Curții de Apel, aceeași situație este valabilă și în cazul relației dintre inculpatul D.I.A. și reprezentantul SC N.C. SRL Cluj-Napoca căruia pentru efectuarea unui proiect cu privire la casa proprietate personală, a existat un contract, iar inculpatul D. a plătit integral prețul care i s-a solicitat și facturat, adică 1.062 dolari S.U.A., diferența de 37 dolari S.U.A. ce se reține că ar fi fost o mită, fiind, de fapt, așa cum au explicat ambele părți o diferență de curs valutar, pe care inculpatul D. ar fi acoperit-o dacă i s-ar fi solicitat de către societatea prestatoare de serviciu.

În privința executării de către SC F. SRL Târgu Mureș și SC C.A. SRL a unor lucrări la casa proprietate personală a inculpatului D.I.A., Curtea de Apel a apreciat că acest inculpat a dovedit cu actele justificative prezentate, inclusiv în cursul judecății în apel, că a plătit integral lucrările efectuate de cele două societăți, că pentru lucrările de instalații, materialele au fost procurate de către el și familia sa, la fel și centrala termică, situație de care nu s-a ținut seama atunci când s-a efectuat expertiza de evaluare a casei sale de către expertul evaluator desemnat de D.N.A., Z.H.I.

Această expertiză a fost efectuată, după cum a explicat și expertul evaluator atunci când a fost chemat să dea lămuriri în fața instanței, fără a se ține seama de documentele justificative prezentate reprezentând materiale procurate personal, plăți făcute prestatorului lucrării, ci prin evaluarea construcției respective la valorile materialelor și a manoperei din anul 2007 la care s-au aplicat niște „coeficienți de transfer al valorilor” la momentul februarie 2002.

În opinia instanței de apel, o evaluare corectă a lucrărilor efectuate în concret de către cele două societăți - SC F. SRL Târgu Mureș și SC C.A. SRL Sântana de Mureș în anul 2002, pentru a se stabili dacă prețul plătit de către inculpatul D. a fost unul corect și nu unul subevaluat, așa cum susține parchetul, ar fi presupus o comparație cu alte lucrări similare efectuate de firmele respective în perioada de referință, precum și cu alte lucrări similare, efectuate de alte firme din fiecare domeniu de activitate. Nu trebuie uitat aspectul că inculpatul D.I.A. a avut încheiate contracte de execuție cu ambele firme, menționate și în cuprinsul raportului de evaluare și că, acesta și-a onorat obligațiile de plată ce-i reveneau potrivit contractelor (contract pentru execuția lucrării de încălzire centrală cu SC C.A. SRL, pentru care a achitat 95.161.212 ROL, contract din 20 februarie 2002 pentru executarea și montarea tâmplăriei din lemn, contract din 16 februarie 2004 pentru execuția lucrării de prelucrare a 44 trepte din lemn de stejar și balustradă cu SC F. SRL Târgu

Mureș, pentru care a efectuat plăți de materiale și manoperă în valoare de 144.800.000 ROL și apoi 193.732.000 ROL, plus încă 10.170.000 ROL.

În plus, așa cum a arătat prima instanță și în cazul celorlalte societăți, la momentul la care acestea au efectuat lucrări la casa proprietate personală a inculpatului - anul 2002, lunile februarie și respectiv aprilie, până în anul 2004 inclusiv, lucrările pe care acestea le efectuaseră la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș erau încheiate, ele finalizându-se în cursul anului 2001.

Ca atare, Curtea de Apel a considerat că în mod justificat prima instanță a dispus soluția de achitare, apreciind că nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, nedemonstrându-se existența vreunei înțelegeri de recompensare a inculpatului D.I.A. de către reprezentanții celor două firme și nici că din punct de vedere obiectiv ar fi existat o primire de foloase materiale necuvenite, prin efectuarea de lucrări la un preț mai mic decât ar fi fost normal.

Cu privire la motivul de apel vizând cuantumul pedepselor aplicate inculpaților D.I.A., B.T. și N.V., ca și a modalității de executare, neprivative de libertate, aleasă de prima instanță, instanța de apel a menționat că acesta este neîntemeiat. De la momentul comiterii faptelor de abuz în serviciu contra intereselor publice și luare de mită a trecut o perioadă îndelungată de timp, de peste 13 ani, astfel încât rezonanța socială a acestora s-a estompat. În plus, inculpații au vârste înaintate, nu au antecedente penale, nu au mai comis alte infracțiuni nici în decursul perioadei de timp care a trecut de la trimiterea lor în judecată, astfel încât se consideră că înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute de prima instanță și o sancționare mai severă a acestora, cu pedepse privative de libertate, nu se justifică.

Curtea de Apel a făcut mai multe considerații în legătură cu aplicarea unui regim sancționator, chiar mai blând, în favoarea inculpaților B.T. și N.V., cu ocazia analizării apelurilor acestor doi inculpați.

Apelul procurorului a fost apreciat ca întemeiat în ceea ce privește omisiunea primei instanțe de a aplica inculpaților condamnați D.I.A., B.T. și N.V. pedepsele accesorii prevăzute de art. 71 rap. la art. 64 lit. a) și b) cu excepția dreptului de a alege., deși s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 71 alin. (5) C. pen., dar, greșit în privința pedepselor complementare aplicate, a căror executare nu poate fi suspendată.

Potrivit art. 71 C. pen. pedepsele accesorii prevăzute de art. 64 lit. a) și b) teza II-a, trebuie să însoțească pedeapsa principală a închisorii, urmând ca în conformitate cu disp. art. 71 alin. (5), în situația în care se dispune suspendare condiționată a executării sau suspendarea sub supraveghere să se dispună și suspendarea pedepselor accesorii.

Referitor la pedepsele complementare, legea nu prevede posibilitatea suspendării acestora, dimpotrivă este obligatorie aplicarea acestora atunci când textul legal incriminator le prevede în mod expres, cum este și cazul de față, în privința infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 254 C. pen., pentru care a fost condamnat inculpatul D.I.A. și a infracțiunii de abuz în serviciu în formă calificată, prev. de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen., pentru care s-a dispus condamnarea inculpaților D.I.A. și B.T., pedepsele aplicate acestora depășind limita de 2 ani închisoare.

În ceea ce privește critica referitoare la neaplicarea față de inculpații condamnați D.I.A., B.T. și N.V. a pedepsei complementare prevăzute de art. 64 lit. c) C. pen., s-a reținut faptul că ultimii doi inculpați sunt la o vârstă înaintată, peste 70 de ani, având și statutul de pensionari, astfel încât interzicerea dreptului de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie de natura celeia pe care au avut-o la comiterea infracțiunii, nu se mai justifică în mod obiectiv.

Sub acest aspect, apelul a fost admis numai cu privire la inculpatul D.I.A., care a și avut cea mai importantă funcție în cadrul Direcției Silvice Târgu Mureș, fiind director general și care, în raport de vârsta pe care o are, ar mai putea să ocupe o funcție publică de natura celei de care s-a folosit la comiterea infracțiunilor reținute în sarcina sa.

S-a apreciat întemeiată și critica cuprinsă în apelul procurorului cu privire la inculpații P.A. și D.G.A., pentru care prima instanță, deși a reținut existența faptelor de dare de mită, prev. de art. 255 alin. (1) C. pen. rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000 ca și împrejurarea că, față de acestea a intervenit prescripția specială a răspunderii penale prevăzută de art. 124 C. pen., dar a omis să dispună încetarea procesului penal în privința lor, deși această soluție era obligatorie în conformitate cu dispozițiile art. 345 C. proc. pen.

În ce privește prejudiciul cauzat Direcției Silvice Târgu Mureș, în sumă de 2.195.362.717 ROL, s-a menționat că Regia Națională a Pădurilor Romsilva Mureș nu s-a constituit parte civilă în cauză; sumele respective au fost încasate și se află în patrimoniul celor trei societăți comerciale, fiind evidențiate, după cum a remarcat și prima instanță în evidențele contabile ale acestora, iar o soluție echitabilă ar fi fost aceea de confiscare de la acestea, în condițiile în care nici Regia Națională a Pădurilor nu s-a constituit parte civilă în cauză împotriva inculpaților D.I.A. și B.T. Cum însă reprezentanții acestor societăți nu au fost trimiși în judecată pentru complicitate la abuz în serviciu, așa cum, în opinia instanței de apel

ar fi trebuit, s-a apreciat că nu se poate face aplicația niciuneia dintre dispozițiile prev. de art. 118 C. pen., iar motivul de apel al procurorului vizând acest aspect este, deci, neîntemeiat.

Apelul inculpatului D.I.A.:

În ce privește excepția necompetenței D.N.A. de a efectua urmărirea penală în cauză, a fost apreciată ca neîntemeiată. Faptele pentru care au fost trimiși în judecată inculpații datează din perioada 1999-2001. Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, intrată în vigoare în mai 2000, nu a înlocuit prevederile generale din codul penal privitoare la infracțiunile prevăzute de art. 254-257, ci doar face trimitere la ele, astfel încât speța de față nu pune probleme din punct de vedere al aplicării dreptului penal substanțial. O.U.G. nr. 43/2002 de funcționare a D.N.A. ca structură specializată a Parchetului General de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție prevede în art. 13 la alin. (1) lit. b) că „sunt de competența D.N.A. infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de gravitatea perturbării aduse unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: deputați; senatori; membri ai Guvernului; secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilierii ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai primului ministru; membrii și controlorii financiari ai Curții de Conturi și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorul Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilierii județeni; prefectii și subprefecții; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocații; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 81 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare; lichidatorii judiciari; executorii Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului”.

Ca atare, nefăcându-se în acest text legal vreo distincție care să aibă drept criteriu data săvârșirii infracțiunii sau momentul constatării acesteia, rezultă că această structură a Parchetului General a avut competența, după calitatea persoanei, să efectueze urmărirea penală în cauza de față, excepția de necompetență fiind neîntemeiată.

Revenind la fondul cauzei, în primul rând, instanța de apel a constatat faptul că acest inculpat nu a recunoscut săvârșirea niciunei fapte penale, contestând soluția de condamnare a sa dispusă de către prima instanță cu privire la infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice și de luare de mită, în relația cu reprezentantul SC T.G. SA Târgu Mureș.

În primele două motive de apel, inculpatul a susținut, în esență, că nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, deoarece nu a încălcat prevederile O.G. nr. 12/1993, susținând că acestea nu erau aplicabile în cazul Regiei Naționale a Pădurilor și implicit nici Direcției Silvice Târgu Mureș și că lucrarea de „modernizare a sediului Direcției Silvice” se putea realiza în afara reglementărilor legale vizând achizițiile publice. S-a mai susținut și faptul că O.G. nr. 12/1993 nu era în vigoare nici la momentul demarării procedurilor și nici pe parcursul executării lucrărilor de modernizare a imobilului. Apelantul a realizat o analiză cronologică a acestui act normativ, pe care instanța de apel a verificat-o cu ajutorul programului informatic de legislație al instanței.

Curtea de Apel a constatat că O.G. nr. 12 privind achiziții publice, așa cum fusese modificată prin O.G. nr. 55 din 14 august 1998, prevedea la art. 2 lit. a) că „prin achiziții publice se înțelege dobândirea definitivă sau temporară de către o persoană juridică achizitoare de bunuri, investiții prin contract de cumpărare, închiriere sau de antrepriză, precum și servicii finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, din bugetele locale, din fondurile speciale constituite prin lege în afara acestor bugete, din mijloace extrabugetare și din credite externe garantate sau contractate direct de stat”, iar la lit. b) printre persoanele juridice care pot face achiziții publice erau prevăzute la pct. VIII „regiile autonome, în cazul achizițiilor de bunuri de natura activelor corporale și a investițiilor, inclusiv a investițiilor finanțate din surse proprii”. La lit. d) a aceluiași articol se prevedea că investițiile reprezintă cheltuieli de capital în vederea realizării, printre altele

„modernizări, transformări, extinderi, consolidări și alte intervenții determinate de acțiuni accidentale la construcții și instalații și prestări de servicii care contribuie la realizarea investițiilor, cum sunt consultanță, asistență tehnică și altele asemenea”.

Curtea de Apel a mai reținut și faptul că în anul 1999 a fost adoptat un alt act normativ cu privire la achizițiile publice, respectiv O.G. nr. 118 din 31 august 1999, care, potrivit art. 113, trebuia să intre în vigoare la 01 ianuarie 2000, dar a cărei aplicare s-a amânat de mai multe ori, apoi aplicarea acesteia a fost suspendată, iar în final, a fost înlocuită total de O.U.G. nr. 60 din 25 aprilie 2001. Astfel, O.U.G. nr. 202 din 29 decembrie 1999 a modificat O.G. nr. 118/1999, în art. 111 prevăzându-se că O.G. nr. 118 se va aplica cu începere de la 01 martie 2000. Apoi, prin O.U.G. nr. 18 din 17 martie 2000, termenele prevăzute la art. 111 și 112 din O.G. nr. 118/1999 (printre care și cel de intrare în vigoare a ordonanței) s-au prorogat la 01 iulie 2000, iar prin O.U.G. nr. 121 din 30 iunie 2000 s-au prorogat din nou, la 31 august 2000. Prin O.U.G. nr. 141 din 21 septembrie 2000 s-au prorogat din nou termenele de la art. 111 și 112 din O.G. nr. 118, la 01 noiembrie 2000, iar prin O.U.G. nr. 186 din 06 noiembrie 2000 s-a dispus o nouă prorogare pentru 01 decembrie 2000.

Prin O.U.G. nr. 295 din 30 decembrie 2000, care avea un articol unic, în parag. 1 s-a prevăzut că pe data de 01 ianuarie 2001 se suspendă aplicarea ordonanțelor de Guvern și a ordonanțelor de urgență, aflate în procedură de legiferare, iar la parag. 2 se prevedea că, pe perioada suspendării se aplică reglementările în materie, existente la data intrării în vigoare a acestor ordonanțe, în Anexa nr. 2 fiind trecută și O.G. nr. 118/1999.

Prin O.U.G. nr. 48 din 29 martie 2001, pentru suspendarea aplicării O.G. nr. 118/1999, se prevedea o perioadă de suspendare între 01 aprilie - 31 decembrie 2001 și că, pe perioada suspendării, se aplică reglementările în materie de achiziții publice existente la data intrării în vigoare a acesteia. După cum s-a arătat și mai sus, O.G. nr. 118/1999 a fost înlocuită total de O.U.G. nr. 60 din 25 aprilie 2001.

Ca atare, din analiza de mai sus, rezultă că O.G. nr. 118/1999 privind achizițiile publice, nu a fost practic în vigoare, decât în perioade extrem de scurte de timp și anume: de la 01 martie 2000 - la 17 martie 2000 și de la 31 august 2000 la 21 septembrie 2000, aplicarea ei fiind succesiv amânată și suspendată, astfel încât, cu excepția celor două perioade menționate, au rămas aplicabile regulile prevăzute de O.G. nr. 12/1993 și care includeau printre persoanele juridice care trebuiau să le respecte și regiile autonome, inclusiv în cazul investițiilor finanțate din surse proprii, cum era cazul Regiei Naționale a Pădurilor și a investiției de modernizare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș.

Cum, potrivit chiar declarațiilor inculpaților, problema reabilitării și modernizării sediului Direcției Silvice s-a discutat în cadrul comitetului director încă din anul 1999, iar procedurile cu privire la demararea investiției au început din septembrie 1999, o dată cu încheierea contractului de proiectare cu SC N.C. SRL Cluj-Napoca reprezentată de învinutul T.A.

Ca atare, la data încheierii acestui contract - 13 septembrie 1999 - în opinia Curții de Apel erau aplicabile prevederile O.G. nr. 12/1993 și că prin încredințarea directă a lucrării de proiectare a acestei societăți s-au încălcat prevederile art. 16, potrivit cărora, se poate recurge la o astfel de procedură „prin angajarea de servicii prin solicitarea de oferte de preț de la un singur contractant doar în anumite circumstanțe prevăzute de la lit. a) - lit. i) și care nu erau îndeplinite în cazul de față.

La fel s-a procedat și în cazul studiului de fezabilitate și proiect privind lucrarea „instalații de încălzire centrala și apă canal” întocmit de SC C.A. SRL Sântana de Mureș, administrată de inculpatul D.G.A.

Tot în mod direct și fără solicitarea vreunor oferte din partea altor agenți economici, s-a încheiat contractul având ca obiect „urmărire execuție și asistență tehnică arhitectură” pentru sediul Direcției Silvice Mureș.

De încheierea și plata aferentă a tuturor acestor contracte, din actele și lucrările dosarului rezultă că, au fost responsabili inculpații D.I.A. în calitate de director general și B.T. în calitate de director economic, ei fiind cei care le-au semnat și au luat decizia în privința încheierii lor, fără a se ține seama de dispozițiile O.G. nr. 12/1993, republicată.

Tot cu încălcarea prevederilor O.G. nr. 12/1993 a fost încheiat și primul contract cu SC F. SRL Târgu Mureș din 31 ianuarie 2000, având ca obiect „vânzarea-cumpărarea unor uși de stejar simple și duble” în valoare totală de 715.352,673 ROL, întrucât la data respectivă nu exista numită o comisie care să lanseze cereri de ofertă pentru achiziția respectivă și să analizeze ofertele.

Abia la 14 iunie 2000, prin decizia directorului general a fost numită o comisie de licitație care trebuia să procedeze la analizarea unor selecții de oferte și să aleagă societatea care prezenta cea mai avantajoasă ofertă pentru beneficiar.

În privința aceleiași societăți s-a demarat o procedură de selecție de ofertă la sfârșitul lunii august 2000, cererile de

ofertă fiind lansate la 23 august 2000, iar procedura desfășurându-se tot pe data de 23 august 2000, ceea ce înseamnă că erau incidente tot dispozițiile O.G. nr. 12/1993, chiar dacă la 01 septembrie 2000 s-a semnat contractul de vânzare-cumpărare pentru cantitatea de 300 m.p. lambriu de lemn de frasin cu SC F. SRL Târgu Mureș. Tot sub incidența O.G. nr. 12/1993 s-au desfășurat și procedurile privind două alte contracte obținute de aceeași societate, cel privind montarea celor 300 m.p. lambriu din lemn de frasin, respectiv la 20 februarie 2001 și cel privind execuția și montarea a 26 m.l. de balustradă cu stâlpișori, procedură desfășurată în decembrie 2000.

Contractul cu SC T.G. SA Târgu Mureș, din 01 septembrie 2000, având ca obiect „preluarea în antrepriză a lucrărilor de modernizare la obiectivul sediul administrativ al Direcției Silvice Târgu Mureș” a fost precedat de o procedură de cereri de oferte lansate în 19 mai 2000 a avut loc la 20 iunie 2000, deci tot sub incidența O.G. nr. 12/1993. Au mai existat și două acte adiționale, din 30 iunie 2000 și 01 noiembrie 2001.

Contractele cu SC C.A. SRL Sântana de Mureș au fost două la număr, încheiate la 22 iunie 2000, procedura desfășurându-se în fața comisiei de licitație la 20 iunie 2000 și acestora li s-au adăugat actele adiționale care au mărit valoarea contractată inițial, însă procedura s-a desfășurat de asemenea, sub imperiul prevederilor O.G. nr. 12/1993.

Ca atare, Curtea de Apel a considerat că nu sunt fondate apărările apelantului-inculpat D.I.A. în privința neaplicării în speța de față a prevederilor legale privind achizițiile publice și nici cele referitoare la faptul că, în cazul Regiei Naționale a Pădurilor, reprezentate prin Romsilva și implicit Direcțiile Silvice (fără personalitate juridică), aceste proceduri nu ar fi fost obligatorii.

De altfel, deși a susținut că Direcția Silvică nu era obligată să respecte aceste proceduri de achiziție, prevăzute de legea de achiziție publică și că numai dintr-o foarte mare corectitudine a apelat la procedura cererii de oferte și la numirea comisiei de licitație din 14 iunie 2000, susținerile sale sunt contrazise chiar de inculpatul B.T., care și în declarația dată în fața Curții de Apel a arătat că nu poate nega că O.G. nr. 12/1993 era în vigoare și prevederile acesteia erau aplicabile investiției care s-a realizat la sediul Direcției Silvice încă de la momentul demarării acesteia și pe parcursul execuției.

Curtea de Apel nu a acceptat nici susținerile făcute în cadrul aceluiași motiv de apel, potrivit cărora în interpretări ulterioare anului 2002, Regia Națională a Pădurilor, Romsilva sau Ministerul de Finanțe au apreciat că această regie și unităților subordonate acesteia nu le-ar fi aplicabile prevederile referitoare la achizițiile publice, mai ales atunci când investiția este realizată din fonduri proprii (adică fonduri ce nu provin de la bugetul de stat), deoarece acestea nu pot avea putere de lege, fiind în contradicție cu dispozițiile legale aplicabile, arătate și analizate mai sus.

Instanța de apel a constatat însă că probele administrate în cauză demonstrează faptul că procedura aleasă de conducerea Direcției Silvice Târgu Mureș, pe baza valorii estimate în 1999 a investiției de sub 500.000.000 ROL - respectiv cea a achiziției prin cererea de oferte de preț, prevăzută de art. 14 și art. 15 din O.G. nr. 12/1993, a fost grav încălcată, aspect menționat și de prima instanță în cuprinsul hotărârii atacate.

Astfel, în principal, din declarațiile inculpatului N.V., confirmate de depozițiile martorilor: P.R. (salariat în cadrul Direcției Silvice Târgu Mureș), C.N. (administrator la SC N.H.V. SRL Nazna și SC E.N.T. SRL Nazna), B.L. (administrator la SC C.B. SA), T.M.I. (administrator la SC R.C. SRL), rezultă că toate ofertele ce au participat la diversele proceduri au fost aduse de către reprezentanții societăților care au și câștigat selecția, având evident, oferta cea mai avantajoasă. Astfel, reprezentanții celorlalte societăți comerciale care, aparent trimiseseră oferte și participaseră la procedura de selecție a acestora, au declarat că nici nu le-au întocmit și că nici nu erau interesați realmente de lucrarea respectivă, ei acceptând ca ofertele să fie realizate de reprezentanții societăților SC F. SRL Târgu Mureș - S.M., SC C.A. SRL Sântana de Mureș - D.G.A. sau SC T.G. SA Târgu Mureș - P.A.

Deosebit de relevantă este și precizarea pe care a făcut-o inculpatul N.V. în fața organelor de urmărire penală, în care acesta a arătat că pe reprezentantul SC C.A. SRL l-a cunoscut în birou la directorul economic B.T., care încă de la această întâlnire i-a predat studiul de fezabilitate pentru instalația de încălzire centrală, că pe reprezentantul SC F. SRL l-a întâlnit în cursul lunii ianuarie 2000 în biroul directorului general D.I.A. și că acesta i-a comunicat, încă dinainte de a avea loc vreo procedură de selecție de oferte, că această societate se va ocupa de confecționarea și montarea ușilor la obiectiv, iar lui S.M., inculpatul D., i-a cerut să aducă încă două oferte de la alte societăți comerciale pentru uși de același gen. În privința SC T.G. SA Târgu Mureș, același inculpat a arătat că „înainte de a se contracta lucrarea cu SC T.G. SA Târgu Mureș și probabil înainte cu o zi sau două de întocmirea cererilor de ofertă, l-am cunoscut pe domnul P. în biroul directorului general D.I.A. și împreună cu aceste două persoane s-au stabilit firmele cărora să li se trimită cereri de ofertă (...) și am trimis cereri de ofertă la firmele stabilite de către acesta și domnul P. și firmele, într-un mod pe care eu nu mi-l mai amintesc au depus oferte, după care s-a ținut o ședință în care s-a stabilit firma câștigătoare, respectiv SC T.G. SA Târgu Mureș”.

Așa cum a arătat și prima instanță, această modalitate formală, de simulare practic a procedurii de achiziție publică prin cereri de ofertă, a dus la încălcarea regulilor unei reale concurențe, a permis firmelor declarate câștigătoare să depună oferte aparent mai avantajoase, dar la niște prețuri arbitrar stabilite și să câștige procedura de selecție și ulterior a determinat încheierea unor acte adiționale ce au depășit chiar și cu 50% valoarea contractelor inițiale. Așa s-a ajuns la faptul că cele trei societăți cărora li s-au atribuit contracte pentru executarea de lucrări la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș - SC F. SRL, SC T.G. SA și SC C.A. SA au putut să majoreze nejustificat manopera înscrisă în contractele și actele adiționale încheiate, care s-a regăsit și în situațiile de lucrări, plătite de către Direcția Silvică. Diferența între aceste sume menționate în contractele încheiate și plătite prin acceptarea situațiilor de lucrări și sumele efectiv cheltuite cu manopera lucrării angajate și menționate în evidența contabilă de către cele trei societăți comerciale a fost constatată de către organele de control fiscal din cadrul D.G.F.P. Mureș, ridicându-se la suma de 2.195.362.717 ROL și repartizată în patrimoniile acestora astfel: 1.360.299.267 ROL - la SC F. SRL (proces-verbal din 20 februarie 2003), 422.120.796 ROL - la SC T.G. SA Târgu Mureș (proces-verbal din 16 februarie 2007) și 412.942.654 ROL - la SC C.A. SRL (proces-verbal din 05 ianuarie 2007).

Este adevărată susținerea tuturor inculpaților că la expertiza construcției, dispusă și efectuată în cursul urmăririi penale de expert B.G., nu s-a evidențiat că Direcția Silvică Târgu Mureș ar fi fost prejudiciată în vreun fel în urma executării contractelor încheiate cu cele trei societăți comerciale, însă expertul a pornit în analiza făcută de la premiza că procedurile de selecție de oferte s-ar fi desfășurat corect ori, așa cum s-a arătat mai sus, aceste proceduri au fost profund viciate. De asemenea, expertul constructor nu a făcut o analiză comparativă cu vreo altă lucrare similară, desfășurată în perioada de timp respectivă, care să ofere o imagine asupra condițiilor existente în piața lucrărilor de construcții.

Inculpatul D.I.A. a contestat modul de calcul folosit în procesele-verbale întocmite de organele fiscale și printr-o expertiză contabilă extrajudiciară, depusă la dosar în apel, în care se susține că acesta ar fi procedat la niște calcule prin estimare, însă din verificarea proceselor-verbale a rezultat că nu a fost vorba de estimări, ci de luarea în considerare a evidenței contabile și a documentelor justificative prezentate de către fiecare societate comercială în timpul controlului, și anume: statele de plată, centralizatoarele de salarii, contractele de muncă, pontajele, stabilindu-se astfel sumele efectiv cheltuite de societate cu manopera aferentă lucrării efectuate.

Așa fiind, instanța de apel a considerat că valoarea stabilită prin aceste procese-verbale nu poate fi înlăturată, ea a constituit un beneficiu necuvenit al celor trei societăți comerciale, cărora li s-a permis de către inculpații D.I., B.T. și N.V. să solicite în mod arbitrar prețurile pe care le-au dorit și să câștige procedura de selecție de ofertă în mod incorect, fiind astfel îndeplinite elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzute și pedepsite de art. 248 rap. la art. 248¹ C. pen. Ca atare, prima instanță a dispus în mod corect condamnarea inculpaților D.I.A. și B.T. pentru săvârșirea acestei infracțiuni.

În ce privește prejudiciul cauzat Direcției Silvice Târgu Mureș, în sumă de 2.195.362.717 ROL, s-a menționat că Regia Națională a Pădurilor Romsilva Mureș nu s-a constituit parte civilă în cauză. Așa cum s-a arătat mai sus, sumele respective au fost încasate și se află în patrimoniul celor trei societăți comerciale, fiind evidențiate, după cum a remarcat și prima instanță în evidențele contabile ale acestora, iar o soluție echitabilă ar fi fost aceea de confiscare de la acestea, în condițiile în care nici Regia Națională a Pădurilor nu s-a constituit parte civilă în cauză împotriva inculpaților D.I.A. și B.T. Cum însă reprezentanții acestor societăți nu au fost trimiși în judecată pentru complicitate la abuz în serviciu, nu poate face aplicația niciuneia dintre dispozițiile prev. de art. 118 C. pen.

Inculpatul D.I.A. a contestat și soluția de condamnare pentru infracțiunea de luare de mită, reținută de prima instanță ca fiind comisă prin primirea de la reprezentantul SC T.G. SA Târgu Mureș a cantității de 4,5 tone fier beton folosită la imobilul proprietatea sa personală, fără a exista documente justificative de plată a acestei cantități.

Așa cum a arătat și prima instanță, spre deosebire de celelalte două societăți - F. și C.A., relația cu această societate - T.G. SA a existat între inculpatul D.I.A. înainte de încheierea contractului de execuție a lucrărilor de construcție dintre Direcția Silvică Târgu Mureș și societatea respectivă, iar lucrările efectuate de această societate la casa proprietate personală a inculpatului s-au desfășurat în paralel cu cele efectuate la sediul Direcției Silvice. Nu trebuie uitat nici modul în care SC T.G. SA a obținut contractul de execuție a lucrării de reabilitare a sediului Direcției Silvice Târgu Mureș și desemnarea sa ca antreprenor general pentru efectuarea tuturor lucrărilor începând cu data de 30 iunie 2000, descris mai sus, la analiza motivului de apel privind modul în care s-au desfășurat procedurile de selecție de ofertă.

Deși inculpatul D. a încheiat un contract de execuție cu reprezentantul acestei societăți la 31 mai 2000, el nu a putut prezenta justificări pentru cantitatea de 4,5 tone fier beton care apar ca fiind livrate de SC B. SRL Târgu Jiu prin intermediul SC T.G. SA.

Reprezentantul SC B. SRL, B.M., a infirmat, atât în cursul urmăririi penale, cât și cu ocazia audierii la instanță susținerile inculpaților D.I.A. și P.A. că ar fi achiziționat de la T.G. această cantitate și ar fi donat-o inculpatului D., astfel încât cum nici inculpat D. nu a putut prezenta nici un document de plata cantității de fier beton, astfel încât contravaloarea acestuia apare ca „o donație” făcută de SC T.G. SA către el.

Ca atare, în opinia instanței de apel, soluția de condamnare a inculpatului D.I.A. pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 254 alin. (1) și (2) C. pen. este corectă, după cum este corectă și reținerea existenței infracțiunii corelative de dare de mită, prev. de art. 255 alin. (1) C. pen., în sarcina inculpatului P.A., pentru care s-a constatat că a intervenit prescripția specială a răspunderii penale.

Apelul inculpatului P.A.:

Cu privire la acest inculpat, prima instanță a constatat că pentru infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina sa, descrisă mai sus la analiza apelului inculpatului D.I.A., a intervenit prescripția specială a răspunderii penale, omițând să dispună încetarea procesului penal. În apelul său, P.A. a solicitat achitarea în conformitate cu dispozițiile art. 10 lit. d) C. proc. pen., susținând că nu i-a dat inculpatului D.I.A. cantitatea de 4,5 tone fier beton, folosită la casa proprietate personală a acestuia, despre care s-a făcut vorbire mai sus. Deși a recunoscut că această cantitate de fier beton a plecat de la firma sa direct la casa în construcții a celui alt inculpat, și că scriptic apărea ca fiind procurată de SC B. SRL Târgu Jiu, această versiune nu a fost confirmată de administratorul societății din Târgu Jiu, acesta negând-o inclusiv în fața primei instanțe.

Ca atare, instanța de apel a apreciat că soluția primei instanțe este corectă, iar apelul inculpatului este nefondat.

Apelul inculpatului B.T.:

În esență, acest inculpat și-a susținut nevinovăția în raport cu singura infracțiune pentru care a fost trimis în judecată și condamnat de prima instanță, aceea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev. de art. 248 C. pen., rap. la art. 248¹ C. pen.

Cu privire la existența faptei și a vinovăției acestui inculpat, ce a avut calitatea de director economic al Direcției Silvice Târgu Mureș, sunt valabile argumentele prezentate cu ocazia analizei apelului inculpatului D.I.A. Constatările privitoare la încălcarea repetată a dispozițiilor O.G. nr. 12/1993 prin atribuirea directă a unor contracte sau prin organizarea unor proceduri formale și viciate de selecții de oferte, sunt valabile și în cazul acestui inculpat. Mai mult decât atât, acest inculpat a și fost membru în comisia de licitație publică înființată prin decizia din 14 iunie 2000 și cel puțin în privința SC C.A. SRL, este cert că a fost la curent cu faptul că această societate a fost favorizată să obțină contractele de execuție de lucrări de instalații la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș.

De asemenea, sunt valabile și în cazul acestui inculpat, argumentele cu privire la modul de calcul și reținerea ca prejudiciu infracțional a sumei de 2.195.362.717 RON expusă mai sus, la analiza apelului inculpatului D.I.A.

Ca atare, Curtea de Apel a apreciat că soluția de condamnare a acestui inculpat este corectă, neputându-se dispune achitarea sa în temeiul art. 10 lit. d) C. proc. pen., așa cum a solicitat și că pedeapsa stabilită de prima instanță prin reținerea unor circumstanțe atenuante în favoarea sa este justă și nu se impune a fi nici redusă, nici majorată.

Instanța de apel a apreciat însă că apelul inculpatului este fondat în privința aplicării dispozițiilor art. 86¹ și urm. C. pen. cu privire la executarea pedepsei de 3 ani închisoare ce i-a fost aplicată. Inculpatul B.T. a depășit vârsta de 70 de ani, nu are antecedente penale, a avut o comportare procesuală corectă, prezentându-se mereu în fața organelor judiciare, iar din întregul material probator nu a rezultat să fi avut vreun beneficiu de pe urma SC C.A. SRL pe care a favorizat-o. Prin urmare, ținând cont de toate aceste împrejurări, se poate renunța la măsurile de supraveghere prevăzute de art. 86³ C. pen., iar dispozițiile art. 86¹ C. pen. au fost înlocuite în cazul acestui inculpat cu cele de la art. 81 și urm. C. pen.

Apelul inculpatului N.V.:

Acest inculpat a solicitat achitarea pentru infracțiunea de luare de mită, constând în aceea că în calitate de tehnician la Direcția Silvică Târgu Mureș, de diriginte de șantier și de membru al comisiei de licitații (secretar) pentru selecția de oferte la executarea lucrărilor de modernizare la sediul Direcției Silvice Târgu Mureș a favorizat pe reprezentantul SC C.A. SRL Sântana de Mureș - D.G.A. să obțină două contracte de execuție a lucrărilor pentru diferite instalații, în schimbul obținerii unor foloase materiale necuvenite în valoare de 3.677 RON reprezentând contravaloarea lucrărilor de încălzire centrală și apă canal, efectuate la apartamentul proprietatea sa și la casa în construcție a fiului său, N.D.

Așa cum a arătat și prima instanță, este cert că inculpatul N.V. a avut toate calitățile menționate în actul de acuzare, respectiv a fost atât membru al comisiei de licitație, cât și apoi diriginte de șantier, având ca atribuții urmărirea modului în care firmele angajate au executat lucrările asumate prin obligațiile contractuale. De asemenea, el era cel care verifica realitatea situațiilor de lucrări prezentate de către firmele contractante.

După cum s-a arătat și mai sus, inculpatul N.V. a fost la curent cu modalitatea nelegală în care s-a desfășurat procedura de selecție de ofertă, inclusiv în cazul SC C.A. SRL Sântana de Mureș, societate care în timpul cât era angajată să execute lucrări la Direcția Silvică a executat și lucrări la instalația de încălzire centrală la apartamentul propriu al inculpatului în cursul anului 2000, iar în perioada 2002-2004 la casa în construcție a fiului acestuia.

Neputând justifica nici cu existența unui contract de prestări servicii sau cu existența unor documente emise de societate - facturi sau documente de plată a lucrărilor efectuate, inculpatul a susținut că muncitorii acestei societăți au efectuat lucrările în timpul lor liber și că i-ar fi plătit pentru manopera realizată, însă declarațiile acestora au infirmat susținerile inculpatului.

Astfel, martorii H.C.P., P.C. și P.Z. au arătat că în aceeași perioadă în care executau lucrări pentru Direcția Silvică Târgu Mureș, erau trimiși câte 2-3 ore pe zi să lucreze la instalațiile de apă-canal, la casa pe care N.V. o avea în Sângeorgiu de Mureș, fiind trimiși de către patronul D.G.. În anul 2000 martorii au arătat că au lucrat aproximativ 2 săptămâni, iar în anul 2002 o perioadă de 3-4 zile. Martorii au confirmat și executarea unor lucrări de mai mică amploare la un apartament din Târgu Mureș, respectiv al lui N.V., respectiv instalarea unor calorifere. Cu toții au arătat că inculpatul N.V. le-a asigurat hrană, însă numai P.Z. a arătat că ar fi primit și niște bani, 800.000 ROL, adică 80 RON RON.

Totodată martorii au mai precizat că în perioada cât au făcut aceste lucrări de instalații, erau controlați și supervizați de către D.G., chiar dacă nu zilnic. Martorul P.P.C. a precizat chiar că „fiind trimiși de către D.G. nu am fost plătiți de N.V., am luat salariul normal de la societate, însă N.V. întotdeauna ne-a servit cu mâncare”.

Ca atare, instanța de apel a apreciat că soluția de condamnare a inculpatului N.V. pentru luare de mită, dispusă de prima instanță are acoperire în probele administrate, la fel și reținerea în sarcina inculpatului D.G. a existenței infracțiunii conexe de dare de mită, pentru care însă a intervenit prescripția specială a răspunderii penale, situație constatată și de prima instanță.

Instanța de apel a apreciat însă că apelul inculpatului N.V. este admisibil în ceea ce privește cuantumul sancțiunii aplicate și modalitatea suspendării sub supraveghere aleasă de prima instanță la individualizarea pedepsei. Astfel, având în vedere atât suma redusă care constituie mită, respectiv contravaloarea manoperei de care a beneficiat gratuit, de 3.600 RON, cât și vârsta înaintată a inculpatului care are 75 de ani, s-a apreciat că se impune aplicarea unei pedepse într-un quantum mai redus și cu aplicarea dispozițiilor art. 81 C. pen. Ca urmare a reducerii cuantumul pedepsei principale sub 2 ani închisoare, nu se va mai aplica pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 C. pen., ieșind astfel din discuție și cererea procurorului de a se dispune și interzicerea dreptului de la art. 64 lit. c) C. pen.

Apelul inculpatului D.G.A.:

Inculpatul a vizat obținerea unei soluții de achitare în ceea ce privește infracțiunea de dare de mită, prev. și ped. de art. 255 alin. (1) C. pen., rap. la art. 6 și 8 din Legea nr. 78/2000, în baza art. 10 lit. d) C. proc. pen. și în ceea ce privește lucrările executate în beneficiul inculpatului N.V., pentru care prima instanță a constatat existența infracțiunii, dar și faptul că a intervenit o cauză de încetare a procesului penal, respectiv prescripția specială a răspunderii penale.

În privința acestei fapte, instanța de apel a argumentat, din punct de vedere probator, existența infracțiunii atunci când a analizat apelul inculpatului N.V., astfel încât nu consideră necesar să reia motivele deja expuse, conchizând însă că soluția primei instanțe în ceea ce-l privește și pe acest inculpat este corectă, urmând a fi menținută, iar apelul său respins.

Împotriva deciziei au declarat prezentele recursuri Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești și de inculpații D.I.A., B.T., N.V., P.A. și D.G.A.

Motivele de recurs și cazurile de casare au fost menționate în încheierea de dezbateri din data de 16 septembrie 2014, care face parte integrantă din prezenta decizie, astfel că Înalta Curte apreciază că nu se impune reluarea acestora.

Prealabil examinării pe fond a recursurilor, Înalta Curte constată următoarele:

- la termenul când au avut loc dezbaterile recurenții inculpați, respectiv intimații inculpați au fost prezenți, conform voinței

lor procesuale, fie personal, fie prin reprezentanți (avocați aleși);

- la același termen, cu acordul lor, inculpații prezenți personal au fost audiați, menționând că nu doresc să facă alte declarații în fața instanței de recurs;

- toți inculpații, urmarea voinței lor procesuale, au fost asistați juridic, după caz, de avocați aleși sau de avocați desemnați din oficiu;

- nici inculpații, și nici avocații acestora, nu au solicitat administrarea unor probe noi pe situația de fapt;

- decizia atacată a fost pronunțată la data de 23 decembrie 2013, în urmă cu circa 1 an de zile, și - în raport cu data pronunțării - este supusă căii de atac ordinare a recursului, însă potrivit cazurilor de casare astfel cum au fost configurate (modificate sau abrogate) de Legea nr. 2/2013.

În consecință, în raport cu modificările aduse cazurilor de casare prin Legea nr. 2/2013, Înalta Curte nu va mai examina acele motive de recurs ale Ministerului Public și ale inculpaților care nu mai au corespondent în cazurile de casare ulterioare publicării Legii nr. 2/2013 (cazurile de casare expres abrogate).

De asemenea, Înalta Curte apreciază că legiuitorul - prin abrogarea expresă a unor cazuri de casare ori prin modificarea expresă a altora - nu a intenționat ca acestea să fie „preluate” pe cale jurisprudențială în conținutul cazurilor de casare astfel cum acestea au fost reconfigurate normativ prin Legea nr. 2/2013, ci a intenționat să stabilească o perioadă „tranzitorie” între recursul - cale ordinară de atac (devolutiv „în drept” și, prin excepție, și „în fapt”) și recursul - cale extraordinară de atac (recurs în casație, exclusiv devolutiv „în drept”), astfel cum această cale de atac este reglementată de noul C. proc. pen. (intrat în vigoare la data de 01 februarie 2014).

Examinând pe fond recursurile declarate de Ministerul Public și de inculpați, Înalta Curte reține următoarele:

Prin invocarea cazurilor de casare în vigoare după adoptarea Legii nr. 2/2013, respectiv cele prevăzute de art. 385⁹ pct. 17² și pct. 12 C. proc. pen., atât Ministerul Public, cât și inculpații recurenți, au solicitat, în realitate, reexaminarea/reevaluarea probatorului administrat de cele două instanțe, reevaluarea/schimbarea situației de fapt reținută de instanța de fond, confirmată de instanța de apel, și - pe cale de consecință - după caz, fie condamnarea inculpaților (acuzarea), fie achitarea inculpaților (apărarea) pentru infracțiunile pentru care instanțele anterioare au dispus soluția de achitare, respectiv, soluția de condamnare.

Or, această reevaluare/modificare a situației de fapt, prin reexaminarea și reevaluarea probatorului deja administrat de cele două instanțe, deopotrivă competente să devolveze cauza penală „în fapt” și „în drept”, nu mai este posibilă la instanța de recurs, ulterior Legii nr. 2/2013, prin invocarea cazurilor de casare prevăzute de art. 385⁹ pct. 17² și pct. 12 C. proc. pen., în condițiile în care legiuitorul a abrogat expres cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 18 C. proc. pen., singurul care permitea - procesual - reexaminarea de către instanța de recurs a situației de fapt prin reevaluarea probelor deja administrate de instanțele anterioare ori prin readministrarea probelor anterioare/administrarea unor probe noi de către însăși instanța de recurs.

Din motivarea cazurilor de casare de către recurenții-inculpați rezultă că, în realitate, nu se susține lipsa unui anumit element constitutiv al infracțiunii, ci lipsa faptei („lipsa laturii materiale”), adică ipoteza reglementată de cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 18 C. proc. pen., în prezent abrogat expres. De asemenea, nu se poate accepta opinia apărării în sensul că infracțiunilor „le lipsește latura subiectivă”, adică elementul subiectiv, deoarece - din expunerea situației de fapt, astfel cum a fost reținută de instanța de fond, și confirmată de instanța de apel - este relevant elementul intențional, fiind fapte săvârșite cu „intenție”.

Potrivit modificărilor aduse cazurilor de casare prin Legea nr. 2/2013, pe calea de atac a recursului - și prin aplicarea cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 12 C. proc. pen. - se poate doar verifica, prin raportare la situația de fapt definitiv stabilită de instanța de fond, și menținută de instanța de apel, dacă fapta inculpatului corespunde infracțiunii reținute, din punctul de vedere elementelor constitutive care caracterizează infracțiunea (cerințe/condiții atașate elementului material, urmarea imediată, legătura de cauzalitate, intenția sau culpa ca element subiectiv al infracțiunii, scopul sau mobilul - însă numai în măsura în care sunt condiții/cerințe ale laturii subiective, etc).

De asemenea, neîntemeiată este și opinia apărării - exprimată în motivele de recurs care concluzionau prin solicitarea soluției de achitare - potrivit căreia faptele pentru care s-a dispus soluția condamnării inculpaților recurenți nu ar fi prevăzute de legea penală. Ambele instanțe, cu ample argumente de natură probatorie și juridică, au arătat motivat că

faptele acestora întrunesc, în fapt și în drept, elementele constitutive ale unor fapte prevăzute de legea penală, indicând expres textul incriminator.

Aceleași argumente sunt valabile și pentru motivele de recurs ale Ministerului Public prin care, în final, se critică soluțiile de achitare dispuse, respectiv menținute, de cele două instanțe, inclusiv cu privire la soluția de a se constata - ulterior stabilirii în recurs a vinovăției unora dintre inculpați - intervenirea prescripției răspunderii penale, cu consecința încetării procesului penal.

Înalta Curte apreciază ca neîntemeiat și argumentul apărării cu privire la legislația aplicabilă - cu incidență directă asupra stabilirii situației de fapt și vinovăției inculpaților - fiind invocată, în sprijinul acestui argument, o decizie a completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție într-o cauză penală interesând Romsilva. Aceste aspecte au fost clarificate, ulterior deciziei indicate de apărare, printr-o altă decizie a unei instanțe de ultim grad a Înaltei Curți de Casație și Justiție (decizia penală nr. 157 din 07 iunie 2013 pronunțată de completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție - complet care, în urma modificărilor legislative, a preluat competența de judecată a completelor anterioare de 9 judecători).

În sfârșit, instanța de recurs apreciază ca lipsite de consecințe juridice considerațiile apărării referitoare la decizia în baza căreia se aplică legea penală mai favorabilă (art. 5 C. pen.). Decizia nr. 256 din 06 mai 2014, pronunțată de Curtea Constituțională a României, este general obligatorie și, potrivit dispozițiilor constituționale și legale, prevalează în raport cu decizia nr. 2 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aplicarea legii mai favorabile „pe instituții autonome”- sau, dimpotrivă, „în mod global”; or, potrivit deciziei Curții Constituționale a României, aplicarea legii penale mai favorabile se face „în mod global”.

Aceste considerente, deduse din Decizia nr. 256 din 06 mai 2014 pronunțată de Curtea Constituțională a României, conduc și la constatarea că, în raport cu faptele/infracțiunile pentru care instanțele anterioare au dispus soluția condamnării, după caz cu forma continuată a unora dintre infracțiuni și concursul de infracțiuni, cu reținerea unor circumstanțe atenuante, cu pedepsele aplicate, dar și cu modalitatea de executare a acestora, legea penală anterioară este mai favorabilă. De asemenea, în aceste condiții, aplicarea legii penale anterioare, ca lege penală mai favorabilă, contravine soluției de încetare a procesului penal, ca urmare a prescripției răspunderii penale, astfel cum a solicitat apărarea unora dintre inculpați.

Recursul Ministerului Public va însă admis, în conformitate cu art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., prin aplicarea cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 17² C. proc. pen., având în vedere imperativul înlăturării nelegalității termenelor de încercare pentru inculpații B.T. și N.V.

În consecință, recursurile inculpaților, pentru motivele arătate, vor fi respinse ca nefondate, în conformitate cu art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. proc. pen.

Potrivit art. 192 alin. (3) și (2) C. proc. pen. cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea recursului Ministerului Public vor rămâne în sarcina statului, iar fiecare recurent-inculpat va fi obligat la plata către stata cheltuielilor judiciare ocazionate de judecarea recursurilor lor.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D I S P U N E

Admite recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești împotriva deciziei penale nr. 251 din 23 decembrie 2013 a Curții de Apel Ploiești, secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, numai cu privire la inculpații B.T. și N.V.

Casează decizia atacată privindu-i pe cei doi inculpați numai în ce privește durata termenelor de încercare după cum urmează:

- privind pe inculpatul B.T., termenul de încercare stabilit conform art. 82 C. pen. anterior este de 5 ani;
- privind pe inculpatul N.V., termenul de încercare stabilit conform art. 82 C. pen. anterior este de 3 ani.

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de inculpații D.I.A., B.T., N.V., P.A. și D.G.A. împotriva aceleiași decizii.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - D.N.A. - Serviciul Teritorial Ploiești, rămân în sarcina statului.

Obligă recurenții intimați inculpați B.T. și N.V., la plata sumei de câte 600 RON cheltuieli judiciare către stat, din care suma de câte 200 RON, reprezentând onorariul apărătorilor desemnați din oficiu, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Obligă recurenții intimați inculpați D.I.A., P.A. și D.G.A. la plata sumei de câte 600 RON cheltuieli judiciare către stat, din care suma de câte 150 RON, reprezentând onorariul apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, se avansează din fondul Ministerului Justiției.

Onorariile de avocat, în sumă de câte 150 RON pentru apărarea din oficiu a inculpaților H.T.V., S.F.C. și S.M. până la prezentarea apărătorilor aleși, se plătesc din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 21 octombrie 2014.

WWW.JURL.ro